

Nhất Chiến Thành Công

Contents

Nhất Chiến Thành Công	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	43
19. Chương 19	47
20. Chương 20	49
21. Chương 21	52
22. Chương 22	55
23. Chương 23	57
24. Chương 24	60
25. Chương 25	63
26. Chương 26	66

Nhất Chiến Thành Công

Giới thiệu

Truyện Nhất Chiến Thành Công của tác giả Mê Dương thuộc thể loại đam mỹ cổ trang, tiểu thuyết full. Thập tứ hoàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-chien-thanh-cong>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1.1

Cô Tình Nhai.

Không biết từ mấy trăm năm trước đột nhiên xuất hiện một tòa sơn trang thần bí có tên ——”Huyền Ky Môn” .

Không có ai biết nơi đó cao chót vót khó đi,ngay cả phi điều cũng khó bay tới vách đá,nên làm sao có thể vận chuyển gỗ mun khổng lồ xây ra cả tòa đền nhánh,có được thiết kế kiến trúc tuyệt vời vẫn là một câu đố.

Trong truyền thuyết trường môn nhân”Huyền Ky Môn” kinh tài tuyệt diệu,chẳng những có võ công cái thể,còn tinh thông kỳ môn độn giáp,là đệ nhất kỳ nhân đương thời.

Hắn dốc lòng tu hành không màn thế sự,chỉ đến khi Thánh Địa Tuyết Liên mười năm kết quả một lần mới chịu hạ sơn.

Nếu có thể may mắn được nhắm trúng,thu nhận làm môn đệ Huyền Ky Môn,đây chính là chuyện người trong giang hồ ngày đêm cầu khẩn,tha thiết ước mơ

Hàn Phong gào thét.

Bạo tuyết cuồng phi.

“Quán trọ Danh Môn” Bên trong chật ních đám lữ nhân đến đây tránh gió tuyết.

“Tiểu nhị,mau đem bầu rượu nóng lên đây!” Một đại hán khuôn mặt râu ria trợn to mắt nhìn chăm chăm đồng linh,tức giận vỗ mạnh lên bàn mằng”Mụ nội nó,khí trời thật cứ như khuôn mặt của mẹ kế,nói thay đổi liền thay đổi ngay!”

“Đúng đây,trận bão tuyết này đến thật không đúng lúc! Vạn nhất bỏ lỡ cơ hội mười năm có một,chẳng phải ân hận cả đời sao.” Một thanh niên dung mạo tuấn tú thở dài.

“Hừ,Nhị đệ,đệ yên tâm! Nói gì đại ca cũng sẽ giúp đệ vượt qua! Đệ căn cốt tốt,trừ đệ ra còn có người nào có tư cách được lão nhân Huyền Ky Môn coi trọng?” Mạc Đại Cừu khích lệ nói.

“Đại ca quá khen.Sự kiện mười năm có một,nơi đó tụ hội đám rồng hang hổ,tiểu đệ bất quá không biết tự lượng sức chỉ muốn thử một lần thôi.” Lâm Kỳ Uy cười khổ nói.

“Yên tâm,đại ca có lòng tin với đệ.Nghe nói lão nhân Huyền Ky Môn mỗi mười năm mới xuống núi một lần,mỗi lần trở về mới xuất hiện vài canh giờ,chúng ta ngàn vạn không thể bỏ qua.Chỉ là muốn từ nơi gió tuyết đi về phía trước,đúng là một vấn đề khó khăn.”

“Đúng vậy,nhìn quán trọ chật nít người trong giang hồ,xem ra tất cả đều bị trận gió tuyết bao vây.”

Lâm Kỳ Uy ở trong lòng lo lắng không thôi.

Sư môn của hắn bị diệt, truy xét nhiều mặt lại có liên quan đến đương kim minh chủ võ lâm Đỗ Nguyệt Ảnh.

Lâm Kỳ Uy năm nay vừa tròn mười tám,mặc dù căn cơ võ công không kém nhưng dù sao công lực còn thấp,muốn tìm minh chủ võ lâm báo thù quả thực là lấy trứng chọi đá có đi không có về.

Nhưng sư phụ nuôi dưỡng hắn từ nhỏ đến lớn,nói gì hắn cũng không thể không báo huyết hải thâm cừu !

Hôm nay tất cả hi vọng chỉ có thể gửi gắm vào trên người trường môn nhân Huyền Ky Môn,hy vọng có thể từ người đó tập được một thân võ công cái thể,báo thù cho sư phụ !

Lão thiên,xin thương xót,dù sao cũng để cho ta kịp chạy tới Cô Tình Nhai!

Đang ở Lâm Kỳ Uy ra sức cầu khẩn ——

Hí —— hí——

Thanh âm ngựa hí thứ nhất từ xa vang đến,bất quá thời gian chỉ một cái nháy mắt,tiếng ngựa hí lần hai không ngờ tới ngoài cửa!

Thật là khoái mã!

Mạc Đại Cừu nghe thanh âm mừng như điên, khuôn mặt phấn khởi tiến tới bên tai Lâm Kỳ Uy, nhỏ giọng nói "Nhị đệ, Xem ra lão thiên tới tặng lễ vật cho chúng ta! Yên tâm, như thế này chúng ta có thể lên đường rồi!"

Lâm Kỳ Uy nghe vậy sững sốt "Đại ca có gì nói ra lời ấy?"

"Có thể đi như bay trong bão tuyết, trừ Thiên Tuyết thần câu còn có thể là ai?"

"Thiên Tuyết thần câu?" Lâm Kỳ Uy trong mắt nổi lên một tia tức giận cùng hoảng sợ! "Đây. . . Đây không phải là vật cười của mình chủ võ lâm sao?"

"Đi mụ nội nó! Cái gì ngũ lâm mình chủ, lục lâm mình chủ? Lão Tử bình sinh hận nhất những người ra vẻ đạo mạo thật ra là ngụy quân tử! Nhị đệ yên tâm, chuyện này cứ giao cho đại ca. Huynh đi sắp xếp trước."

Mạc Đại Cừu nói xong, cầm lấy bầu rượu uống một ngụm lớn, lau miệng, xoay người sải bước rời đi.

Lâm Kỳ Uy trên mặt khẽ cười.

Nghĩ đến vào lúc này lại nhìn thấy cừu nhân hắc không đội trời chung, nội tâm sôi trào không thôi, hận không thể nhào tới lấy thủ cấp của tên xấu xa, để an ủi sự phụ trên trời linh thiêng.

Ầm một tiếng, đại môn chợt bị đẩy ra ——

Lâm Kỳ Uy trong lòng căng thẳng, tay theo bản năng nắm chặt chuôi kiếm, phút chốc giương mắt nhìn người từ trước đến giờ ——

Một nam tử trung niên diện mạo chính trực, người mặc cẩm y bước nhanh vào ——

"Tiểu nhị, lập tức chuẩn bị một gian phòng tốt nhất, bất luận kẻ nào cũng không được vào quấy rầy công tử chúng ta nghỉ ngơi."

"Ai ya, khách quan, thật là không may, tất cả phòng đều bị —— Ai u!"

Điểm tiểu nhị còn chưa nói hết đã thấy hoa mắt, hàm răng đau nhói, rõ ràng bị một khối lấp lánh đánh rớt hai răng cửa, đau đến hắc ai ai kêu đau!

Chưởng quỹ nghe được tiếng kêu rên, vội vàng từ phía sau chạy tới.

Hắn từ nam chí bắc đã thấy vô số khách nhân, vừa thấy cách ăn mặc của nam tử đã biết có lai lịch lớn, lại thấy người bên cạnh gãy hai cái răng cửa máu chảy đầm đìa, kim nguyên bảo (vàng) thuần chất hảo hạng, thì càng thêm khẳng định suy đoán của mình, tranh thủ đem thỏi vàng giấu vào trong tay áo, nở nụ cười âm ỉ "Ha ha, khách quan đại nhân hãy rộng lượng, hôm nay bỗng nhiên có bão tuyết trong hiện chạt ních người, tiểu nhị trong *** là người ngu xuẩn ăn nói vụng về, phục vụ không chu đáo xin ngài thông cảm."

"Ít lắm nhai, mau chuẩn bị gian phòng tốt nhất quán trọ này, nếu trì hoãn công tử nhà chúng ta nghỉ ngơi, ông có mấy cái đầu cũng không đủ rớt?" Từ Dung lạnh lùng nói.

"Không dám, không dám, bên này xin mời, bên này xin mời."

Lâm Kỳ Uy nhìn thấy người tới không phải võ lâm mình chủ Đỗ Nguyệt Ảnh, trong lòng mặc dù thất vọng nhưng mơ hồ thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi người này xuất thủ nhanh như thiểm điện, công phu quả thật bất phàm, có được thị vệ lợi hại thế này vị công tử kia khẳng định lai lịch không nhỏ, chẳng lẽ công tử kia chính là mình chủ võ lâm?

Đang ở Lâm Kỳ Uy còn đang phỏng, đột nhiên nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng hét thảm ——

Không tốt!

Lâm Kỳ Uy sắc mặt đại biến, cùng tên nam tử trung niên cơ hồ đồng thời phóng ra ngoài cửa ——

Tuyết đã ngừng.

Xung quanh một mảnh trắng bạc, chỉ có trên mặt đất có đốm máu đỏ tươi.

“Đại ca!” Lâm Kỳ Uy hô to một tiếng, nhào tới phía trước.

Máu từ miệng phun ra, Mạc Đại Cửu ôm bộ ngực, khuôn mặt thống khổ ngã bên cạnh thân câu toàn thân tuyết trắng.

“Đại ca, huynh làm sao thế này?” Lâm Kỳ Uy lo lắng đỡ lấy hắn.

“Vù vù. Không có chuyện gì.” Mạc Đại Cửu thở hổn hển mắng “Bà nội nó, con ngựa này thật đúng là hoàng hoa đại khuê nữ, không thể đụng vào. Vừa đụng đã đập lão tử một cước, đau chết người!”

Lâm Kỳ Uy nghe thấy không khỏi cười khở. Đại ca không phải nói mình tinh thông thuật cỡi ngựa sao? Tại sao chỉ một chút đã gặp nạn lộn nhào?

“Tiểu nhân bảo vệ không chu đáo, đã để tặc tử quấy nhiễu công tử, kính xin công tử thứ tội.” Nam tử trung niên nhanh chân đến trước xe ngựa, hai đầu gối quỳ xuống, sợ hãi nói.

Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng từ trên xe ngựa sau rèm vải buông xuống truyền đến ——

“Hắn đã đụng vào Phi Tuyết, phé đi bàn tay bản thủ của hắn.”

“Tuân lệnh.”

Lâm Kỳ Uy nghe thấy hoảng sợ, vội vàng tung người đứng lên, nhìn nam tử ôm quyền nói “Vị đại hiệp này, chuyện này nhất định có hiểu lầm, xin đại hiệp nương tay.”

“Hiểu lầm?” Từ Dung cười lạnh, rút ra bội kiếm, nhanh như tia chớp lao tới trước mắt hai người.

Lâm Kỳ Uy biết rõ mình không phải đối thủ của hắn nhưng đại ca vì giúp hắn mới bị thương, hắn cho dù chết cũng phải bảo vệ đại ca an toàn.

Vội vàng rút kiếm ra “Đại ca, huynh đi mau. Để đệ ngăn lại hắn.”

“Nhị đệ, việc người nào làm người đó chịu, hắn là nhằm vào đại ca, người đi mau!” Mạc Đại Cửu lau máu tươi ngay khóe miệng, cắn răng nói!

“Ha ha.” Trong xe ngựa truyền đến tiếng cười vô cùng dễ nghe “Từ hộ vệ, nếu hai người này nồng tình mật ý như thế, Bồn công tử làm sao có thể làm người xấu phá hư chuyện tốt của người ta, người đưa hai người bọn họ cùng lên đường đi.”

“Tuân lệnh!”

Từ Dung phụng mệnh xuất thủ đương nhiên sẽ không lưu tình, kiếm pháp sắc bén, nhiều chiêu muốn đẩy người vào chỗ chết. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 1.2

Lâm Kỳ Uy và Mạc Đại Cửu hai người cùng liên thủ, bình thường mà nói cũng có thể xem như ngang hàng cao thủ nhất đẳng trong chốn võ lâm, nhưng hôm nay chẳng những ngay cả một góc áo của đối phương cũng không đụng nổi, còn nhìn không ra kiếm pháp đối phương sử dụng thuộc môn phái nào, trong lòng không khỏi hoảng hốt!

Đang ở Từ Dung động thân, trường kiếm nhanh như chớp xỏ xuyên qua vòng kiếm chém ra, tốc hành đâm tới cổ họng Lâm Kỳ Uy ——

Cheng!

Tiếng trường kiếm bị bẻ gãy!

Từ Dung hoảng hốt, chăm chú nhìn chặt đứt phối kiếm của hắn lại là một đoạn càn khôn!

Cao thủ so chiêu trường kiếm rút đầy chân khí sức mạnh vô địch lại bị một càn khôn nhỏ nhỏ làm gãy, người có công lực thế này trong thiên hạ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Chẳng lẽ là.

Không, không thể nào, Thánh Địa Tuyệt Liên mỗi mười năm mới kết quả một lần, hắn không thể dễ dàng buông tha!

“Từ hộ vệ, người muốn kháng mệnh sao?”

Từ trong xe ngựa truyền ra thanh âm tựa hồ lạnh lẽo hơn, Từ Dung đương nhiên biết tính tình tiểu chủ nhân, không khỏi giật mình, cuống quýt nói: “Công tử bớt giận, tiểu nhân không dám.”

“Vậy còn chờ cái gì? Đồi uyên ương số khổ đang chờ người đưa bọn họ lên đường đấy.”

“Tuân lệnh!”

Từ Dung lập tức rút ra một thanh bội kiếm khác.

Hắn bắt an nhìn lên bầu trời, cắn răng, lần nữa đánh ra đoạt mệnh kiếm pháp!

Cheng!

Trường kiếm lần này chẳng những bị gãy làm đôi, chân khí cường đại còn theo thân kiếm vọng ngược lại Từ Dung, khiến hắn tổn thương nguyên khí nặng, Ô phun ra một ngụm máu tươi!

Một giọng nói nhàn nhạt trầm thấp vang trên không trung ——

“Trợ phụ vi ngược (ý là giúp kẻ xấu làm việc ác), tội không thể tha.”

Từ Uy trong lòng không tiếp tục hoài nghi, chột bở xuống đoạn kiếm, quỳ sấp trên mặt đất, trong thanh âm tràn đầy kính sợ: “Đệ tử Từ Dung của Tam Thủy Đường ra mắt Bạch chương môn!”

Một một thân cầm bào màu đen nam tử trung niên như thiên thần chậm rãi lướt trên không trung, nhưng ở trên mặt tuyết lại không có ấn xuống bất kỳ dấu chân.

Khinh công đúng là siêu phàm, thật khiến người mở rộng tầm mắt.

“Đại ca, chẳng lẽ hắn chính là chương môn nhân Huyền Kỳ Môn?” Lâm Kỳ Uy phấn khích nhỏ giọng hỏi.

“Không đúng, tuổi không khớp, chương môn Huyền Kỳ Môn không phải là một ông lão sao?”

“Vậy cũng khó nói. Nghe nói ông ta tinh thông thuật dịch dung, cũng không bao giờ dùng diện mạo thật gặp người ngoài, trong chốn giang hồ những lời miêu tả tướng mạo ông ta đều không giống nhau. Nhưng đại ca huynh thử nghĩ xem, có thể dùng cảnh khô làm gãy kiếm, Đạp Tuyệt Vô Ngân, có thể khiến một cao thủ nhất đẳng kính sợ, trên đời ngoại trừ chương môn nhân Huyền Kỳ Môn ra còn có thể là ai?”

“Ừ, Nhị đệ phân tích rất đúng! Vậy chúng ta đúng là giảm nát giày sắt tìm không ra, ai ngờ bây giờ tìm được không tốn chút sức!” Mặc Đại Cừu hai mắt sáng lên nói “Chúng ta phải nghĩ biện pháp để cho hắn cho đệ nhập môn.”

“Ừ!” Lâm Kỳ Uy dùng sức gật đầu.

Hai người đang hết sức phấn chấn, trong xe ngựa truyền đến giọng chầm chọc ——

“Chỉ có chút tài mọn.”

Từ Dung quỳ rạp xuống đất nghe thiếu chút nữa không ngất xỉu, hoảng sợ nói “Công tử, trăm triệu không thể vô lễ.”

“Hỗn láo! Vô lễ chính là tên điều dân kia! Trong thiên hạ không ai không hàng phục vương. Còn không mau gọi hắn tới bái kiến Bồn công tử!”

Từ Dung biết lần này xong rồi! Hắn bị dọa đến nhanh chóng đến xin tội với chương môn “Tiểu công tử trẻ người non dạ, nói năng lỗ mãng, mong rằng Bạch chương môn thứ tội!”

Một trận gió lớn thổi qua, Bạch Vô Ly mái tóc tung bay, bỗng bình xuất trần, trên khuôn mặt bình thường không có gì lạ, đôi môi cong lên nụ cười thần nhiên.

Từ Dung nhìn thấy Bạch chương môn dường như không tức giận, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đang mở miệng muốn nói, chợt thấy hắc tung một chương nhanh như chớp——

Rầm!

Xe ngựa giống như bị cho nổ bung ra, mảnh nhỏ nhanh chóng bay ra xung quanh!

Trong xe ngựa thiếu niên bị một lực hút cường đại kéo lên giữa không trung, sau đó rơi mạnh xuống mặt đất, ngã đến bốn chân chống lên trời!

“A!” Mộ Dung Tường bậc ra một tiếng kêu đau!

“Công tử!” Từ Dung hoảng sợ nhào tới.

“Cút!” Mộ Dung Tường đẩy ra bàn tay hắc, chặt vật bỏ khỏi mặt đất, oán hận ngẩng đầu nhìn sang ——

“A!” Lâm Kỳ Uy và Mạc Đại Cừ vốn nhìn có chút hả hê ai ngờ nhìn thấy thiếu niên xinh đẹp, không khỏi phát ra một tiếng kinh ngạc thở gấp!

Chỉ thấy một thiếu niên ước chừng mười hai tuổi, mái tóc đen rũ xuống như thác nước, mi mục như họa, làn da thì trắng như tuyết, mặc dù còn non nớt nhưng đẹp không gì sánh được.

Lâm Kỳ Uy trái tim nhảy thình thịch, trong lòng sợ hãi than không ngờ trên đời lại có người đẹp tuyệt trần thế !

“Mụ nội nó, tiểu tử này tại sao dung mạo còn đẹp hơn danh kỹ đệ nhất kinh thành Phụng Tiên ?” Mạc Đại Cừ mắt thấy cũng trợn to.

Mộ Dung Tường tròn mắt chợt lóe sát ý, lạnh lùng cười “Thúy Ngân, đi!”

Một cái bóng sáng xanh từ trong tay áo thiếu niên thoát ra, tựa như tia chớp ngay tức khắc phóng về phía Mạc Đại Cừ!

“Tuổi còn nhỏ mà lòng dạ ác độc.”

Bạch Vô Ly hai hàng lông mày nhíu lại, vươn ra một ngón tay, cách không đánh ra chữ “Triền”, tiểu Lục xà sắp cắn vào cổ họng Mạc Đại Cừ liền giống bị sợi dây vô hình trói chặt, rầm rơi xuống trên mặt đất, khố sờ cuộn lại một chỗ.

“Thúy Nhân!” Mộ Dung Tường thấy yêu xà như hình với bóng với hắc chịu khổ, trong lòng càng thêm căm hận mắng to “Cái tên hôi đến không ngửi nổi, người đứng là quái dị vô cùng vô sỉ! Nếu không buông Thúy Nhân ra, ta sẽ bảo hoàng huynh diệt cừu tộc nhà ngươi!”

“Tiểu tử tông của ta! Xin ngài đừng mắng nữa!” Từ Dung quả thực khóc không ra nước mắt!

Chương môn nhân “Huyền Kỳ Môn” võ công xưa nay xuất thần nhập hóa, tinh thông kỳ môn độn giáp, thiên văn địa lý, hoàng đế các triều đại đều vô cùng kính trọng, truyền thuyết tiên đế và chương môn giao tình không phải ít, chứ không như Tiểu vương gia nói năng lỗ mãng.

Huống chi bọn họ lần này đến đây để cầu người.

Từ Dung mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nói “Bạch chương môn, xin ngài nể giao tình giữa tiên đế cùng quý sư tổ, xin hãy cứu Vương gia đi!”

“Chính là nhờ phần giao tình kia, bốn chương môn mới có thể tự mình đi một chuyến. Nhưng ta xem không cần phải cứu hắc?”

Từ Dung gấp đến độ nước mắt rớt xuống, không ngừng dập đầu nói “Đại chương môn, Tiểu vương gia thân trúng kỳ độc, mạng một sớm một chiều, nếu ngài không chịu cứu hắc, hắc bắt quá chỉ sống được ba ngày.”

“Hắc tuổi còn nhỏ lòng dạ đã ác độc đến thế, sau khi lớn lên không biết sẽ giết hại bao nhiêu dân chúng. Bốn chương môn làm sao có thể cứu người như thế.” Bạch Vô Ly không thay đổi, thản nhiên nói.

“Từ Dung! Người đứng lên cho bốn vương!” Mộ Dung Tường kích động kêu to “Không cho phép người cầu xin thối nam —— A? ——!” Mộ Dung Tường đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm!

Đầu truyền đến đau nhói quen thuộc,hắn ôm lấy đầu không ngừng dao động,mái tóc đen trong nháy mắt chuyển thành màu trắng! Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 1.3

Đầu truyền đến đau nhói quen thuộc,hắn ôm lấy đầu không ngừng dao động,mái tóc đen trong nháy mắt chuyển thành màu trắng!

“Tiểu vương gia!” Từ Dung nhào tới trước đỡ lấy thân thể đã hôn mê bất tỉnh,khóc ròng nói”Hu...hu.độc trong người Tiểu vương gia lại tái phát! Đại chương môn,xin người xin thương xót cứu Vương gia nhà ta.”

Bạch Vô Ly nhíu chặt đôi mày,không nói lời nào.

Đột nhiên một giọng nói mê người phá không mà đến ——

“Chắc chắc,thật là lòng dạ sắt đá.Đối mặt tuyệt sắc nhân gian,ngươi là nam nhân thể nhưng đứng im không quan tâm,thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc .”

Lâm Kỳ Uy nhìn thấy người đến,trong lòng chấn động!

Minh chủ vô lâm! Hắn quả nhiên tới!

Chỉ thấy một nam tử tư thái phong lưu,tuấn mỹ vô song tiêu sái đạp tuyết bay đến,khóe miệng lại cười nói”Tiểu Bạch ơi là Tiểu Bạch,tiểu mỹ nhân này ngươi không cứu ta sẽ mang về.Mặc dù ta không cứu được hắn nhưng không đến nỗi phí của trời,để hắn trước khi chết còn biết được cái gì là tư vị tiêu hồn thực cốt,tránh để hắn chết đi mà vẫn không biết!”

Từ Dung nghe thế càng khóc lớn hơn hu hu”Hu hu. Tiểu vương gia,khi người còn bé mẫu thân đã mất,lại bị kẻ ác trong cung hãm hại,hôm nay thân trúng kỳ độc sống không bằng chết,không nghĩ tới trước khi chết còn bị lăng nhục,tại sao người mạng khổ vậy a. hu hu.”

Lâm Kỳ Uy nghe nói cảnh ngộ trở trêu của vị thiếu niên,một cỗ nhiệt huyết dâng trào chột nhào tới phía trước,giơ trường kiếm che ở trước người thiếu niên,ra sức mắng”Cái tên *** tặc này!Đừng mơ động đến mạng cọng lông của hắn!”

Đỗ Nguyệt Ảnh Ở một tiếng,đột nhiên vòng quanh hắn đánh giá.

“Chắc chắc,tốt tốt,cần cốt tốt,thật là giảm nát hài sắt tìm không thấy.Ta Đỗ Nguyệt Ảnh xem như có người kế thừa! Tiểu tử,ngươi may mắn rồi,mau quỳ xuống gọi ta sư phụ!”

Lâm Kỳ Uy nghe vậy thiếu chút nữa hộc máu!

Muốn hắn nhận tên xấu xa này làm sư phụ,còn không bằng một kiếm cắt đứt cổ hắn!

“Ai muốn báỉ mèo ba chân như ngươi làm sư phụ? Bỏn thiếu gia muốn báỉ chính là chương môn nhân Huyền Kỳ Môn!”

Lâm Kỳ Uy đi tới trước mặt Bạch Vô Ly,một mực cung kính dập đầu một cái thật mạnh!”Tại hạ Lâm Kỳ Uy,ngưỡng mộ đại danh Bạch chương môn đã lâu, xin thu tại hạ làm đồ đệ!Tại hạ sẽ vì Huyền Kỳ Môn máu chảy đầu rơi,đến chết mới thôi!”

Bạch Vô Ly dường như không nghe thấy thỉnh cầu của hắn,hai mắt không chớp nhìn chằm chằm thiếu niên đã ngất.

“Hi hi,thấy được chưa.Bạch Vô Ly coi trọng chính là tiểu mỹ nhân kia,còn ngươi hãy chết tâm,biết điều đến báỉ Bỏn minh chủ làm sư phụ!”

“Ai muốn báỉ vương bát ——”

Lâm Kỳ Uy chữ “Đản” còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Đỗ Nguyệt Ảnh liên tục điểm á huyết và nhuyễn huyết, mềm nhũn ngã lên ngực hắn!

“Ồ! Người cái tên đáng giết ngàn đao ! Mau để nhị đệ ta xuống!” Mạc Đại Cừ quơ trường kiếm, hung ác đâm tới ——

Đỗ Nguyệt Ảnh khẽ cười, xuất ra thủ pháp tương đồng thoáng cái đánh Mạc Đại Cừ ngã xuống đất.

“Hi, yên tâm, nhị đệ người bốn mình chủ sẽ chiếu cố thật tốt.”

Trước khi đi, Đỗ Nguyệt Ảnh liếc về phía Bạch Vô Ly “Chuyện tốt phải thành đôi, ngay cả tiểu mỹ nhân này ta cũng mang đi.”

Đỗ Nguyệt Ảnh cách không tung một chưởng, thiếu niên đã ngất thoáng cái bay theo hướng hắn!

“A a ——! Đừng bắt Tiểu vương gia của ta!” Từ Dung sợ hãi lớn tiếng hét!

Bạch Vô Ly mây kiếm nhảy lên, phút chốc bay lên giữa không trung, đưa tay ôm lấy thiếu niên vào ngực!

Sau đó nhanh nhẹn hạ xuống, lạnh lùng nói “Đây là huyết mạch hoàng gia, sao có thể để cho người nhúng chàm.”

“Hi, Bốn mình chủ ngay cả công chúa cũng qua đêm nhiều lần, sao có thể quan tâm nhiều đến tiểu vương tử. Làm sao? Người động tâm rồi phải không?”

“Cần quấy.”

Bạch Vô Ly hừ lạnh một tiếng, vung lên tay áo, ôm thiếu niên trong ngực như luồng gió phóng đi cực nhanh.
.....

“Hu. Tiểu vương gia. Ngài phải bảo trọng!”

“Được rồi, được rồi, người đã đi, đừng diễn nữa.” Đỗ Nguyệt Ảnh cười mắng.

“Ta nào có diễn, tại hạ thật rất lo lắng cho Tiểu vương gia.” Từ Dung lau nước mắt.

“Yên tâm, Tiểu Bạch ngoài mặt lạnh lùng trong lòng lương thiện, hắn nhất định sẽ cứu Tiểu Mộ Dung. Người nhìn đi, chuyện không phải tiến hành theo mưu kế của ta sao?”

“Ta không phải lo lắng chưởng môn nhân không cứu Tiểu vương gia, ta là lo lắng Tiểu vương gia đại náo Huyền Kỳ Môn a.”

Đối mặt vẻ mặt lo lắng của Từ Dung, trên mặt Đỗ Nguyệt Ảnh không khỏi xuất hiện ba đường hắc tuyến. .
.....

Mặc kệ!

Đồ đệ người nào thì người đó dạy!

Tiểu Bạch, người hãy bảo trọng!

Hắn Đỗ Nguyệt Ảnh cũng phải đưa đồ đệ bảo bối của hắn về nhà!

Ba năm sau, để cho đồ đệ chúng ta phân cao thấp! Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 2.1

Ba năm sau

Huyền Kỳ Môn..nơi mà người người trên giang hồ kính sợ, nhưng bởi vì có một gã thiếu niên đến mà thay đổi hoàn toàn.

“A a a! Cứu mạng a!”

Trời mới tờ mờ sáng, trong phòng tiểu sư muội Uyển Nhi đột nhiên truyền đến tiếng thét sợ hãi!

Trên dưới Huyền Ky Môn lập tức tỉnh mộng!

“Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì?” Đại sư huynh Mạnh Tư Duệ là người đầu tiên chạy tới hiện trường.

“Hu hu. Đại sư huynh, có *** tặc!” Liễu Uyển Nhi khóc sụt sùi trốn được trong lòng ngực của hắn.

“Dâm tặc?” Mạnh Tư Duệ trầm kinh ngạc.

Thủ vệ Cô Tình Nhai trước đến giờ đều do hắn đại sư huynh chịu trách nhiệm, huống chi dọc đường đi lên núi sư phụ đã bày ra trận pháp trùng điệp, *** tặc làm sao lên được đây?

Lỡ như tin truyền tới tai sư phụ, hắn phải giải thích thế nào?

Tuần lông mày nhíu lại, hỏi “Dâm tặc ở đâu?”

“Ồ đó.” Liễu Uyển Nhi chỉ chỉ dưới giường “Hắn bị muội điểm hôn huyết, dùng chăn bông quấn lại, đá xuống dưới giường.”

“Hừ, sư muội đừng sợ. Có mấy sư huynh ở đây sẽ không buông tha cho tên *** tặc này!”

“Không sai! Phải chính tay đâm tên tặc tử không biết sống chết!” Nhị sư huynh Hà Thừa Uyên cười lạnh, thoáng cái rút ra trường kiếm, quét qua phía dưới giường ——

Một chăn bông màu đỏ rầm rơi xuống trên mặt đất, từ trong chăn lộ ra nam tử nửa thân trần!

Mọi người kinh ngạc thét lên.

“Tam sư huynh!”

Chỉ thấy lão Tam đứng hàng thứ Tổng Hào Hùng đang xoa cái mông mắng to “Là tên tiểu tử nào dám làm ông đây té đau mông?”

“Láo xược!”

Đại sư huynh quát lạnh một tiếng, Tổng Hào Hùng thoáng cái sững sờ! “Đại sư huynh, huynh uống lộn thuốc à? Tại sao hung dữ với đệ thế?”

“Hừ! Xem đệ đã làm chuyện tốt gì! Còn không mau mặc y phục vào!”

“Y phục?” Tổng Hào Hùng chợt cúi đầu nhìn xuống! “A a! Y phục lão tử đâu?”

Xấu hổ một tay che kín *** ngực lồ lộ của mình, một tay che kín quần lót đơn bạc, Tổng Hào Hùng luôn đỉnh đặc giờ đây lúng túng cả khuôn mặt cũng đỏ bừng.

“Hừ, Tam sư đệ, đệ hãy nói thật đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Đệ. đệ cũng không biết. Đệ rõ ràng đang ngủ mơ mơ màng màng trên giường mình, sao biết vừa tỉnh dậy đã ở đây. Hu...hu. Đại sư huynh, tiểu sư muội, các người nhất định phải tin tưởng ta!”

Thấy vẻ mặt khổ sở của hắn, đại sư huynh cười khổ hỏi “Sư muội, muội thấy sao?”

Liễu Uyển Nhi dậm chân! “Hừ, bốn cô nương biết là ai làm rồi! Nhất định là kiệt tác của cái tên chuyên gây sự kia! Đáng ghét!”

Nhị sư huynh cũng nghiêng răng nghiêng lợi nói “Hừ, nếu không phải mấy người chúng ta hiểu rõ Tam sư đệ, thì đã dùng loạn côn đánh chết! Đệ thấy tiểu tử ngu ngốc kia căn bản muốn chúng ta tự giết lẫn nhau, hắn sẽ một mình độc chiếm sư phụ! Đáng ghét! Đại sư huynh, mang theo tiểu sư muội và Tam sư đệ đòi lại danh dự, lúc này tuyệt đối không thể bỏ qua.”

Tổng Hào Hùng bị hàm oan tức giận nhảy dựng lên, mắng to “Lão Tử đi tìm hắn tính sổ!”

“Khoan đã” Đại sư huynh đưa tay ngăn lại “Chuyện này hay bẩm báo với sư phụ, sư phụ nói tiểu sư đệ còn chịu nghe, đổi thành chúng ta đi nói chỉ thêm phân tranh, vu sự vô bổ.”

“Tốt,tìm sư phụ chủ trì công đạo đi!”

Đoàn người sợ quấy nhiễu sư phụ,nên một mực đứng ngoài đại đường đợi đến trời sáng mới dám đi vào.

“Sư phụ!”

Tổng Hào Hùng hồn hển giành xông vào đại đường trước,những người khác theo sát đi theo.

“Sư phụ,người phải phân xử cho chúng con.”

Một nam tử trung niên tuổi chừng bốn mươi,tóc đen như mực,phong thần như ngọc,phong thái nhàn nhã đang nhắm mắt phẩm trà,nghe mọi người ồn ào,mí mắt cũng không hề động.

Đại sư huynh biết sư phụ không...thích ồn ã,vội vàng kéo lấy Tam sư đệ “Từ từ nói với sư phụ,đừng nôn nóng .”

“Đại sư huynh,đệ có thể không vội sao? Nếu huynh cũng bị người khác làm mình ngậm hàm oan,huynh còn có thể bình tĩnh không?”

Liễu Uyển Nhi hai mắt rưng rưng,thút tha thút thít khóc lóc kể lể với sư phụ “Hu..hu. Sư phụ.Sư phụ phải làm chủ cho đệ nhi!”

Bạch Vô Ly giống như không nghe thấy,chậm rãi mở miệng”Năm nay,trà Tam Ngọc còn thơm hơn năm trước,Tư Duệ,cực khổ con rồi.”

Tam Ngọc là loại trà mọc ở lưng chừng núi Cô Tình Nhai phải ba năm mới nở hoa một lần.

Mỗi lần nở hoa chỉ mở nửa canh giờ,một khi không người nào hái hóa sẽ héo và hòa vào trong nước tuyết không chút dấu vết.

Vì vậy hái hoa Tam Ngọc cần khinh công tuyệt đỉnh cùng phải thật kiên nhẫn mới có thể hoàn thành sứ mạng.

Đợi đến hái được hoa Tam Ngọc,còn cần đem lá non và cánh hoa cẩn thận sao (sấy khô) bảy ngày,mới có thể làm ra trà Tam Ngọc độc nhất vô nhị trên đời .

Bởi vì ba năm mới được một bông hoa cho nên vô cùng trân quý,vì vậy nhiệm vụ hái hoa luôn do đệ tử giỏi nhất của Bạch Vô Ly một mình hoàn thành.

Mạnh Tư Duệ nghe sư phụ khen hân,vội vàng khom người nói “Có thể ra sức vì sư phụ chính là vinh hạnh của đệ tử.”

“Ừm.”

Bạch Vô Ly tiếp tục nhắm mắt phẩm trà,không nói một câu.

Tổng Hào Hùng hấp tấp không chờ nổi,mấy lần muốn mở miệng đều bị đại sư huynh cản lại.

Đoàn người không thể làm gì khác hơn là biết điều đứng một bên.

Trong hành lang,có thể nghe cả hoa rơi.

Thời gian qua nửa nén hương,Bạch Vô Ly rốt cục chậm rãi mở ra hai mắt,đôi tròng mắt sâu không lường được giống như Hắc Long đầm dưới vách Cô Tình Nhai .

“Các đồ nhi không cần phải nói sư phụ cũng biết,có phải Tường nhi lại gây rối?”

“Hu hu. Sư phụ anh minh! Tên tiểu tử kia thật sự quá đáng ghét!” Tổng Hào Hùng nghiêng răng nghiêng lợi nói .

“Tên tiểu tử kia?” Bạch Vô Ly nhíu lại hai hàng lông mày.

“Ack. con. con là nói tiểu sư đệ.” Thấy sư phụ không vui,Tổng Hào Hùng bỗng nhiên đổ mồ lạnh.

“Tường nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện,các con cũng theo làm rối loạn quy củ.”

“Dạ” Mọi người khom người nói.

“Sư phụ tự có phán xét.Tường nhi,con vào đi.”

Nam tử tuần mỹ như chi thần trên trời,bạch y bông bênh,khóe miệng mang theo nụ cười,như hành vân lưu thủy đi vào đại đường.

Ba năm này mọi người ở đây đều bị tiểu sư đệ chinh qua,tuy bị hấn chọc giận đến nghiến răng dương nhưng khi liếc thấy tư thái tuyệt mỹ của hắn vẫn không khỏi ngừng lại hô hấp.

Mộ Dung Tường ngay cả chào hỏi cũng không,mà tự nhiên ngồi xuống.

“Tường nhi không được vô lễ. Thấy sư huynh và sư tỷ tại sao không chào hỏi?” Bạch Vô Ly khẽ giương mắt nói.

Mộ Dung Tường thờ ơ liếc sang cả đám đang ngây người,cười nói: “Cần gì phải hỏi thăm,Tường nhi thấy sư huynh và sư tỷ sáng nay khí sắc hồng nhuận,xem ra hôm qua ngủ rất ngon.Nhất là Tam sư huynh đang vui mừng nường mày,xem ra trải qua một đêm vô cùng hương diễm.”

Tống Hào Hùng nghe đến đó quả thực quát lên như sấm!”Người. Người ngậm máu phun người? ! Nói,có phải là người làm hay không?”

“Đó là do ai nói?”

“Còn không thừa nhận? Chẳng lẽ không phải người vớt ta vào phòng tiểu sư muội sao?”

“Sao? Tam sư huynh và sư tỷ?” Mộ Dung Tường vỗ tay cười nói”Thì ra tối hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của hai người.Chắc chắc,thật là Vương bát xứng với lục đậu,đúng là trời cao tác hợp!Chúc mừng chúc mừng!”

Mặc dù biết tiểu sư đệ nói lời ác độc,nhưng liễu Uyển Nhi nghe được nàng bị hình dung như lục đậu,tức đến hốc mắt hiện hồng, thét lên “Sư phụ! Tiểu sư đệ thật là quá đáng!Sư phụ tại sao không trị hắn!”

Tống Hào Hùng giận đến muốn nhào tới hung hăng dạy dỗ Mộ Dung Tường,nhưng bị đại sư huynh đưa tay ngăn cản”Có sư phụ ở chỗ này thì sẽ chủ trì công đạo, không được hờn nháo.”

Bạch Vô Ly trước sau như một vẫn duy trì bình tĩnh,thản nhiên nói “Hào hùng,tối hôm qua có phải con đã ra sau núi Lan Uyển?”

Hả? Sao sư phụ biết? Tống Hào Hùng có chút chột dạ gật đầu. Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 2.2

Hắn tình cờ nghe được bọn thị nữ nói chuyện,nói gì lúc trăng tròn đến ra Lan Uyển xông hương hoa,không những có thể gia tăng duyên phận với nữ nhân,còn rất nhanh tìm được đối tượng chung thân.

Hại hắn đi hun thật lâu,bị mùi hoa làm cho choáng váng,trở lại trong phòng liền lên giường ngủ.

Chẳng lẽ. ?

“Sư phụ,chẳng lẽ hoa Lan Uyển có vấn đề ?”

“Mùi hoa chính là mùi hoa,có vấn đề gì? Có vấn đề chính là lòng người ngửi mùi hương ấy?” Mộ Dung Tường liếc hắn một cái.

Tống Hào Hùng giận đến đỏ mặt tía tai nhưng một câu phản bác cũng nói không ra.

. Bởi vì đêm đó hắn trở về quả thật nằm thấy mộng xuân.

Bạch Vô Ly nhẹ nhàng thở dài”Tường nhi,con có phải bỏ vào hoa Mê Tâm chú?”

“Mê Tâm Chú?” Liễu Uyển Nhi giọng mềm mại hỏi “Sư phụ,người đem Mê Tâm Chú dạy cho tiểu sư đệ?”

“Mê Tâm Chú” này vô cùng ác độc, một khi tiếp xúc có thể mê hoặc thần trí con người, câu khởi dục vọng giấu trong lòng, làm ra chuyện bình thường không dám làm.

Sư phụ cũng không dám dạy cho chúng ta, vì sao hết lần này tới lần khác muốn đem “Mê Tâm Chú” dạy cho sư đệ chuyên gây họa này?

Mộ Dung Tường mặt không đỏ hơi thở không gấp nói”Đúng vậy, là con làm. Sư phụ dạy đồ nhi, đồ nhi đương nhiên phải cố gắng luyện tập. Sư phụ không phải đã nói “Mê Tâm Chú” nếu chỉ có một tầng công lực có thể hạ trên các loài thực vật, tầng thứ hai có thể hạ trên động vật, phải luyện đến tầng cao nhất mới có thể hạ ở trên thân người. Đồ nhi hiện tại luyện đến tầng thứ hai. Tối hôm qua con đã ra phía sau núi Cô Tình Nhai luyện tập, tối nay xem ra phải dùng trên người tiểu Phúc thôi ah.”

Nghe được ngay cả cún con cũng bị tai ương, trên mặt mọi người không khỏi xuất hiện ba đường hắc tuyến, sợ không cẩn thận đụng phải “Mê Tâm Chú”, đến lúc đó giống như Tam sư huynh làm ra chuyện buồn cười, lúc đó đúng là mất hết mặt mũi!

Tổng Hào Hùng trước giờ da mặt dày nghe được, hiện tại cũng không mặt mũi gặp người, giống như các bà các chị che mặt khóc chạy ra ngoài.

“Ai ya, thiệt là, Tam sư huynh xấu hổ gì chứ? Nổi lên sắc tâm với sư tỷ là chuyện bình thường, dù sao mấy năm qua ở cái nơi điều không sinh dẫn (chim không sinh trứng), Vô Diệm cũng có thể trở thành Điều Thuyền, đệ sẽ không nhạo báng huynh ấy.”

“Người. Người nói ta là Vô Diệm? Hu hu. Thật là quá vũ nhục a hu hu!” Lần này đổi lại liễu Uyển Nhi che mặt khóc chạy ra ngoài!

Mộ Dung Tường thấy thoáng cái tất cả mọi người cũng chạy ra ngoài, hoài nghi nhún vai hỏi”Kỳ quái, bọn họ rốt cuộc đang khóc cái gì?”

Đại sư huynh và Nhị sư huynh nghe cũng khóc không ra nước mắt.

Nhưng chuyện này nhắc tới cũng là Tam sư đệ xấu hổ, chỉ có thể im miệng ngậm Hoàng Liên, sờ sờ lỗ mũi bỏ đi.

“Tường nhi, con biết sai chưa?” Bạch Vô Ly bình tĩnh nhìn đồ nhi nhỏ nhất của hắn.

“Đồ nhi làm sai chỗ nào?”

“Tam sư huynh bắt cản của con không phải là người biết ngấm hoa. Nhất định con đã sử dụng quỷ kế khiến hắn đi đến Lan Uyển?”

Mộ Dung Tường không quan tâm thắng thua nói”Đúng, là đồ nhi sai người dụ hắn đến đó, nhưng nếu hắn không có ý định làm sao lại có hành động như thế?”

“Không được cường từ đoạt lý, vì sư dạy con “Mê Tâm Chú” là muốn con học tập chống lại “Mê Tâm Chú”, không ngờ con thế nhưng dùng trên người sư huynh đồng môn, còn thiếu chút phá hư danh dự sư tỷ con, vì sư muốn trừng phạt con.”

Mộ Dung Tường không phục đứng lên, cười lạnh nói”Dù sao ta đánh cũng không lại sư phụ, muốn phạt cứ phạt!”

Thấy bộ dạng đồ nhi ngông cuồng vô lễ, Bạch Vô Ly không tức giận, thản nhiên nói”Con đã thích Cô Tình Nhai thế, vậy thì thu dọn sân cỏ tại Lan Uyển một lần nữa đi.”

“Hừ, người là sư phụ, đương nhiên chỉ có người nói là đúng.” Mộ Dung Tường vung lên tay áo, gương mặt lạnh lùng sải bước rời đi.

Bạch Vô Ly nhìn thiếu niên hắn ba năm trước cứu, khóe miệng nhếch nụ cười khổ.

Năm đó hắn dùng Thánh Địa Tuyết Liên áp chế độc trên người Tường nhi, mặc dù giữ được mạng hắn nhưng thời gian độc phát cũng dần dần kéo dài, loại độc này đến nay cũng chưa có thuốc giải, Tường nhi vẫn còn nguy hiểm tánh mạng.

Mặc dù đã qua nhiều năm,đồ nhi chưa từng có sắc mặt tốt với hần,nhưng sau khi biết được cảnh ngộ nhấp nhô của y,Bạch Vô Ly đối với y vô hình có thêm một phần bao dung triều mến.

Tên Đỗ Nguyệt Ảnh nói y biết phương pháp giải độc,không biết thật hay giả?

Mặc kệ ước hẹn ba năm đã đến,phải đến gặp mặt hỏi cẩn thận trước đã.

Mặt trời chói chan nhô lên cao.

Gần tới giờ dùng bữa trưa,minh chủ vô lâm đưa đồ nhi của mình hấp tấp đến trước Huyền Kỳ Môn—

“Đồ minh chủ,hoan nghênh đại giá quang lâm.” Đồ tử đứng đầu Mạnh Tư Duệ suất lĩnh sư đệ sư muội trong môn ra cửa nghênh đón.

“Ha ha,tiểu tử trưởng thành không ít nha.” Đỗ Nguyệt Ảnh cười híp mắt vỗ mạnh một cái lên vai hần!”Mười mấy năm trước Tiểu Bạch đã lôi bọn họ từ Quỷ Môn Quan trở về,còn thu nhận làm đồ đi.”

“Đa tạ ân cứu mạng năm đó của Đồ minh chủ,nếu không phải ngài cùng sư phụ đi qua thôn chúng ta,cứ chúng ta thoát khỏi đám cường bạo,mấy người chúng ta đã sớm không biết đầu thai nơi nào.”

“Duyên phận,hết thầy đều do duyên phận.Tiểu Bạch mười năm mới xuống núi một lần,người trong giang hồ cầu xin cũng không có cơ hội,lại tình cờ gặp được các người.”

“Bọn ta dù máu chảy đầu rơi cũng không đủ để báo đáp ân sư.”

“Ừ,rất tốt.Đồ đệ Tiểu Bạch thật không tệ.Bất quá đồ đệ ta giỏi hơn!” Đỗ Nguyệt Ảnh vui rạo rức nói.

“Hả? Đồ minh chủ đã thu nhận đồ đệ sao ?” Mạnh Tư Duệ kinh ngạc nói.

Người trong giang hồ đều biết Đỗ Nguyệt Ảnh là người rất khắt khe,một đồng người muốn bái ông ta làm thầy.Ông ta đều khinh thường không thèm chú ý.

Không phải chê người ta quá xấu,thì lại chê người ta nói năng quá thô tục,ngay cả người trong nhà có tiền cũng không được,quan trọng nhất chỉ cần căn cốt ít ỏi cũng không được vào mắt!

Kiên trì phải tìm được người vừa có dung mạo vừa phải có căn cốt.

Điều kiện khắc khe thế kia mà cũng tìm được người sao?

“Ha ha không sai! Tiểu Uy Uy,mau ra đây cho mọi người xem .”

“Ông còn dám gọi ta một tiếng Tiểu Uy Uy,Bổn thiếu hiệp sẽ giết ông!”

Lâm Kỳ Uy gương mặt lạnh lùng,từ ngoài cửa đi tới.

Đỗ Nguyệt Ảnh tuyệt không quan tâm đồ đệ mắng mình,cười híp mắt ôm hông của hần,ghé vào lỗ tai hần phũ...thổi hơi nóng,hỏi”Chẳng lẽ muốn ta gọi lúc chúng ta ‘ khi đó ’ hả cục cưng?”

“Ông dám!” Lâm Kỳ Uy mặt lúc đỏ lúc trắng.

Đỗ Nguyệt Ảnh đang muốn đùa giỡn thêm lại thấy Bạch Vô Ly từ bên trong đi ra.

“Ha ha. Cô Tình Nhai quả nhiên là nơi phong thủy bảo địa (ý là vùng đất tốt),để cho khuôn mặt nhỏ bé của chương môn càng thêm trắng nõn động lòng người nha.”

Lâm Kỳ Uy kinh hãi!Oa,thì ra dung mạo Bạch chương môn đẹp mắt đến thế,thuật dịch dung của ông ta quả nhiên lợi hại.Tuổi tác bất quá chỉ hơn bốn mươi,lại có một thân tuyệt học.

Bạch Vô Ly biết bạn tốt trời sanh tính nghịch ngợm,cười nhạt nói”Đầu lưỡi của ngươi cũng càng ngày càng sắc bén.”

“Ha ha,đầu lưỡi của ta có lợi hại hay không,đồ đệ của ta là rõ nhất.Có phải không,Tiểu Uy Uy?” Đỗ Diệu Ảnh mập mờ nháy mắt mấy cái.

Lâm Kỳ Uy hận không thể cắt ngay đầu lưỡi của ông ta,giận giữ nói “Ông còn nói hưu nói vượn,tỷ vô lần này một mình ông đi đi!”

“Chắc chắc,nổi dóa rồi,nổi dóa rồi.Bảo bối đồ đệ của ta nổi dóa rồi!” Đỗ Nguyệt Ảnh hai mắt sáng lên,hưng phấn tung ra một chưởng.

Lâm Kỳ Uy trúng phải cả người lập tức vô lực. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 3.1

Ánh trăng dịu dàng tựa như mặt trăng bạc nhẹ nhàng phủ lên Cô Tình Nhai.

Bạch Vô Ly thấy Tường nhi không xuất hiện ở buổi dùng cơm trưa và tối,lo lắng có phải còn đang thu dọn sân cỏ Lan Uyển,vì thế cố ý ra ngoài xem xảy ra chuyện gì.

Một mảnh tuyết trắng thanh khiết Cô Tình Nhai vắng lặng tỏa ra hương thơm nhưng không thấy bóng dáng đồ nhi.

Người đâu rồi?

Bạch Vô Ly võ công luyện đến cảnh giới nhập hóa,chỉ cần vận công động tĩnh xung quanh đều chạy không khỏi tai mắt nhạy cảm của y.

Quả nhiên,bên trong sơn động hậu sơn y nghe được tiếng hít thở yếu ớt.

Trong mắt xuất hiện một tia lo lắng,Bạch Vô Ly nhanh như chớp mở ra cửa đá,phóng vào phía trong sơn động!

Núi động này có từ lúc sáng lập ra môn phái,đều dùng để ủ mật hoa.

Giờ phút này,trong sơn động tối đen truyền đến mùi hoa thoang thoảng,ánh nến yếu ớt phủ lên một tầng vàng nhạt.

Một bóng người suy yếu ngã trên mặt đất,mái tóc bạc rũ xuống trên đất.

“Tường nhi!” Bạch Vô Ly thấy hần phát độc ngã xuống đất lo lắng ôm vào trong ngực.

Quả nhiên thời gian đã đến.

Thánh Địa Tuyết Liên được hiệu chỉ có thể duy trì ba năm,nếu nhưng vẫn không tìm được thuốc giải tánh mạng Tường nhi sẽ gặp nguy hiểm.

Chẳng lẽ hần thật phải dùng phương pháp mà tên khốn Đỗ Nguyệt Ảnh nói sao?

Bạch Vô Ly ngay thẳng chính trực,tự nhận không bao giờ làm chuyện trái lương tâm,đối với luân lý sư đồ lại càng cực kỳ coi trọng.

Nhưng mắt thấy tánh mạng thiếu niên chỉ do một ý niệm của hần hần,trong lòng liền đấu tranh không thôi.

Đúng rồi,tên Đỗ Nguyệt Ảnh đó luôn thích trêu người khác,có lẽ không cần hoàn toàn tiến hành theo phương pháp hần nói,chỉ cần dựa một chút trong đó cũng chưa hần không thể?

Dù sao Tường nhi hôn mê bất tỉnh,nơi đây lại ít người tới,sẽ không có ai biết xảy ra chuyện gì.

Vì tánh mạng của đồ nhi hay thử một lần xem sao.

Một khi Bạch Vô Ly quyết định chủ ý thì không chần chờ nữa,vung lên tay áo,cửa đá sơn động lập tức chậm rãi khép lại.

Trong sơn động,tĩnh lặng như nước.

Bạch Vô Ly để thiếu niên nằm ngang trên mặt đất,chậm rãi vén lên vạt áo và quần của hần,cẩn rằng một cái,cởi ra quần lót của hần.

Mặc dù đều là nam tử nhưng Bạch Vô Ly từ trước đến nay tuân thủ lễ nghi,lần đầu tiên nhìn thấy tính khí người khác vẫn tránh không khỏi lúng lúng.

May tu vi vô công của hắc cao thâm, chỉ tập trung một lát lập tức bình tĩnh trở lại.

Vươn tay đặt lên phân thân trắng nõn mềm mại, xúc cảm vào tay lại là lạnh như băng như tuyết.

Bạch Vô Ly trong mắt hiện lên tia lo lắng.

Đứa nhỏ này nhiệt độ thấp như thế, xem ra trình độ khi độc phát tác dường như còn mạnh hơn trước.

Lo lắng thay thế cho lúng túng, dưới tay không chần chờ, lập tức nhắm mắt tập trung, vận khởi tâm pháp đặc biệt của Huyền Kỳ Môn “Cửu huyền thần công” khuấy động lên xuống phân thân đồ nhi.

Ngọc trụ tuyết trắng dần dần bị nhuộm đỏ ửng, trở nên cứng rắn cực nóng, dịch nhờn trong suốt từ đỉnh to lớn chậm rãi chảy ra.

“Ồ ——”

Mộ Dung Tường thân thể chấn động, phát ra rên rỉ.

Bạch Vô Ly chấn động, đột nhiên mở hai mắt ra ——

Nhìn thấy lại là một đôi tròng mắt sương mù trong suốt như ánh trăng.

Nam tử ôn nhu như nước nhìn hắc, lộ ra vẻ mặt say mê

“Người là ai? Hầu hạ Bồn vương thật là thoải mái.”

Bạch Vô Ly sửng sốt.

Đồ nhi từ trước đến giờ luôn không thay đổi sắc mặt trước y, cũng chưa từng dụi dằm nhìn y thế?

Hết sức ngạc nhiên, không khỏi dừng động tác tay.

“Mau động đi. Dừng ngừng nha.”

Thiếu niên cầm tay của y, dùng ngón cái mập mờ lê nhẹ lên da thịt của hắc.

Thân thể thoáng cái run rẩy, một luồng hơi nóng từ bụng nhỏ đột nhiên xông lên, Bạch Vô Ly nhanh rút tay trở về.

Ta điên rồi! Ta nhất định là điên rồi mới có thể làm ra chuyện nghịch thiên luân kia!

Bạch Vô Ly trăm triệu không nghĩ tới chỉ một ánh mắt của đồ nhi, một động tác nho nhỏ nhưng lại làm hắc thất khống, trong lòng không khỏi hoảng hốt, lập tức nhanh chóng đứng dậy!

“Không, đừng mà!” Thiếu niên bất mãn ngồi dậy, bắt được tay của hắc “Mau tiếp tục đi!”

“Không được, chúng ta không thể tiếp tục nữa.”

“Tại sao không được?”

Thiếu niên nghiêng đầu không hiểu nhìn chằm chằm vào hắc.

Ánh mắt ngoài ý muốn kia thật là khả ái nha, khiến Bạch Vô Ly nhất thời nhìn ngây người.

“Bồn vương rất thoải mái, cho tới bây giờ còn chưa có thư thái đến thế. Bị người sờ vào, thân thể đột nhiên không còn lạnh ngược lại nóng, thật thoải mái quá đi!”

Thiếu niên nhìn y nhe răng cười.

Nở nụ cười tuyệt mỹ, nghiêng nước nghiêng thành.

Bạch Vô Ly chưa bao giờ thấy thiếu niên tính tình quái gở lại cười chân thành như lúc này, một trận tê dại nho nhỏ lên vào toàn thân, bị y nhẹ nhàng lôi kéo, cả người không khỏi mềm nhũn ngã vào trong lòng ngực hắc——

Thiếu niên ngậm vành tai, ghé vào lỗ tai y nhỏ nhẹ nỉ non “Lại tiếp tục.”

Bạch Vô Ly nghe cả người giống như nổi lửa.

Thôi đi,thôi đi,dù sao đồ nhi ý thức không rõ,cũng không nhận ra hấn.Huống chi tất cả những việc y làm chỉ vì cứu hấn thôi,mình thật sự không cần căng thẳng làm gì.

Trong lòng đã quyết,bàn tay nóng bỏng một lần nữa đặt lên ngọc trụ cứng rắn của đồ nhi,lần nữa chậm rãi khuấy động —

“Ừ hừ. Thật thoải mái.”

Đồ nhi đang vui vẻ rên rỉ bên tai Bạch Vô Ly trong lòng nóng rực như bị thôi miên,càng thêm cố gắng lấy lòng hấn.

“A a. dùng thêm lực.”

“Hmm a. Thật thoải mái.”

Vẻ mặt say mê của thiếu niên đẹp như hoa mẫu đơn,Bạch Vô Ly nhìn thấy trong lòng lay động!

“A a. sắp ra rồi —— a a ——”

Theo thân thể thiếu niên dùng sức ưỡn lên,một dòng trắng dịch nồng đặc từ đỉnh ngọc trụ bắn ra—

Thiếu niên mê say hét to”A a —— ra rồi—— ra rồi——”

Bạch Vô Ly lòng bàn tay nóng rực,mặc dù lúng túng mặt đỏ đến mang tai,nhưng vì tánh mạng đồ nhi vẫn định thần chăm chú nhìn lại lòng bàn tay.

Chỉ thấy trắng dịch Tường nhi bắn ra mang theo nồng nặc mùi thơm,lần này mùi thơm hết sức kỳ lạ,chỉ ngửi thôi đã bị mê hoặc.

Kỳ quái,rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ đây là độc khí ?

Xem ra phương pháp giải độc lung tung của Đỗ Nguyệt Ảnh thật sự có hiệu quả!

Bạch Vô Ly trong lòng mừng rỡ,đang muốn mở miệng chợt thấy sắc mặt thiếu niên thay đổi,Ồ...phun ra một ngụm máu tươi ——

“Tường nhi!” Bạch Vô Ly hoảng sợ hô to!

Thiếu niên chậm rãi ngẩng đầu,ánh mắt mê ly nhìn hấn”Sư. Sư phụ,là người sao?”

Bạch Vô Ly kinh ngạc,đồ nhi nhận ra y sao?

Này. bây giờ nên giải thích thế nào a?

Đang không biết mở miệng giải thích hành động của mình thế nào,thiếu niên một giây sau đã ngất đi!

“Tường nhi!” Bạch Vô Ly trong lòng đại loạn,đưa ôm lấy hấn,nhanh chóng chạy ra ngoài——

..... Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 3.2

Đỗ Nguyệt Ảnh đang loay hoay thu Cốc U Lan vào tay ,vừa nhìn đồ đệ bảo bối hai chân nện xuống trên mặt đất,bày ra tư thế nghênh không vọng nguyệt.

Đây là tâm pháp rất có uy lực của môn phái,quá Đỗ Nguyệt Ảnh bảo hấn giữ nguyên tư thế kia một nén nhang,dĩ nhiên có ý đồ khác.Muốn bày ra tư thế nghênh không vọng nguyệt,phải thu bụng thu hông,nghênh đầu vọng nguyệt,tiểu bảo bối môn khê nhếch lên,thật mê chết người ahi.

Dưỡng nhần,ha ha.

“Một nén nhang còn chưa hết sao?” Lâm Kỳ Uy trán rỉ ra mồ hôi.

Đừng xem thường tư thế đơn giản,hai chân đưa xuống đất kéo thành một đường thẳng,người lại giữ vững tiêu chuẩn thẳng bằng,chỉ đứng một lúc đã ê ẩm mệt mỏi.

Đỗ Nguyệt Ánh thì rất vui vẻ thường thức,tiểu đồ đệ đáng thương giữ vững tư thế khó,đùi còn khẽ run.Cực khổ muốn chết,bất quá vì muốn sớm ngày học thành đánh bại tên sư phụ vô sĩ hạ lưu,dù có cực hơn nữa hắn cũng phải nhin.

Nhìn thấy trang phục đồ đệ bảo bối bị mồ hôi thấm ướt,sư phụ không có lương tâm cuối cùng mới bảo ngừng.

“Ừm,thời gian không còn sớm.Tiểu Uy Uy đứng lên đi.” Đỗ Nguyệt Ánh ra vẻ đạo mạo nói.

“Hừ.” Lâm Kỳ Uy thở phào nhẹ nhõm,buông lỏng tay chân thư giải nói”Luyện công xong,ta đi ăn cơm.”

“Khoan dùng cơm vội,Tiểu Uy Uy,ngươi giúp vi sư ra ngoài đoán Bạch chương môn vào.”

“Bạch chương môn? Ông ấy nói hôm nay đến đây sao?”

“Mặc dù không nói,bất quá.” Đỗ Nguyệt Ánh cười gian”Vi sư đoán được hắc nhất định sẽ tới.”

Hừ,lại thần thần bí bí.

Lâm Kỳ Uy khinh thường trừng hắc hắc một cái.

Bất quá thói sư phụ mỗi lần đoán đều đoán đúng,chẳng lẽ hắc ta thật sự thần cơ diệu toán? Phi phi,loại đại sắc ma ngay cả đồ đệ cũng ăn sạch còn lâu mới có thần diệu a,cho dù đoán đúng thì thế nào,đó cũng chỉ do hắc đoán bậy mà trúng thôi!

Lâm Kỳ Uy vừa oán thầm sư phụ của mình,vừa chạy đến cửa ngẩng đầu nhìn lên,quả nhiên Bạch Vô Ly tới.

Thật quá đáng! Ngay cả tâm tư của chương môn cao nhĩ thần bí Huyền Kỳ Môn tên kia cũng có thể đoán được.

“Bạch chương môn,sư phụ đang chờ người,mời vào.”

Lâm Kỳ Uy đưa Bạch Vô Ly dẫn tới tiền thính,rồi chuồn đi tìm đồ lấp bụng.

Trong phòng chỉ còn lại Đỗ Nguyệt Ánh và Bạch Vô Ly.

“Hmm,đã biết ngươi lại đến cầu ta.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi!” Bạch Vô Ly mặt kéo căng hỏi”Tối hôm qua Tường nhi lại tái phát,ta dùng phương pháp ngươi nói,tại sao y chỉ chuyển biến tốt đẹp một chút lại lập tức chuyển biến xấu? Hơn nữa còn phun máu.”

“Ngươi thật dùng phương pháp của ta?” Đỗ Nguyệt Ánh cười híp mắt hỏi”Xác định hoàn toàn dựa theo phương pháp của ta sao?” Hai chữ hoàn toàn được hắc đặc biệt nhấn mạnh.

Bạch Vô Ly sắc mặt cứng đờ.

“Ít nhất phần lớn dựa theo cách ngươi làm.” Một hồi lâu,Bạch Vô Ly mới trầm giọng trả lời.

“Phần lớn,vậy thì không phải hoàn toàn rồi.Vậy cũng không thể trách,ngươi đường đường là chương môn của Huyền Kỳ Môn, sao có thể vì một đồ đệ mà hi sinh trình tiết của mình.Tên tiểu tử kia tư chất cao,thiên phú tốt,vốn là cơ hội để chấn hưng Huyền Kỳ Môn.Đáng tiếc,ngươi lại không chịu xả thân cứu giúp” Đỗ Nguyệt Ánh chậm rãi nói,vừa mở tới mở lui Cốc U Lan trên bàn,sắc mặt bỗng nhiên thay đổi,đem U Lan ngàn vàng khó cầu bấm một cái,vạn công,hoa lan ở lòng bàn tay hóa thành một vũng nước nhỏ”Hắc hắc chắc sẽ chết.”

“Câm miệng!”

Bạch Vô Ly trong lòng rối loạn.

Mộ Dung Tường tính cách kêu ngạo ngông cuồng,sau khi lên núi đã khiến cho y chịu không ít phiền toái,nhưng đúng như lời Đỗ Nguyệt Ánh,trong tất cả đồ đệ của Bạch Vô Ly,chỉ có Mộ Dung Tường có tư chất tốt nhất.Bạch Vô Ly từ đó nhĩ ân sư đến khi đón nhận Huyền Kỳ Môn,hắc từng nêu ra lời thề trước

mặt ân sư sẽ giúp Huyền Kỳ Môn phát dương quang đại, đáng tiếc bản thân vô năng, luyện Cửu huyền thần công chỉ luyện được đến tầng thứ tám, mặc dù cách tầng thứ chín chỉ có một bước, nhưng muốn bước qua một bước này đúng là muôn vàn khó khăn.

Theo Bạch Vô Ly biết, mấy trăm năm qua bốn môn không ít tiền bối luyện “Cửu huyền thần công” cũng chỉ luyện đến tầng thứ tám không thể tiến thêm.

Nếu như mình không cách nào luyện thần công đến tầng cao nhất, vậy trong các đệ tử có khả năng nhất đột phá cửa ải khó xem ra chỉ có Mộ Dung Tường.

Chỉ cần. Tường nhi có thể vượt qua kiếp số trước mắt.

“Không, Đừng ngừng!”

“Mau tiếp tục a.”

Nhớ tới tối hôm qua Tường nhi độc phát, đáng vẻ dịu dàng năn nỉ mình không nên đi, trái tim không hề gợn sóng của y lại đập nhanh hơn bình thường.

Tại sao nghe Đỗ Nguyệt Ảnh nói Tường nhi chắc chắn sẽ chết, y lại đau lòng, lại tức giận?

“Thế nào? Nghĩ kỹ chưa đấy?”

Làm bạn tốt nhiều năm, Đỗ Nguyệt Ảnh hiểu rõ suy nghĩ của Bạch Vô Ly như lòng bàn tay.

Không thể trách Bạch Vô Ly do dự, muốn loại người cao ngạo tuyệt đỉnh hủy đi trình tiết chỉ vì một tiểu tử chưa dứt sữa, quả thật cần dũng khí cùng ý chí thật lớn.

Nói đi cũng nói lại, Đỗ Nguyệt Ảnh sở dĩ đem phương pháp giải độc phải trở mắt nhìn nói với Bạch Vô Ly, vừa là vì tiểu tử có thiên phú Mộ Dung Tường kia, ngoài ra có mấy phần là vì Bạch Vô Ly.

Bạch Vô Ly đầu óc quá cứng ngắc, đem cả đời kính dâng cho Huyền Kỳ Môn, ngay cả “Vị thệ” thế nào cũng chưa hưởng qua, quả thực sống quá vô dụng rồi!

Nếu như bạn tốt có thể tìm được niềm vui thú đời người, Đỗ Nguyệt Ảnh cảm thấy cũng không tệ.

“Thật ra người đến tìm ta cũng vô dụng, có thể nói với người ta cũng đã nói hết. Không muốn nhìn thấy tiểu mỹ nhân Mộ Dung Tường độc phát chết, người cứ dựa theo cách ta nói làm đến cùng. Nếu không chỉ gia tăng thêm đau đớn cho hắn, để hắn chết càng thảm hơn thôi!”

Bạch Vô Ly trở lại phòng mình, câu nói sau cùng của Đỗ Nguyệt Ảnh vẫn thấm sâu vào trong lòng hắn.

Độc Tường nhi trúng, thật chỉ có cách đó mới giải được sao?

Nhưng hai người chúng ta là danh phận sư đồ, nếu như hắn làm ra chuyện trái luân lý với Tường nhi, sau khi chết hắn còn mặt mũi gì gặp ân sư? Thôi, coi như vì tương lai của Huyền Kỳ Môn.

Bạch Vô Ly càng nghĩ lòng càng phiền, định ngồi xếp bằng luyện công tĩnh khí.

Thần công của hắn đã luyện đến tầng thứ tám, công lực không phải tầm thường, sau khi ngồi thiền, hít vào thở ra chuyển khí, đợi đến khi mở mắt ra cả người thư sướng.

Ngắm sắc trời ngoài cửa sổ, ánh trăng đã treo lên bầu trời, thì ra trong lúc luyện công bất tri bất giác đã đến buổi tối.

“Sư phụ, nên dùng bữa tối thôi.” Đại đồ đệ đã sớm ở bên ngoài, phát hiện sư phụ luyện công cho nên không dám quấy rầy, hiện tại sư phụ luyện xong, hắn mới dám gõ cửa đi vào.

“Ừ” Bạch Vô Ly gật đầu với đồ đệ, hắn mặc dù nói năng thận trọng nhưng thấy đồ đệ có lòng tốt, làm sư phụ cũng vui thay nói “Trời đã trễ thế này, con còn đứng chờ ngoài cửa. Con đã cùng sư đệ sư muội dùng xong cơm tối chưa?”

“Đồ đệ đã dùng xong, sư đệ sư muội bọn họ chắc cũng dùng xong.”

“Thật sao?”

“Dạ, chỉ thiếu tiểu sư đệ. Lúc dùng cơm đã tìm nhưng thấy tiểu sư đệ đâu. Có thể tiểu sư đệ đã ra sau núi luyện công.”

Bạch Vô Ly sắc mặt biến đổi.

Tường nhi!

Chẳng lẽ độc trên người nó lại tái phát. . . .

Thôi, thôi, không có thời gian do dự nữa.

“Tiểu sư đệ các người mấy ngày nữa sẽ phải tỷ thí với đồ đệ Đồ minh chủ, mang trọng trách chấn hưng Huyền Ky Môn, ba ngày tiếp theo sư phụ muốn cùng Tường nhi bế quan tu luyện ở mật thất, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy.”

“Dạ, theo lệnh sư phụ.” Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 4.1

Mật thất phía sau núi chính là Thánh Địa của Huyền Ky Môn.

Tương truyền lịch đại chương môn nhân phải ở chỗ này thấu hiểu Huyền Ky, tu thành thần công mới có thể kế vị. Nhưng giờ phút này lại có hai nam nhân thân thể trần truồng đang ngồi xếp bằng đối diện nhau.

Bạch Vô Ly nhanh như chớp đánh ra mười hai chưởng, điểm vào đại huyệt quanh người đồ nhi bảo vệ tim mạch của hắn, ngừa độc khí công tâm.

Chỉ thấy Mộ Dung Tường hai mắt nhắm nghiền, hơi thở mong manh, mái tóc đen lần nữa biến thành chỉ bạc.

Bạch Vô Ly lòng như lửa đốt.

Trước kia mỗi lần Tường nhi phát độc cũng phải cách ba tháng. Không nghĩ tới lần này chỉ ngắn ngủn hai ngày, có thể thấy được kỳ độc bị Thánh Địa Tuyệt Liên đè nén ba năm đã quay trở lại còn mạnh hơn trước đó. Đồ nhi có thể giữ mạng hay không đều phụ thuộc vào lần này.

Bạch Vô Ly đem thiếu niên bất tỉnh nhẹ nhàng đỡ ngã, cầm phân thân mềm nhũn khuấy động mấy cái, lập tức nhất trụ kinh thiên.

Bạch Vô Ly giạng chân trên người hắn, do dự một chút vẫn cắn răng, đưa tay nắm lấy đỉnh ngọc trụ, muốn nhét vào phía sau khe huyệt của mình.

Đáng chết, tại sao không vào được?

Bạch Vô Ly cười khổ không thôi.

Chẳng lẽ còn muốn hắn tự mình khai thông trước sao?

Cái tên ghiệt đồ này, rốt cuộc vì sư kiếp trước thiếu người bao nhiêu?

Tìm mọi cách cũng không được Bạch Vô Ly không thể làm gì khác hơn liếm ướt hai ngón tay, mặt đỏ tới mang tai mân mê cái miệng, nhắm mắt lại, đem hai ngón tay chạm rãi hướng cục huyệt giữa đùi từ từ cắm vào.

“Ồ ư.”

Khe hẹp chưa từng có người đụng vào nhất thời chặt khô khó đi, Bạch Vô Ly lại dùng chút nước bọt, cắn răng. Lần nữa cắm vào người, chạm rãi trườn động.

“Hmm hừ hừ.” Ngửa đầu nhắm hai mắt, Bạch Vô Ly nhẹ nhàng thở dốc.

Trong huyệt truyền đến đau nói làm cho một đại tông sư nan kham không thôi.

Bộ dáng mất thể diện thế này nếu như bị người khác nhìn thấy, y Bạch Vô Ly thanh danh cả đời sẽ tan theo mây khói.

Nghĩ tới đây vội vàng mở mắt xác nhận đồ nhi đã tỉnh dậy chưa.

Chỉ thấy Mộ Dung Tường hai mắt vẫn nhắm nghiền, lúc này mới yên lòng, lại tiếp tục "Việc" trên tay.

Lại cắm vào một ngón tay, Bạch Vô Ly một lòng chỉ nghĩ nhanh khuếch trương cục huyết của mình, để soon thuận lợi mập hợp với ái đồ giúp hắn vận công giải độc.

Ánh nền chập chờn, xung quanh yên lặng không tiếng động, trong động chỉ còn thanh âm ngón tay xuyên trong cục huyết cùng tiếng nước chảy *** mỹ quanh quẩn không tan.

Bạch Vô Ly xấu hổ không chịu nổi, hận không thể đưa tay bịt chặt lỗ tai.

Đáng chết! Lần này hãy được đi.

Bạch Vô Ly chỉ muốn mau giải quyết chuyện này, dè dặt chỉ tổ bị hành hạ thêm.

Mới chịu rút ra ngón tay sau huyết, vừa ngừng lại thanh âm phía sau khiến y nghe đủ để tìm ngưng đập——

"Sư phụ, người đang làm gì?"

Chợt mở mắt ra, Bạch Vô Ly liếc thấy đồ nhi đang mở to đôi mắt đẹp lấp lánh, tò mò nhìn mông của hắn.

Bạch Vô Ly cả đời chưa từng muốn chết như lúc này.

Thấy sư phụ mặt đỏ như lửa, ấp úng nói không ra lời, đôi mắt đẹp của Mộ Dung Tường cười thành hai trăng rằm phát sáng, nói "Sư phụ đỏ mặt, thật đáng yêu."

Khuôn mặt tươi cười đơn thuần của đồ nhi khiến Bạch Vô Ly mặt càng đỏ hơn, tim đập nhanh đến muốn nhảy ra khỏi ngực.

Đừng. Đừng cười với y như thế!

Tại sao hai lần Tường nhi độc phát tính cách thay đổi hẳn đi, trở nên hồn nhiên đáng yêu hơn? Thật làm y chống đỡ không được.

Không được, phải mau điểm hôn huyết của hắn, nếu không hắn tỉnh táo, làm sao có thể tiếp tục chuyện giải độc.

Đáng tiếc Bạch Vô Ly còn chưa kịp xuất thủ, câu tiếp theo của đồ nhi lại khiến hắn mắc cỡ thiếu chút nữa đập đầu vào tường.

"Sư phụ tại sao gãi mông? Mông người rất ngứa sao? Để đồ nhi giúp người gãi ngứa nha."

"Không, Tường nhi, không phải đâu, Tường nhi không nên ——"

Lời còn chưa nói hết, ngón tay thon dài của Tường nhi đã cắm vào cục huyết của Bạch Vô Ly ——

"Ê a ——"

Giữa đùi như bị điện giật!

Nơi xương chậu của Bạch Vô Ly bị thiếu niên gầy không ngừng, giống như bị điểm trúng tử huyết, vòng eo đau xót, thoáng cái tê liệt ngã xuống trên người hắn, trong miệng phát ra rên rỉ kỳ lạ.

Mộ Dung Tường lần đầu tiên nghe được sư phụ tuần mỹ bật ra tiếng rên rỉ quyến rũ, cả người tê dại khó có thể hình dung, chỉ hận không thể nghe thêm nhiều hơn mấy tiếng rên rỉ quyến rũ khiến người phát điên.

Cảm giác đồ nhi cắm thêm vào một ngón tay. Bạch Vô Ly bắt đầu tính toán, tổng cộng có bốn ngón tay không ngừng trôi động trong cục huyết của hắn——

"Ồ a a —— Tường nhi đừng cử động —— mau rút nó ra ơ ơ ——"

Nóng quá. Nóng quá.

Nhục huyết như bị thiêu cháy.

“Đừng mà. đau quá. đau chết a. Tường nhi. đừng.”

Nam nhân đổ mồ hôi như mưa, hai mắt sương mù hắt đầu tóc, phát ra rên rỉ mê loạn——

Mộ Dung Tường nhìn sư phụ giăng chân trên người mình, làn da rắn chắc tuyệt đẹp do hàng năm luyện võ cường tráng mười phần, trên mặt hết lần này tới lần khác tỏa ra quyến rũ, rên rỉ không ngừng, hai cây thịt của hắn sưng to muốn nứt ra, hận không thể mạnh mẽ đâm vào cái mông của sư phụ, để y gọi càng thêm *** loạn!

Mộ Dung Tường thở hổn hển, cuối người vù vù nhanh chóng rút ra ngón tay hai người.

Giữa đùi đột nhiên trống rỗng, mắt thấy cục huyết bị thọc mở lớn còn chưa kịp khép kín lập tức bị thay bằng một vật cứng lớn nóng bỏng——

Bạch Vô Ly trong lòng kéo căng!

“Tường nhi —— không được —— a a a —— “

Thiết Trụ khổng lồ nóng hổi rót cuộc cảm xuống, hung hăng xông qua mỗi một tấm nếp gấp tiểu hoa cúc, mạnh mẽ đâm sâu vào cục tâm bí mật——

“Ồ a a a ——” Bạch Vô Ly bị vừa bị phá thân bị thao đến cả người co giật, đau như muốn bị chém thành hai khúc, khiến hắn cào hai dấu vết thật sâu dưới tầng da——

“Ừm Thật chặt. Sư phụ người cắn chặt quá. A a.” Quy đầu bị khe huyết chặt trất mềm nóng của sư phụ cắn chặt, Mộ Dung Tường sẵn đến khoái đến thét to, nắm lấy bắp đùi thon dài rắn chắc của nam nhân, càng thêm hung mãnh tàn ác thao mãnh liệt!

Mỗi lần thiếu niên rút ra đại nhục bông, Bạch Vô Ly cho rằng ruột cũng bị kéo ra theo, mỗi lần hắn hung hăng đâm vào lần nữa, Bạch Vô Ly liền cho rằng ruột của mình sẽ bị cự bông đâm hư!

Đau đớn khó chịu khiến nam tử từ trước đến giờ kiên trì cũng nhịn không nổi nữa nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Đỗ Nguyệt Ảnh chết tiệt, người nghĩ phương pháp quỷ quái gì, hại lão tử bị nam nhân thọc mông a!

A a. Đau quá. Đau chết mất thôi!

“Sư phụ! Người khóc sao? Người đừng khóc, Tường nhi sẽ đau lòng “

Đột nhiên có thứ mềm mại nóng rơm rơi lên mắt của hắn, Bạch Vô Ly thoáng cái ngân ngấn cả người.

“Sư phụ. người rất đẹp. thật đáng yêu. Tường nhi thật thích người. ”
Thiếu niên vừa nỉ non lời tỏ tình làm người ta đỏ mặt tim đập mạnh, vừa dịu dàng hôn khắp khuôn mặt của y, cuối cùng hôn lên môi y.

Tường nhi. hôn ta.

Khi đầu lưỡi mềm mại nóng bỏng đang khuất lấy dây dưa răng môi, nửa người dưới vốn không chút thương tiếc thao mạnh cũng chuyển hóa thành trù động triển miên.

Bạch Vô Ly bị thiếu niên dịu dàng trìu mến khiến cho lòng cũng say, thân thể vốn là đau đớn kéo căng cũng dần dần trở nên mềm mại, bất tri bất giác đem hai chân quăn ngang hông thiếu niên.

Không biết thao đến lần thứ mấy, Mộ Dung Tường nghe được tiếng khóc của sư phụ đã dần thay đổi.

Vốn là tiếng rên đau đớn, giờ chuyển thành mị âm còn có chút run rẩy.

Mộ Dung Tường mừng rỡ như điên, mã lực toàn bộ khai hỏa, lại bắt đầu ... một trận điên cuồng dồn sức thao!

“Ồ a a —— chậm —— chậm thôi —— a a. Tường nhi. Tường nhi.”

Bốp —— bốp ——

Thanh âm nhục bông ra vào cục huyết, thanh âm bao tinh hoàn đụng nhau mỏng thịt, hơn nữa có rên rỉ lúc hai người mập hợp, hợp thành một nhạc khúc *** mỹ tuyệt mỹ.

Hai người đều là lần đầu tiên trong đời biết được tư vị tiêu hồn thực cốt, tứ chi quán giao thật chắc, hận không được hòa đối phương vào trong ruột thịt mình.

Mộ Dung Tường nhanh chóng xỏ côn thịt của mình vào trong cục huyết nam nhân, mỗi lần kéo ra đều mang một lượng lớn *** dịch” Sư phụ, người chảy nước a. “

“Ta không có. Không có. Không nên nói vậy.”

“Đồ nhi không có nói vậy. ” Mộ Dung Tường sờ vào nơi phân thân hai người mập hợp, lập tức sờ soạng thấy dịch lỏng, đưa đến trước mắt nam nhân “Sư phụ người nhìn đi——”

Trời ạ! Minh thật là quá *** đáng!

Bạch Vô Ly xấu hổ và giận dữ muốn chết, nhắm mắt lại không dám nhìn nữa.

“Sư phụ tại sao không nhìn? Người không cảm thấy rất đẹp, rất thơm sao? Không biết mùi vị sẽ thế nào ta?”

Trời ạ! “Tường nhi không nên!”

Bạch Vô Ly lập tức mở mắt ra nhưng đã không kịp. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 4.2

Chỉ thấy thiếu niên vươn lưỡi liếm sạch sẽ dịch lỏng trên tay.

“Ha. Ăn thật ngon. “

Thiếu niên tuyệt mỹ nheo lại mí mắt, bộ dạng vươn ra đầu lưỡi đỏ tươi liếm môi có thể khiến thánh nhân điên cuồng!

Bạch Vô Ly máu mũi thiếu chút phun ra, khe huyết phía sau không tự chủ siết chặt——

“Ồ. Sư phụ lại cắn, cái miệng nhỏ của người thật ham ăn! Để đồ nhi nuốt nó ăn nhiều côn thịt hơn a!”

Mộ Dung Tường bưng lên cái miệng nhiều thịt của y kéo mạnh về hông mình, cựa bồng bị *** thủy của sư phụ tưới đến ướt đầm bắt đầu cuồng loạn đâm vào rút ra ——

Tràng nội đồ a u bị lật vào nhảy ra, *** dịch văng khắp nơi!

Bạch Vô Ly bị đồ nhi thao thiếu chút nữa đoạn khí, không ngừng vút đầu thét chói tai” A a a —— Tường nhi —— đừng quá dùng sức —— a a —— không được —— không được!”

Thấy sư phụ nhú chặt mày kiếm, vẻ mặt vừa khổ sở vừa yêu mị. Mộ Dung Tường hưng phấn như điên, hận không thể thao hấn chết trong ngực chính mình, vĩnh viễn cũng là của mình!

“Sư phụ. Sư phụ, người là của ta! Người là của ta! Thấy rõ không, đại nhục bông của đồ nhi muốn thao chết người!”

Tràng huyết bị đại nhục bông đâm dường như mở rộng thêm một chút, cục tâm của Bạch Vô Ly bị thiếu niên dùng sức đụng vào, một loại tê dại trong xương khổ sở cùng gánh nặng loạn luân sinh ra loại khoái cảm, khiến y không nhịn được nữa gào khóc thê lương!

“A a a —— Nếu huyết mềm bị thao nữa! Tường nhi, Tường nhi, sư phụ sẽ bị đại nhục bông đồ nhi thao chết —— chết mất ——!”

Chưởng môn Huyền Ky Môn được người đời sùng kính ở trong mật thất thần thánh bị đồ đệ thao đến dục tiên dục tử, giống như kỹ nữ uốn éo cái miệng, phát ra tiếng thét chói tai thật dài, sau đó bắn ra ——

Một đại tông sư lần đầu tiên trong đời xuất tinh quả thật không giống người thường, bắn ra vừa mãnh liệt vừa xa, dùng một tiếng bắn thẳng đến đỉnh trên phiến đá!

Mộ Dung Tường thấy vậy kích động không thôi, hưng phấn đến thét to: “Oa, sư phụ thật là lợi hại! Lần này đến lượt ta bắn! Đồ nhi sẽ không thua, ta muốn bắn vào tiểu huyệt *** của người!”

Đó là lần đầu tiên trong đời, Bạch Vô Ly còn trong dư âm cao trào nghe được đột nhiên cả kinh!

“Tường nhi! Không thể! Không thể bắn bên trong —— mau rút ra!”

Cùng đồ nhi mập hợp đã là tội lớn nghịch luân lý, nếu để y bắn tinh vào trong cơ thể mình, Bạch Vô Ly còn mặt mũi gì để sống?

Huống chi dựa theo Đỗ Nguyệt Ảnh nói, lúc Tường nhi xuất tinh cũng chính là môn hộ mở rộng cũng là thời gian tốt nhất để giải độc, Bạch Vô Ly vốn nghĩ lúc thiếu niên xuất tinh thì hẳn rút ra, sau đó lại vận công giải độc.

Đáng tiếc Bạch Vô Ly vô công cái thể lại không hiểu đạo lý luân thường, thiếu niên sắp xuất tinh giống mãnh hổ y sao mà quản nổi.

Bạch Vô Ly chỉ nghe đồ nhi gầm lên một tiếng, một luồng dịch thể nóng hổi mãnh liệt bắn về phía cúc tâm của y ——

“A a —— thật nhiều —— thật nóng —— bỗng chết sư phụ ——”

Bạch Vô Ly bị nhiệt tinh của đồ nhi bỗng đến cả người run rẩy, cả người tê dại muốn chết, thật muốn xuất tinh thêm lần nữa.

May trong lòng hắn nhớ được trong người đồ nhi còn độc tố, miễn cưỡng tập trung vận khí, một tay linh hoạt đè lại đồ nhi, một tay phong lên đại huyệt sau lưng y. Hai huyệt ẩn chứa cửu huyền thần công từ từ truyền qua, cúc huyệt phía dưới cũng co lại thật chặt, muốn một lần nữa rút vào kỳ độc ——

Mộ Dung Tường còn thật bị hung hăng xoắn, một đạo kỳ dị hấp lực từ nơi đó mãnh liệt hấp thụ lấy tinh thủy của mình, khiến hắn sảng khoái đến a a la hét, chỉ cảm thấy khe huyệt sư phụ thật là nơi mất hồn nhất trên đời, y tương lai dù chết cũng muốn chết ở trên người hắn.

Đang phiêu phiêu mơ màng, đột nhiên có hai luồng hơi nóng xâm nhập vào trong cơ thể con người, cùng độc khí ẩn sâu nhiều năm quán giao chung một chỗ ——

Vừa lạnh vừa nóng cùng nhau quán giao, Mộ Dung Tường lục phủ cả lật xoắn sôi trào, đau đến hắn thất thanh kêu thảm thiết!

“A a a —— đau quá! Đau quá! Sư phụ cứu ta!”

“Sư phụ ở chỗ này! Tường nhi kiên nhẫn một chút, nhẫn nại một chút!”

Nhìn ái đồ khổ sở không chịu nổi, Bạch Vô Ly lòng cũng đau như cắt, chẳng qua hiện tại đang giai đoạn quan trọng giải độc, chỉ có thể dùng sức rút vào độc khí, thực khí trên người cũng cuộn cuộn xuyên vào trong cơ thể ái đồ!

Cứ thế triển đấu khoảng một nén hương. Mộ Dung Tường rốt cục chống đỡ không nổi, ngất đi!

Bạch Vô Ly công lực bị hấp thụ hơn phân nửa, bản thân cũng vô cùng mệt mỏi, nhìn Tường nhi ngất đi miễn cưỡng ôm hắn rời khỏi người mình.

Ào ——

Rời khỏi phân thân dút vào hơn nửa cúc huyệt, một lượng lớn dịch trắng lập tức chảy ra, dịch ruột non hỗn nam nhân hợp với tinh thủy của thiếu niên, hương thơm kỳ lạ *** mỹ lập tức lan tràn cả mặt thất.

Bạch Vô Ly mặc dù cảm thấy xấu hổ, nhưng vì lo lắng an nguy của đồ nhi vẫn miễn cưỡng khởi động thân thể đau rất, đặt y ở trên giường, vội vàng bắt mạch cho y.

Thật tốt quá. quả nhiên mạch tự đã ổn định hơn.

Xem ra phương pháp giải độc của Đỗ Nguyệt Ảnh đã hữu hiệu.

Nhưng nghĩ đến câu dặn dò cuối cùng của tên kia, Bạch Vô Ly mặt bỗng dưng ửng rừ. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 5.1

Bảy bảy bốn mươi chín lần.

Ba ngày này Bạch Vô Ly phải ở bên trong cùng Tường nhi mập hợp bảy bảy bốn mươi chín lần mới có thể giải tám phần độc trong người y, chỉ cần gián đoạn thì bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển.

Còn hai phần độc còn lại thì phải dùng hỏa linh chi ngàn năm mới có thể thanh trừ.

Cho nên nhất đại tông sư đáng thương chỉ có thể dùng tất cả vốn liếng, ở trong mật thất tiếp tục mập hợp với đồ nhi.

“A a. Nhẹ chút. Tường nhi. khe huyệt sưng. hu hu. Người nhẹ chút.”

“Hmm a. Nhẹ chút? Sư phụ, miệng nhỏ *** đằng phía dưới của người thì không phải nói như vậy a, nó đang bảo ta thao sâu chút, dùng sức thao, hung hăng đâm nát nó đây!”

Thiếu niên trời sanh dị bẩm.

Rõ ràng dung mạo so với nữ nhân còn tỉ mỉ xinh đẹp hơn, nhưng ngọc hành thì thô to hơn dã thú.

Giờ phút này y cười gian một tiếng, nam nhân vung vẩy ở trong *** huyết rót một ngày một đêm, côn thịt có vẻ càng thêm trắng kiện, mỗi lần thao cũng trên phạm vi lớn, mỗi lần đâm vào rút ra đều mang theo dịch thể trước đó bắn vào bên trong, chỗ mập hợp tính khí giữa hai một mảnh đông hờn độn, tục tĩu không chịu nổi. . . .

Một đại tông sư đã bị thiếu niên thao đến dục tiên dục tử, hoàn toàn không còn thần trí, gương mặt vốn chính trực cương nghị giờ tràn đầy nước mắt, mồ hôi cùng nước miếng, ngoài miệng còn đang không ngừng rên rĩ “A a. . . Sư phụ muốn chết! Thao chết sư phụ! Sư phụ không muốn sống. Tường nhi. Tường nhi đại nhục bồng thật thô thật khỏe a. . . Đâm nát ta! Đâm nát *** huyết của ta! Tường nhi. A a a. Sư phụ lại muốn bắn.”

Thiếu niên tràn đầy tinh lực làm sao chịu được loại phóng túng chết người thể này. Trực giác cả người khí huyết cuộn cuộn, một cây côn thịt cứng rắn giống như đạn pháo mạnh mẽ tách ra mông nam nhân, để cho mình xâm nhập càng sâu!

Mộ Dung Tường giống như dã thú động tình, kịch liệt chạy nước rút, cuối cùng phát ra một tiếng gào thét thật lớn, đâm sâu vào bên trong cục tâm nam nhân, âm nổ tung!

“A ha ha. Sư phụ yêu tinh ! Thao chết sư phụ *** đằng! Bắn. Bắn vào mông người. A a.”

“A a. Bắn chết sư phụ sao! Sư phụ muốn nhiệt tinh của đồ nhi bảo bồi phóng vào huyết *** của ta. Tường nhi. Tường nhi.”

Bạch Vô Ly bị nhiệt tinh của thiếu niên bắn vào đến hồn phi phách tán, nhưng theo bản năng y kiềm nén không xuất tinh, lần nữa đem chân khí truyền vào trong cơ thể đồ nhi. . .

Trải qua hơn mười lần *** trước đó, lúc này độc tính trong cơ thể Mộ Dung Tường đã giảm hơn phân nửa, kinh mạch vốn tắc nghẽn cũng đã thông suốt nhiều hơn.

Sau khi xong chuyện, hắc yêu thương hôn hít lấy nam nhân, thấp giọng dụ dỗ nói “Sư phụ, đồ nhi đã vận công xong. Người có thể bắn.”

Nói xong còn bướng bỉnh cúi đầu mút lên vú sư phụ!

“A a a ——”

Bạch Vô Ly vốn nhẹn vô cùng khổ sở,giờ điểm nhạy cảm bị thiếu niên kích thích,lập tức a a thét to bắn ra ngoài!

Mộ Dung Tường bụng dưới bị bắn dính đầy dịch lỏng,nhưng hắn không quan tâm,lấy tới mảnh vải trắng lau cho cả hai,tiếp theo lại khoan khoái ôm sư phụ vào trong ngực.

Sau khi Bạch Vô ly khôi phục ý thức mặt đỏ bừng.Muốn vùng vẫy để đồ nhi buông hắn ra.Nhưng một hồi lâu cũng không mở miệng được,cuối cùng chỉ có thể biết điều uốn lại tựa trong ngực đồ nhi.

“A, sư phụ,trong chiếc rương kia chứa vật gì nha?”

Đang rầu rĩ không biết nên nói gì Bạch Vô Ly nghe thấy vấn đề của đồ nhi,vội vàng ngẩng mặt.

“A,đó là của sư phụ ta,cũng chính là bảo bối tổ sư gia người để lại,với lại cũng không cho người khác chạm vào.”

“Hả? Rốt cuộc là bảo bối gì đây?”

“Vi sư cũng không biết bên trong có thứ gì,cho tới bây giờ ta còn chưa mở nó ra xem nữa mà”

Nghe được thanh âm thiếu niên cúi đầu cười,Bạch Vô Ly thầm kêu không tốt!”Tường nhi tính tình nghịch ngợm,đồ tổ sư gia không thể đựng bừa bãi”Người đã không còn,xem một chút cũng có sao đâu?”

Mộ Dung Tường trời sanh thích phản kháng,đối với những thứ lễ nghi kia y đều không chịu nổi,hắn đứng dậy,người trần như nhộng sải bước đến trước quan tài.Rõ ràng chuyện phóng túng vô sỉ hơn cả hai cũng đều làm,nhưng Bạch Vô Ly vừa nhìn thấy đồ nhi trần truồng vẫn mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai,vội vàng mang tới áo choàng phủ lên người hắn.

“Tường nhi,coi chừng lạnh.”

Mộ Dung Tường ngoái đầu cười,nói.”Cảm ơn sư phụ.Đúng rồi, sư phụ! Có thể thỉnh giáo người một chuyện không?”

“Dĩ nhiên có thể.”

“Người có phải rất thích để ta thấy người trần truồng không? Nếu không tại sao cho đồ nhi mặc y phục,còn mình lại không mặc gì cả?”

“A!” Bạch Vô Ly lúc mới giật mình bản thân hắn đúng là trần như nhộng. Gương mặt nhất thời nóng như lửa đốt.

“Ha ha. Sư phụ thật đáng yêu.” Mộ Dung Tường lấy đến chiếc áo mặc cho hắn.Còn hôn một cái lên khuôn mặt hồng hồng kia.

“Tường nhi không tốt không chịu theo quy định,dám giữu cột sư phụ,phạt người. Phạt người.” Bạch Vô Ly nhất thời cứng họng không nghĩ ra được câu tiếp theo phải nói thế nào.

“Vậy phạt ta thế nào?” Mộ Dung Tường cười cười ngậm vành tai mềm nhũn của y,phun ra hơi thở quyến rũ nói.”Phạt đại nhục bồng của đồ nhi cắm vào trong tiểu huyết của sư phụ,đời đời kiếp kiếp cũng không được rời đi,người nghĩ thế nào?”

Bạch Vô Ly nghe vậy cả người run rẩy,gơ tay lên muốn dạy dỗ đồ nhi nhưng làm sao cũng không nỡ đánh xuống.

“Ha ha. . .” Mộ Dung Tường cười lớn nắm lấy bàn tay sư phụ đang gơ lên giữa không trung,dùng sức thơm lên mu bàn tay.”Ta biết sư phụ không nỡ.”

“Vi sư có gì mà không nỡ,đợi đến khi giải hết độc trong cơ thể người,để xem vi sư làm sao phạt người.” Bạch Vô Ly vội vã kéo lại vật áo,giận giữ trừng mắt liếc y.

“Dạ,dạ, đồ nhi sẽ để cho sư phụ phạt,một câu oán hận cũng không có.”

Thấy đồ nhi nháy mắt với mình,Bạch Vô Ly hoàn toàn không còn gì để nói.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị cái gì?” Bạch Vô Ly tức giận trừng mắt nhìn sang y.

“Chuẩn bị nhìn lên bảo bối của tổ sư gia!”

“Không, Tường nhi đừng tay!”

Đáng tiếc Bạch Vô Ly vẫn chậm một bước, đồ nhi nghịch ngợm đã nhanh như chớp mở ra quan tài ——

“Wow——”

Trong nháy mắt, sắc sở loá mắt, châu quang rực rỡ, mật thất u ám bị bảo vật trong quan tài chiếu sáng như ban ngày—— Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 5.2

“Không ngờ a, ta ở trong hoàng cung cũng chưa từng thấy qua hạt châu lớn thế ...đẹp thế này đây.” Mộ Dung Tường cầm lên sợi trân châu tuyệt mỹ, mũ phượng hoa lệ không gì sánh bằng “Sư phụ, người không phải nói tổ sư gia không có lão bà sao? Ông ta tại sao giấu một cái mũ phượng giá trị giá liền thành ở chỗ này?”

“Vi sư cũng không biết. . .” Bạch Vô Ly lắc đầu.

Sư phụ luôn luôn trầm mặc ít nói.Đương nhiên cũng không nhắc chuyện này với y.

Hắn cả đời không lập gia đình chẳng lẽ bởi vì không lấy được nữ nhân mình yêu?

Thật sự rất khó tưởng tượng sư phụ nghiêm túc đứng đắn lại có một mặt si tình thế này.

“A.Sư phụ, người xem đây là thứ gì nha?” Mộ Dung Tường chỉ vào một món trang sức giấu trong mũ phượng.

Trang sức trên mũ phượng và những thứ khác rơi ra đều giống nhau.Thủ công tinh xảo gần đầy bảo thạch,nhưng nếu tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện hình dáng cực kỳ giống một chiếc chìa khóa.

Mộ Dung Tường nhanh nhẹn lấy xuống chiếc chìa khóa.”Sư tổ giấu kín thứ này,có thể thấy được khi mở ra chắc chắn sẽ là một bí mật rất lớn đây.”

“Không được nói nhảm.Mau thả trở về,nếu sư phụ giấu kín thế kia có thể thấy được ông ấy không muốn người khác phát hiện.”

“Sai rồi,nếu như sư tổ ông không muốn người khác phát hiện thì cần gì làm chiếc chìa khóa ,còn đem cất ở đây,ta đoán có thể sư tổ không muốn bị người không liên quan phát hiện,nhưng lại muốn người quen phát hiện ah.”

Bạch Vô Ly cũng cảm thấy đồ nhi phỏng đoán rất có đạo lý.”Mặc kệ thế nào đó cũng là chuyện riêng của sư phụ,người mau buông xuống.”

“Không !” Mộ Dung Tường tích cách còn trẻ con,đương nhiên muốn truy cứu đến cùng.”Sư phụ,người mau thử nghĩ thử xem.Sư tổ gia giấu gì trong quan tài ? Biết đâu còn có những mật thất khác? Ta nhất định phải mở ra điều bí mật này.”

“Không nên hồ nháo.”

“Sư phụ!” Mộ Dung Tường ôm lấy y, không nghe theo nhú lại đôi mày anh tuấn,hỏi”Chẳng lẽ người không muốn biết sư tổ gia cất giấu bí mật gì sao? Người mau nói cho ta biết đi.”

“Tường nhi đừng làm rộn,sư phụ thật sự không biết.”Bạch Vô Ly cười khổ giải thích.

Đừng nói Bạch Vô Ly không biết,cho dù có biết cũng sẽ không nói với tiểu quỷ nghịch ngợm này.

Thấy vẻ mặt thất vọng của đồ nhi như tiểu hài tử không giành được kẹo ngọt.Bạch Vô Ly chỉ cảm thấy vừa yêu vừa thương,mềm lòng nói”Được rồi,nếu sư phụ nhớ ra nhất định nói cho người biết có được không?”

“Hi,vẫn là sư phụ thương ta nhất.” Mộ Dung Tường cúi đầu hôn y.”Hừ ừ. . . miệng sư phụ thật ngọt,chúng ta lại luyện công tiếp sao. . .”

Sau hai ngày hai đêm,hai người không biết đại chiến mấy hiệp.

“Hmm a. . . Hmm a. . . Sư phụ. . . Sư phụ. . .” Mộ Dung Tường cảm sâu vào trong cốc huyết tuyệt đẹp,nóng bỏng hôn khắp khuôn mặt tuấn mỹ của hắn “Cám ơn người. . . Người đối với ta thật tốt . . .”

Mộ Dung Tường từ nhỏ sống trong thâm cung người lừa ta giạt,nhìn thấu nóng lạnh trên thế gian,cho nên đối với mọi người đều mặt lạnh tâm lạnh.

Nhưng ba ngày qua.Y và sư phụ vành tai và tóc mai chạm vào nhau,biết nam nhân cao cao tại thượng không để ý thể diện và trái luân lý đạo đức giúp y giải độc, trong lòng tự nhiên vừa yêu vừa kính hắn.

“Tường nhi. . . Tường nhi. . .” Bạch Vô Ly bị đồ nhi hôn đến gân tê cốt mềm,trong lòng nhu tình thành ngàn”Không cần cảm ơn ta.Chỉ cần người mạnh khỏe vì sư đã hài lòng.”

“Sư phụ,ta sẽ khỏe thôi,chờ ta giải hết độc trong người,chúng ta sẽ du sơn ngoạn thủy,được không?”

“Được,chỉ cần người mạnh khỏe,chuyện gì sư phụ cũng đồng ý .”

Nhìn thiếu niên nở nụ cười đơn thuần,Bạch Vô Ly đã vô cùng thỏa mãn.

Y không để cho Tường nhi biết y đã hy sinh cái gì.

Vì giải độc hắn đã truyền công lực nửa đời cho y. Cửu huyền thần công hắn luyện mấy thập niên còn dư lại không tới ba phần.

Tường nhi từ nhỏ đã mất mẹ,còn bị người ta hãm hại trúng độc khó giải,Bạch Vô Ly cảm thấy vừa yêu vừa thương hắn.

Huống chi Tường nhi có tư chất cao đã thấy qua thì không quên được.Nếu so sánh võ công và trận pháp với đám sư huynh tỷ tỷ thì y cao hơn không ít,hôm nay có thêm công lực mấy chục năm,trên đời người có thể đấu với hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Chờ mấy ngày nữa,sẽ dạy y mấy chiêu cuối cùng của thuật kỳ môn độn giáp,Bạch Vô Ly định bụng sẽ đem chức trưởng môn Huyền Kỳ Môn truyền lại cho hắn.

Tầng thứ chín “Cửu huyền thần công” xem ra phải nhờ vào Tường nhi luyện thành.

Tường nhi,Tường nhi,vì con đường tương lai tốt đẹp của người,vì bình an hạnh phúc của người,sư phụ dù có hy sinh tất cả cũng không tiếc. . .

Sau khi mập hợp xong thứ bảy bảy bốn mươi chín lần,Bạch Vô Ly đầu óc nhẹ bỗng,rất cực chịu không nổi bất tỉnh đi!

Giờ phút này Mộ Dung Tường công lực đại tăng,không hề cảm thấy mệt mỏi,thấy sư phụ yêu mến ngất đi,trong lòng vô cùng yêu thương,còn đau lòng hôn lên mấy cái trên mặt y.

Sư phụ,bảo bối của ta,người tốt với ta,ta đương nhiên biết.

Ta sẽ một đời một kiếp đối xử tốt với người,bất kể xảy ra chuyện gì,Tường nhi vĩnh viễn không rời khỏi người!

Thời điểm Bạch Vô Ly mở mắt thì đã ở trong phòng của hắn.

Hả? Ta. . . ta về đây lúc nào?

Tường nhi,Tường nhi đâu?

Bạch Vô Ly khởi động nửa thân dưới đau nhức rời khỏi giường, đẩy cửa phòng ra,đi tới tiểu hoa viên.

Lúc này Mộ Dung Tường vừa lúc bùng một chén thuốc tối,thấy thể vội vàng đặt chén xuống,kéo nam nhân vào trong ngực,yêu thương hôn.

Hai người môi lưỡi quấn giao nói không ra lời nhớ nhung trong lòng.

“Sư phụ, bên ngoài gió rất mạnh người tại sao không khoác thêm áo ngoài?”

“Ta không sao, với lại ta cũng không mảnh mai đến thế.” Bạch Vô Ly mặc dù chỉ còn lại ba phần công lực, nhưng công lực so với võ lâm cao thủ bình thường vẫn cao hơn, đương nhiên không sợ gió rét.

Mộ Dung Tường sớm đem sư phụ trở thành máu thịt trong người mình, trong lòng vô cùng yêu thương y, nghe lời y nói, hắn vội vàng kéo ra áo choàng trên người, ôm y thật chặt vào trong ngực mình.

“Như vậy sư phụ sẽ ấm hơn.”

Bạch Vô Ly đỏ mặt, vội vàng đẩy hắn ra “Tường nhi mau buông ra sư phụ, bị nhìn thấy thì làm sao.”

“Nhìn thấy thì nhìn thấy, có sao đâu chứ? Sư phụ đã là người của ta, tốt nhất để cho người khắp thiên hạ đều biết.”

Bạch Vô Ly thiếu chút nữa bị lời của đồ nhi hù chết.

Y sống trên núi, người đời nói gì y không nghe thấy thì thôi, còn Tường nhi thì khác hắn là thiên chi kiêu tử trong người chảy huyết thống hoàng thất, lại là chương môn nhân tương lai của Huyền Kỳ Môn, trăm triệu lần không thể tổn hại danh tiếng.

Nghĩ tới đây Bạch Vô Ly vẻ mặt nghiêm túc, đứng dậy lạnh lùng nói “Không cho phép hồ nháo, chất độc trên người người đã giải được tám phần, giờ chỉ đợi hoàng huynh của ngươi tìm được hỏa linh chi ngàn năm là có thể giải hai phần độc còn lại. Người tốt nhất nên giữ tốt thân thể mình, không thể. . . Không thể. . .”
Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 5.3

“Không thể cái gì?” Mộ Dung Tường cười cười, ép sư phụ lên trên bàn đá trong vườn hoa.

“Không thể túng dục quá độ!” Bạch Vô Ly hung hăng nhìn chằm chằm thiếu niên đè trên người mình, ra sức giãy dụa.

“Tường nhi, mau để sư phụ đứng lên!”

Mộ Dung Tường không biết sư phụ đã đưa bảy thành công lực cho y, hiện tại căn bản không thể thoát khỏi kiềm chế của y.

Còn tưởng rằng hắn đang đùa với mình.” Chiều này của sư phụ thật là chọc lòng người ngựa ngáy . . . Ta thấy nơi khác của sư phụ hắn ngựa hơn sao. . .”

Thiếu niên đưa bàn tay quen thuộc vào trong quần lót, vươn ra hai ngón tay mò đến cửa huyền run rẩy.

“A a. . . Tường nhi. . . Ngươi đang làm gì. . . Mau lấy tay ra ngoài. . .”

“Sư phụ, thật muốn ta rút ra?” Khóe miệng Mộ Dung Tường lộ ra nụ cười xấu xa, tuần mỹ tà ác giống như thiên thần “Chắc chắn, cái miệng nhỏ phía dưới của sư phụ hình như không phải nói như vậy nha. . .”

Mộ Dung Tường mới dùng đầu ngón tay đâm vào, cục huyết khát khao lập tức cắn chặt, mút vào bên trong——

“Trời ạ trời ạ, đường đường là chương môn nhân Huyền Kỳ Môn cái miệng nhỏ nhắn lại không biết thỏa mãn. . .”

“A a. . . Đừng bảo là. . . Tường nhi. . . Tường nhi ngoan. . . Mau. . . Mau buông ra sư phụ. . .”

Bạch Vô Ly ngoài miệng nói muốn đồ nhi buông ra, đôi chân lại không tự giác mở rộng ——

Đã cùng hắn mập hợp vô số lần, huyết mềm y đã sớm rõ như lòng bàn tay, giờ thấy hắn ngôn hành bất nhất cử động dụ người, chỉ thấy hắn lẳng lơ vô cùng, hận không thể ở đây móc ra côn thịt mạnh mẽ thao chết hắn!

Nhưng huyết mềm của sư phụ bị phân thân khổng lồ của mình thao đến sưng lên, nếu còn lỗ mông mập hợp sợ rằng sẽ bị thao hư, chỉ có thể đổi lại biện pháp khác phát tiết với sư phụ yêu tinh.

“Sư phụ có phải đang nghĩ đồ nhi ở nơi này dùng đại nhục bồng thao người?” Mộ Dung Tường khẽ dùng ngón tay đâm cục huyết ướt đầm của nam nhân, vừa cúi người cách áo liếm vú của y.

“A a. . .” Thân thể sớm bị thiếu niên điều giáo sợ rằng chịu không nổi đùa giỡn, Bạch Vô Ly cả người ngứa ngáy khó nhịn, chỉ có thể duy trì một tia lý trí cuối cùng, thở dốc nói “Đừng. . . đừng a. . . Tường nhi. . . Tường nhi ngoan. . . Buổi tối. . . Buổi tối sư phụ sẽ chơi với con. . .”

Rõ ràng lý trí tự nói với mình, độc trên người đồ nhi đã được giải, y không cần cùng hắn làm những chuyện trái với luân lý, nhưng thân thể đã không chịu khống chế của mình.

Không có đồ nhi vuốt ve và thao, thân thể *** đang sợ rằng tịch mịch mà chết!

“Buổi tối? Sư phụ, nhưng đồ nhi không đợi nổi đến tối, người tự xem đi. . .” Mộ Dung Tường móc ra phân thân đã sớm cương cứng, cách áo nam nhân, vỗ vào chọc đầu nhũ lỗ của hắn.

“Ừm a a ——” Bạch Vô Ly sắp bị hành động phóng dăng của đồ nhi làm điên. Đôi mắt đẹp rưng rưng, cả người run rẩy rên rỉ “Hu hu. . . đừng làm thế. . . Tường nhi. . . đầu nhũ sư phụ gần bị đại nhục bồng chọc hư. . .”

Nhìn sư phụ bị phân thân của mình làm đỏ mồm hôi ướt đầm, đầu nhũ sưng đỏ không chịu nổi. Mộ Dung Tường trong mắt chỉ toàn dục hỏa hừng hực, cười vô cùng tà ác “Sư phụ, đừng khẫu thị tâm phi nữa, người nhìn đi, mỗi lần ta chạm vào đầu nhũ, nó liền nhảy dựng nhảy dựng, thật là rất giỏi!”

“Không có. . . Ta không có phóng túng. . .” Bạch Vô Ly khóc nức nở lắc đầu phủ nhận.

“Sư phụ mê nói dối phải chịu trừng phạt. . .” Mộ Dung Tường cười xấu xa đưa hông cường tráng, dùng đỉnh phân thân thô to đâm lên vú sư phụ!

“Hu hu a a a ——”

Mỗi lần thiếu niên dùng sức đâm, đầu nhũ chạm vào đỉnh bên trong phân thân, khoái cảm sâu sắc khiến Bạch Vô Ly hồn nhiên quên mình đang ban ngày ban mặt ở trong tiểu hoa viên, phóng túng nỉ non, nếu không phải ở đây vắng vẻ, sợ rằng dẫn tới mọi người vây xem.

“Hu —— hồng —— đầu nhũ bị đại nhục bồng đâm hồng ——”

“Yên tâm, sư phụ phóng túng đầu nhũ sẽ không dễ dàng hư. Tối hôm qua vừa bị ta mút vừa đỏ vừa sưng, hôm nay không phải lại trắng mịn nõn nà à, thật là thiếu thao rồi...!” Mộ Dung Tường dùng sức thao mạnh hơn!

“Hu hu a a —— Tường nhi. . . Tường nhi của ta —— đại nhục bồng —— sư phụ sẽ bị con hại chết —— a a —— thật sướng khoái ——”

Mộ Dung Tường thao cực sướng, thấy gương mặt tuần tú của sư phụ bình thường lạnh nhạt đứng đắn khi bị mình thao lại trở nên *** loạn! Thật là tự hào đến cực điểm.

Một ngày nào đó, y muốn cho những sư huynh ở trong môn thấy, sư phụ mê luyện hắc cở nào, không thể rời bỏ y cở nào!

Sư phụ là của một mình hắn!

Ai cũng đừng hòng cướp đi!

Côn thịt mãnh liệt thao, ngón tay cũng dùng sức đâm sâu vào trong cục huyết, Mộ Dung Tường trong lúc nghe tiếng khóc của sư phụ có thể so với tiếng trời, cùng với hắn đồng thời bắn ra ——

Trên người chuông môn nhân Huyền Kỳ Môn nổi tiếng thiên hạ toàn là dịch thể của hắn và đồ nhi, giống như búp bê vỡ vụn xụi lơ trên bàn đá trong vườn hoa. . . . Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 6.1

Gió mát từ từ thổi đến lay động cành trúc.

Trên đài tỷ võ một mảnh yên lặng.

Mộ Dung Tường và Lâm Kỳ Uy hai người đứng chấp tay, trên mặt nhìn không ra bất kỳ biểu tình.

Mấy vị sư huynh tỷ Huyền Kỳ Môn đứng ở bên sân, khẩn trương rỉ tai với nhau.

Tam sư huynh lỗ mãng nhất, về mặt phần chấn hỏi "Ê, các người đánh cuộc người nào thắng? Ta trước tiên nói nha, ta cá là sư đệ Lâm Kỳ Uy thắng."

"Cần quấy! Chúng ta tại sao không ủng hộ sư đệ mình? Nếu như bị sư phụ nghe được nhất định sẽ phạt đệ cho xem!"

Đại sư huynh gõ đầu của hắn.

"Ha ha, Tam đệ nhất định còn đang ghi hận chuyện lần trước. Bất quá lần này phần thắng của tiểu sư đệ đúng là không lớn, đối phương dù sao lớn hơn hắn mấy tuổi, công lực đương nhiên cũng cao hơn hắn."

Nữ đồ đệ duy nhất của Huyền Kỳ Môn Liễu Uyển Nhi xem thường nói "Nhị sư huynh mặc dù nói rất có lý, nhưng muội cảm thấy tiểu sư đệ tư chất thông minh, ba năm qua được sư phụ tỉ mỉ dạy dỗ đương nhiên sẽ giỏi, chưa chắc sẽ thua bởi tay Lâm Kỳ Uy kia."

Tam sư huynh không phục đáp trả "Muội cũng đừng xem thường Lâm sư đệ, nghe nói Đỗ minh chủ hết sức yêu thương đồ đệ này, không những dạy hắn võ công tuyệt đỉnh, mà tới chỗ nào cũng đưa hắn theo bên người."

"Hừ, chẳng lẽ sư phụ chúng ta phải thương yêu tiểu sư đệ như thế sao? Không phải vì trận tỷ thí này ngày ngày giữ sư đệ lại trong phòng mình, đốc thúc hắn luyện công sao. Có sư phụ chỉ dạy, ta tin tiểu sư đệ nhất định sẽ thắng."

"Tên tiểu tử thúi kia nhất định thua!"

"Ta nói hắn sẽ thắng!"

Thấy hai người âm ỉ, đại sư huynh vội vàng quát bảo ngưng lại "Nhỏ giọng một chút, đừng kinh động đến sư phụ! Sắp bắt đầu tỷ thí rồi đây."

Bạch Vô Ly và Đỗ Nguyệt Ảnh hai vị tuyệt thế cao thủ ngồi ở dưới tàng cây đại thụ, hai cặp mắt chia ra chăm chú vào trên người ái đồ.

"Ồ, Tiểu Bạch, hôm nay tỷ thí là kiếm pháp, ta thấy tiểu bảo bối của ngươi hôm nay hãy biết điều chịu thua đi." Đỗ Nguyệt Ảnh ranh mãnh cười nói.

"Cái gì tiểu bảo bối, không nên nói vậy." Bạch Vô Ly cau lại lông mày đẹp.

"Đừng có giả bộ trước mặt bổn minh chủ, ta là ai chứ? Ta là người trong vạn hoa vô lâm đệ nhất hoa hoa công tử. Khóe mắt người hàm xuân, một đôi mắt khao khát như muốn ăn sạch đồ nhi ngươi, ngoài ra ta còn thấy người đối với hắn là tình hữu độc chung a."

Bạch Vô Ly mới không muốn tâm sự với người bạn hư hỏng không sợ thiên hạ đại loạn, bình tĩnh nói sang chuyện khác "Luận kiếm pháp, Mật tịch kiếm pháp của Nguyệt Ảnh ngươi quả thật tinh diệu, nhưng Tường nhi sử dụng lại là Huyền Nhật thần kiếm, cho dù kiếm pháp đồ đệ ngươi có giỏi cỡ nào cũng phải kiêng kị ba phần."

"Huyền Nhật thần kiếm?" Đỗ Nguyệt Ảnh thất kinh "Chắc chắn, còn dám nói không quan tâm đến hắn, người đem Huyền Nhật kiếm mình quý giá nhất cũng cho hắn, có phải sợ hắn thua đồ đệ ta, tâm tình không tốt trở về tìm người lên giường bán a."

Bạch Vô Ly hận không được vá cái miệng thối của tên này!Giận giữ nói”Đỗ Nguyệt Ảnh,miệng ngươi còn dám nói ra lời ô uế,ta không cần thận sẽ đem chuyện ngươi dò xét đồ đệ mình,tất cả đều nói ra đấy!”

“Được được,coi như ta chưa nói.”

Thật là!Người bạn tốt nhất của hắn nhất định bị đè phía dưới! Như vậy có thù tất báo,không phải giống như bảo bối của hắn Tiểu Uy Uy sao.

“Xem tỷ thí,chúng ta cùng xem tỷ thí.Bọn họ sắp đánh rồi kìa.”

“Hừ.” Bạch Vô Ly hừ lạnh,dem lực chú ý quay lại vào trận đấu.

Thấy thiếu niên hắn yêu mến khiến cho Huyền Nhật thần kiếm càng thêm ưu mỹ,trong lòng không khỏi thấy ngọt ngào.

Bởi vì không muốn để cho bất luận kẻ nào biết đem mấy chục năm công lực truyền cho y,Bạch Vô Ly cố ý trước khi diễn ra trận tranh tài dặn dò Tường nhi,trong lúc tỷ thí chỉ có thể đánh ra ba phần công lực.

“Tại sao? Sư phụ,kể từ người giúp ta giải độc,vừa cho ta uống thuốc gia tăng công lực,ta cảm thấy mình võ công của rất cao có thể dễ dàng đánh bại hắn.”

Bạch Vô Ly cho đồ nhi uống Cật Đan được chẳng qua dùng để che dấu chân tướng,nghe vậy chỉ có thể cười nói”Tường nhi,đan được là chuyện bí mật,sư phụ không muốn để cho người khác biết,ngươi nghe lời của sư phụ,chỉ đánh ra ba phần công lực,đánh ngang hắn là được rồi.”

Mộ Dung Tường nghe theo sự dặn dò của sư phụ,mặc dù chỉ đánh ra ba phần công lực,vẫn khiến cho Huyền Nhật thần kiếm nước chảy mây trôi,uy lực kinh người.

“Đại sư huynh,huynh nhìn xem! Sư phụ thật là quá thiên vị với tiểu sư đệ!Huyền Nhật thần kiếm là chỉ truyền cho chương môn nhân,sư phụ sao có thể đưa cho tiểu sư đệ thân phận thấp nhất sử dụng?”

Lần này ngay cả đám phân rõ phải trái đại sư huynh trong lòng cũng không vui,nhưng không có biểu hiện ra ở trước mặt mọi người”Tỷ thí lần này ảnh hưởng đến danh tiếng của Huyền Kỳ Môn,sư phụ làm vậy chẳng qua kể sách tạm thời.”

“Phải không? Huyền Kỳ Môn của chúng ta thiếu gì danh kiếm,tại sao sư phụ hết lần này tới lần khác đem Huyền Nhật thần kiếm cho tiểu sư đệ sử dụng? Đại sư huynh,chẳng lẽ huynh không cảm thấy kỳ lạ?”

Đại sư huynh trong lòng trầm xuống,không hề mở miệng nữa.

Trên võ đài hai người giao thủ đã qua ba trăm chiêu vẫn bất phân thắng bại.

Đỗ Nguyệt Ảnh đột nhiên nghĩ ra một kế.

“Ai ya!”

“Chuyện gì?” Bạch Vô Ly liếc xéo hắn một cái.

“Có nhện,có một con nhện lớn ở trên vai ngươi.kìa”

Bạch Vô Ly bình sinh ghét nhất là nhện,nghe vậy bị dọa sợ đến cả người cứng đờ.

Người biết được bí mật của chương môn nhân Huyền Kỳ Môn e rằng chỉ có không đến mấy người,thân là bạn tốt nhiều năm của y,Đỗ Nguyệt Ảnh đương nhiên là một trong số những người đó.

Trong lòng cười thầm,ngoài mặt lại giả bộ quan tâm nói”Ngươi đừng động,ta tới giúp ngươi lấy nó ra.”

“Nhanh lên một chút!”

Đỗ Nguyệt Ảnh nghiêng người qua,đưa tay lên khẽ vuốt lên vai y.

Cử động đơn giản nhưng trong mắt người ngoài thì vô cùng thân mật.

Một luồng gió mạnh bỗng nhiên phóng tới phía sau Đỗ Nguyệt Ảnh,nhưng sau lưng Đỗ Nguyệt Ảnh lại giống như mọc thêm mắt,tay áo vung về phía sau,lập tức quét sạch ám khí rơi xuống mặt đất.

Không nghĩ tới ám khí kia lại sống,thoáng cái nhảy dựng lên!

Đỗ Nguyệt Ánh sau khi định thần,nhìn xuống thì ra là một con tiểu Lục xà.

“Tiểu Bạch,ngươi nhìn đi người nhìn đi,bảo bối đồ đệ nhà ngươi thế nhưng thả sủng vật hần đến đây cắn chết ta.”

Bạch Vô Ly nhìn Thúy Nhân trên mặt đất cười khở “Không biết tại sao Tường nhi lại thả nó,thật là xin lỗi.”

Kỳ quái nếu không phải Tường nhi tức giận,bình thường sẽ không thả Thúy Nhân ra.

Y lại đang giận gì nữa đây?

Trong lúc Bạch Vô Ly không hiểu ra sao,Mộ Dung Tường đã chạy tới đây,sắc mặt xanh mét.

“Hà? Tiểu Mộ tại sao ngươi chạy đến đây rồi? Tỷ thí kết thúc rồi sao?” Đỗ Nguyệt Ánh ra vẻ kinh ngạc hỏi.

Mộ Dung Tường không thèm nhìn hần lấy một lần,chẳng qua đôi mắt nhìn chăm chú về phía sư phụ”Đồ nhi không muốn so tài.”

Bạch Vô Ly vừa nhìn sắc mặt không đúng của thiếu niên,trong lòng lo lắng nhưng ngại những người xung quanh,chỉ có thể thản nhiên nói”Tại sao? Tường nhi không khỏe chỗ nào?”

“Cả người đều không khỏe.”

Lúc này Lâm Kỳ Uy cũng đã thu hồi kiếm đi tới,vui vẻ nói”Tạm thời dừng lại buổi tỷ thí,chờ Mộ Dung sư đệ khỏe hơn,ngày mai lại tiếp tục.”

“Không được, không được!” Đỗ Nguyệt Ánh nhảy lên”Ban đầu đã sớm nói người rời khỏi đài thì nhận thua.Trận tỷ thí này đương nhiên là Tiểu Uy Uy nhà chúng ta chiến thắng!” Mộ Dung Tường lòng như lửa đốt,chỉ muốn trối sư phụ lên giường hung hăng trừng phạt y,nào có thời gian quan tâm ai thắng ai thua.

Bạch Vô Ly một lòng một dạ chỉ quan tâm thiếu niên.Nhìn sắc mặt y vô cùng khó coi,không biết hần rốt cuộc không khỏe nơi nào,hận không được kéo hần vào trong ngực mình để kiểm tra cẩn thận,căn bản không nghe lọt nửa chữ của Đỗ Nguyệt Ánh,cũng không nghĩ chuyện thắng thua.

“Tường nhi,nếu không khỏe thì nhanh trở về phòng nghỉ ngơi,sư phụ sẽ chẩn bệnh giúp ngươi.”

Bạch Vô Ly đỡ lấy thiếu niên,hai người nghênh ngang rời đi.

Tràng ngoài mấy người đứng xem đều ta nhìn người,người nhìn ta,tất cả đều tròn tròn mắt.

“Xong rồi sao? Chỉ vậy thôi à? Vậy rốt cuộc ai thắng ai thua đây?”

“Đương nhiên Huyền Kỳ Môn thua! Vừa rồi tranh tài đã nói rõ,người nào rời khỏi đài tỷ thí trước thì thua!”

“Tiểu sư đệ thật là quá tùy hứng! Sư phụ tại sao để mặt hần như thế chứ?”

“Tài nghệ không bằng người khác,còn gì để nói chứ? Nói thân thể không khỏe chẳng qua chỉ là tìm đại cái cớ thôi!”

“Thôi,đi luyện công đi!”

Mấy người đứng xem sờ sờ lỗ mũi,sải bước rời đi,chỉ nghe thấy Đỗ minh chủ miệng không ngừng la hét——”Chúng ta thắng rồi!Chúng ta thắng rồi! Sư phụ sẽ tổ chức tiệc chúc mừng cho cục cục!”

“Tiệc chúc mừng? A a a —— dừng mà a a ——” Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 6.2

Ánh trăng treo lên đầu cành.

Lăng Vân Đường...trên bàn lớn bày đầy đủ loại món ngon,thấy vậy mọi người đều thêm nhỏ dãi.

Vấn đề lại lànhhìn được như ăn không được.

“Ồ,sư phụ của các người đâu sao còn chưa tới? Ta đã chờ rất lâu rồi nha.Đây chính là đạo đài khách của Huyền Kỳ Môn các người sao?” Đỗ Nguyệt Ánh giận giữ trừng mắt nhìn đại đồ đệ Tiểu Bạch.

“Thật xin lỗi,Đỗ minh chủ,xin chờ thêm một lát,sư phụ đang xem bệnh giúp tiểu sư đệ,sẽ lập tức đến thôi.” Mạnh Tư Duệ mồ hôi lạnh chảy ròng vội vàng trấn an.

“Xem bệnh? Ta xem ra chắc hoa cúc bị bệnh rồi.”

“Hả? Đỗ minh chủ,người vừa nói gì?”

“Khụ khụ,ta là nói,nếu như làm đồ đệ bảo bối có bệnh đau dạ dày của ta đói chết,cẩn thận Bồn minh chủ hủy đi chiêu bài các người!” Đỗ Nguyệt Ánh đau lòng vươn tay ôm thiếu niên bên cạnh.

“Buông tay!” Lâm Kỳ Uy tức giận tránh ra tay của hắn!

Cái tên sư phụ sắc quỷ này! Nói gì mà “chúc mừng” kết quả đem hắn giăng co đến trưa,khiến thất lưng hắn cũng sắp gãy luôn! Bây giờ còn ở trước mặt mọi người động tay động chân với hắn,quả thật khinh người quá đáng!

“Bồn thiếu gia còn chưa than đói,ông ở đây hô gì đây? Đừng làm chuyện xấu hổ mất mặt nữa.” Lâm Kỳ Uy tức giận véo mạnh lên đùi y.

Không nghĩ tới Đỗ Nguyệt Ánh da dày đến thế,bị véo mà không cảm thấy đau,ngược lại còn tưởng đồ đệ làm nũng với y,cười híp mắt nói”Sư phụ đau lòng vì người đó.”

Thấy nam nhân nháy mắt với mình vô cùng buồn nôn,cả người Lâm Kỳ Uy lập tức nổi da gà lớp lớp!”Ai cần ông đau lòng! Tránh ra!”

Học trò Huyền Kỳ Môn ngồi chung quanh thấy Lâm Kỳ Uy cãi lại,trong lòng bội phục không thôi,không giống bọn họ tại khi ở trước mặt sư phụ đứng đắn nghiêm túc luôn một mực cung kính,thậm chí không dám thở mạnh nữa cơ.

Thấy Đỗ minh chủ tính tình tốt còn dụ dỗ đồ đệ của mình,mọi người hâm mộ không thôi.

Mọi người ở đây nhìn cặp sư đồ hài hước đấu võ mồm đúng kinh khủng chết đi được,may thay cuối cùng Bạch Vô Ly và Mộ Dung Tường rốt cục chậm rãi đi vào.

“Tiểu Bạch của ta,người rốt cuộc chịu tới rồi,chúng ta sắp chết đói rồi đấy!” Đỗ Nguyệt Ánh làm như rất đáng thương nói.

” Xin lỗi,đã để mọi người chờ lâu”

“Sư phụ,xin mời ngồi.” Mạnh Tư Duệ vội vàng kéo ghế giúp sư phụ.

Bạch Vô Ly chậm rãi ngồi xuống,khi mông đụng phải mặt ghế,sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

“Sư phụ,người sao vậy?” Mạnh Tư Duệ giật mình hỏi.

“Không có. Không có chuyện gì.”

Mộ Dung Tường ngồi bên cạnh sư phụ không nói một câu,thấy sắc mặt kỳ quá của y,hắn chẳng qua cười nhạt.

Bạch Vô Ly vì che dấu khó chịu trong người,gơ lên chén rượu,thấp giọng nói”Đã để mọi người chờ lâu,ta sẽ tự phạt ba chén.”

“Tốt! Vậy mới là bạn tốt!” Đỗ Nguyệt Ánh hô to một tiếng!”Chúng ta quen biết nhiều năm,để ăn mừng kỷ niệm nhiều năm qua chúng ta sống chết có nhau,bồn minh chủ cũng uống ba chén với người!”

Lời này vừa nói ra,Bạch Vô Ly sắc mặt trắng nhợt,hắn không được một kiếm chém lên cái miệng chuyên nói chuyện ngu ngốc kia!

Xong,vừa rồi bị Tường nhi trừng phạt cả buổi trưa,thật vất vả mới làm cho hắn hết giận,hiện tại cái miệng kia lại châm dầu vào lửa,không phải muốn hại chết y sao?

Không có ai biết,đường đường là chưởng môn nhân Huyền Ky Môn giờ phút này dưới mông bị bắn đầy dịch thể của đồ nhi,miệng súc huyết còn bị đứt một cái nút thô to,mỗi lần động một cái lại quấy đến ruột vừa đau vừa căng ra,làm y khổ không thể tả.

Bạch Vô Ly suy nghĩ muốn mở miệng giải thích với người yêu trong lòng,nhưng hết lần này tới lần khác bên cạnh ngồi một đám người,khiến hắn có miệng nhưng khó mở lời,chỉ có thể dùng ánh mắt xin tha tội nhìn về phía đồ nhi.

Mộ Dung Tường thì làm như không thấy,khoẻ miệng cười lạnh nói”Xem ra tình cảm giữa Đồ minh chủ cùng sư phụ rất tốt a.”

“Giờn sao,thậm chí ngủ cũng đã cùng ngủ,có thể không tốt sao?” Đồ Nguyệt Ảnh cắn một miếng lớn thịt vừa uống rượu,nói đến nước miếng tung bay,sung sướng vô cùng!

“Câm mồm cho ta ” Bạch Vô Ly thiếu chút nữa ngất đi,nếu không phải hấn sợ cái nút trong người rơi xuống,không dám lộn xộn,không thì đã sớm xuất chưởng!

Mộ Dung Tường nghe trong lòng vô cùng đổ kỵ,nhưng hấn từ nhỏ đã sống trong cung đường thành tính cách âm trầm,hiện tại trên mặt không giận ngược lại cười, nâng chén cười nói”Vây thì chúc mừng sư phụ cùng Đồ minh chủ hữu nghị trường tồn,đồ nhi trước hết tự kính”

“Chúc mừng sư phụ cùng Đồ minh chủ!” Những đồ đệ khác cũng đồng thời nâng chén chúc.

“Ha ha,tốt, tốt,mọi người cùng nhau uống!” Đồ Nguyệt Ảnh cũng ăm ỉ theo bọn họ.

Đang lúc mọi người cười đùa,Bạch Vô Ly chỉ cảm thấy hạ thân chợt lạnh,phân thân của mình lại bị đồ nhi móc ra ngoài!

Trời ạ! May Bạch Vô Ly tu vi cao thâm chưa bị dọa đến ngất đi!

Không nên a!Tường nhi,người tha sư phụ đi!

Mộ Dung Tường làm như không thấy ánh mắt cầu xin tha thứ của người đó,ngón tay vô cùng linh hoạt trên chọc đùa bốn phân thân dần dần cứng rắn.

Sợ bị người phát hiện Bạch Vô Ly khẩn trương đến toàn thân cứng ngắc,nhưng khoái cảm quen thuộc mãnh liệt ào đến,vòng eo đung đưa,cúc huyết đã quen bị thiếu niên thao tự động ngoa nguẩy,nhưng súc huyết trước đó bị cái nút thô to mạnh mẽ nhét vào,khiến Bạch Vô Ly chỉ cảm thấy nhục huyết ứa đẫm trống rỗng giữa ngáy như có vô số con kiến đang bò,làm y khổ sở mồ hôi lạnh chảy ròng.

A a. ngứa quá. ngứa muốn chết.

Tường nhi. của ta. Đừng chỉ dùng tay giúp sư phụ. Mau,mau đưa đại nhục bồng của người thao vào tao huyết của ta.

.

Sư phụ sắp ngứa chết a!

Thao ta! Mau thao ta!

Dùng đại nhục bồng mỹ vị đâm nát cái mông phóng túng của sư phụ!

Bạch Vô Ly thân là chưởng môn nhân uy nghiêm,hiện tại đôi tròng mắt mắt đen sáng ngời ấy như muốn chảy nước,cả người rơi vào vực sâu ***,hoảng hốt không nói nên lời.

“Sư phụ,người sao vậy? Mặt thật là đỏ quá.” Mạnh Tư Duệ là người đầu tiên chú ý sư phụ có gì không đúng.

Kỳ quái,tại sao hôm nay sư phụ không giống bình thường?

Thật giống như đặc biệt. đặc biệt xinh đẹp.

Thấy đại đồ đệ nhìn mình không chớp mắt,Bạch Vô Ly đột nhiên cả kinh,vội vàng thu hồi suy nghĩ phóng túng trong lòng,rung giọng nói”Ta. Ta không sao.”

Mộ Dung Tường thấy đại sư huynh nheo đôi mắt gian tà nhìn sư phụ, cơn ghen thoáng cái đốt đỏ mắt, không rảnh quan tâm mọi người có hay không hiểu lầm, đứng lên kéo người sư phụ, lạnh giọng nói “Sư phụ chắc là quá mệt mỏi, ta đưa người về phòng nghỉ ngơi”

Bạch Vô Ly bị lực mạnh kéo, cái nút trong người khẽ động, kích thích hắn kêu một tiếng “A ~” .

Một tiếng thét bao hàm đầy xuân sắc vô hạn quyến rũ, mấy đồ đệ đang ngồi nghe mắt đều mở to, tim đập thành thịch!

Yêu tinh này!

Sư phụ rên rỉ chỉ có thể cho một mình hắn nghe, Mộ Dung Tường quả thực giận điên rồi!

Không nói nhiều ôm lấy người y, thi triển khinh công nghênh ngang rời đi!

Woa! Tiểu Bạch bị tân nương ôm đi rồi!

Ha ha, thật thú vị! Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 6.3

“Ừh. ừm.”

Sau hôn non bộ trong vườn hoa, chưởng môn nhân Huyền Ky Môn đang quỳ gục trên bàn đá, bị phân thân thô to của đồ nhi từ sau lưng hung hăng xô xuyên qua ——

“Vù vù. sư phụ yêu tinh này, lại dám ở trước mặt người ngoài gọi *** dâng đến thế!”

“Hu hu. đều do Tường nhi không tốt. Không nên ở trên bàn cơm đùa bỡn sư phụ.”

“Người còn nói! Xem ta thao chết người a!”

Mộ Dung Tường hẩn hẩn nắm lấy tóc y, giống như muốn chinh phục một con ngựa hoang không nghe lời, rút ra phân thân ướt đầm đến cửa huyết, chỉ chờ phần đỉnh bên trong, rồi lại đâm vào, mạnh mẽ đâm một cái sâu đến tận đáy!

Cứ thế liên tiếp mấy hiệp, Bạch Vô Ly đã bị thao đến hồn phi phách tán, *** dịch vắng khắp nơi, tròng mắt cơ trí đen đã mất đi tiêu điểm, nước mắt vui vẻ không ngừng chảy xuống khuôn mặt cương nghị, trực giác toàn thân đều tập trung tại nhục huyết bị đại nhục bồng mạnh mẽ cuồng thao ——

” A a a. thoải mái. Tường nhi. đại nhục bồng của Tường nhi làm sư phụ sướng muốn chết.”

Khoái cảm thấm vào xương để Bạch Vô Ly gào khóc *** loạn.

“Yêu tinh này! Đừng làm biếng, mau dao động cái môn *** dâng nhanh lên một chút!” Mộ Dung Tường cau mày, không kiên nhẫn vỗ lên môn thịt trần trơn!

” Hu a a.” Bị đồ nhi y yêu đánh đòn, Bạch Vô Ly chẳng những không cảm thấy ủy khuất, ngược lại sinh ra một loại khoái cảm phóng túng như muốn nổ tung!

Biết rõ mỗi một phản ứng của nam nhân Mộ Dung Tường tà ác cười ha ha.” Cũng biết người lăng lơ này không thích uống rượu mời chỉ thích uống rượu phạt!”

Hai tay đưa ra phía trước nắm lấy hai đầu nhũ trắng mịn, dùng sức kéo ra ngoài, cơn thịt thô to cũng theo đó mãnh liệt cắm vào cúc tâm mềm mại ——

“Ô a a a.”

Trên dưới hai tử huyết đồng thời bị tập kích, Bạch Vô Ly hét to, bụng dưới kéo căng, phân thân tràn đầy dịch thể điên cuồng bắn ra ——

“Ồ ơ ư——”Mộ Dung Tường phân thân bị trảng huyết co rút mút chặt,sảng khoái không thôi,ôm lấy môn nam nhân lại tiếp tục cuồng thao.

Một người là chưởng môn nhân Huyền Kỳ Môn danh chấn thiên hạ,một người là hoàng tử huyết thống tôn quý,hai người đang dã chiến giống như một đôi cẩu động dục,liều lĩnh,điên cuồng mập hạp.

Đang ở thời điểm hai người thân mật,thì có thanh âm từ nơi cách đó không xa truyền đến,dần dần tới gần bên hòn non bộ.

“Kỳ quái,vừa rồi rõ ràng nghe thấy tiếng động ở chỗ này,tại sao thoáng cái không thấy?”

“Đại sư huynh,huynh lo lắng nhiều quá rồi đấy,ta thật sự không đến nghe được.Đúng rồi,đại sư huynh,huynh có phát giác không gần đây sư phụ và tiểu sư đệ hình như có gì là lạ?”

“Sư muội,không được nói sau lưng sư phụ.”

“Muội nghiêm túc đấy,muội phát giác sư phụ đối với tiểu sư đệ khác với chúng ta.Chỉ cần sư đệ có gì khó chịu,sư phụ liền khấn trương vô cùng.”

“Sư đệ tuổi còn nhỏ,sư phụ quan tâm hẳn nhiều hơn cũng là chuyện đương nhiên.”

“Nói vậy cũng đúng,bất quá muội vẫn cảm thấy là lạ”

“Đừng ghen tị,sư phụ cũng đối xử bình đẳng với chúng ta. Mau đi ngủ đi.”

“Biết rồi,đại sư huynh,huynh cũng sớm nghỉ ngơi”

Bạch Vô Ly nghe hai người nói rất đúng,trong lòng hừng hực ngội đi một nửa.

Đồ đệ trong môn đã bắt đầu nghi ngờ,lỡ như để cho hai người bọn họ trông thấy cảnh thế này,tiền đồ sáng lạng của Tường nhi sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

“Không. Không được! Tường nhi,con mau rút! Chúng ta phải lập tức dừng lại!

Mộ Dung Tường từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất,mới mặc kệ người khác thấy thế nào,chỉ cần có thể ôm sư phụ,yêu sư phụ,hắn chuyện gì cũng không để ý.

Nhưng sư phụ luôn luôn chính trực thủ lễ,xem ra y phải tìm cách để hắn đỡ xuống tâm phòng mới được.

“Được rồi”Mộ Dung Tường khó lắm mới nghe lời rút ra phân thân cứng ngắc.

Bạch Vô Ly vốn cho rằng đồ nhi nhất định phải dây dưa một hồi,không nghĩ tới y rút ra quá nhanh,trong lòng hay thân thể đều cảm thấy trống rỗng.

Loại trống rỗng khó có thể hình dung giống như một phần linh hồn cũng rút đi theo thiếu niên.

” Tường nhi người.”

“Yên tâm,đồ nhi sẽ không miễn cưỡng sư phụ làm chuyện mình không muốn.Ta sẽ tự mình tìm người giải quyết.”Mộ Dung Tường sửa sang lại áo xoay người muốn rời đi.

Bạch Vô Ly nghe thế hoảng sợ,nắm lấy ống tay áo của y,khàn giọng hỏi”Tìm người? Là tìm người nào?”

“Sư phụ,người không cần lo,Bổn vương muốn tìm mấy người giảm nhiệt là chuyện rất dễ.”

Đúng vậy,thiếu niên này bề ngoài tuấn mỹ tuyệt luân cùng thân phận cao quý,trong thiên hạ không biết có bao nhiêu cô nương muốn dưới chân y? Nghĩ đến đồ nhi yêu thương ôm cô gái khác vào ngực,Bạch Vô Ly sắp phát điên rồi!

“Sư phụ không cho phép người đi!”

“Tại sao?”Mộ Dung Tường khoé miệng nhếch nụ cười thích thú,nắm lấy cằm nam nhân,đôi mắt đẹp câu hồn nhìn sâu vào đáy mắt hắn ” Tại sao không cho ta đi?”

“Bởi vì. bởi vì.”Bạch Vô Ly kinh ngạc nhìn hắn,ấp úng nói không ra lời muốn nói.

Thân là sư phụ còn cùng đồ nhi phát sinh trái luân lý đã nghiệp chướng nặng nề,nếu còn biểu lộ tình ý trong lòng mình với đồ nhi,có phải sẽ rơi xuống mười tám tầng Địa Ngục.

” Nói đi,sư phụ không nói,đồ nhi thi đây.”

“Không! Ta. Ta nói!”Bạch Vô Ly nắm chắc tay y,đôi môi run rẩy,nhìn thật sâu thiếu niên rồi mới mở miệng” Sư phụ không muốn người đi. Sư phụ muốn vĩnh viễn ở cùng Tường nhi”

” Sư phụ.”

Nghe được nam nhân biểu lộ,Mộ Dung Tường tim kịch liệt run rẩy,nước mắt đảo quanh hốc mắt,y vươn ra bàn tay còn run,kích động kéo sư phụ thật chặt vào ngực mình!

“Sư phụ. Sư phụ. Trên đời chỉ có người là thật lòng tốt với ta,Tường nhi cũng muốn vĩnh viễn ở cùng với người! Ta yêu người. Ta rất yêu người!”

” Tường nhi.”Bạch Vô Ly cho tới bây giờ không nghĩ tới thiếu niên mắt cao hơn đầu cũng yêu hắn,trong lòng kích động khó nói.

Y có rất nhiều lời muốn nói cho hắn biết nhưng không biết phải nói từ đâu,thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ hóa thành một động tác đơn giản.

Bạch Vô Ly lần đầu tiên chủ động ôm lấy thiếu niên,liều lĩnh hôn đôi môi nóng rực của hắn. Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 7.1

Hai người tâm ý tương thông triền miên cả đêm,làm đến thiên hôn địa ám hoàn toàn quên mình.

Thân thể rõ ràng mệt mỏi không chịu nổi,nhưng Bạch Vô Ly tinh thần vô cùng phấn khởi thể nào cũng ngủ không được .

Thấy thiếu niên mình yêu còn đang ngủ trong mộng,Bạch Vô Ly vừa yêu vừa thương nằm ở bên cạnh hắn,ánh mắt say mê nhìn gương mặt tuyệt sắc bên cạnh.

Trên đời này sẽ tìm không được một người đẹp như Tường nhi.

Bất quá gần đây Tường nhi hình như hơi gầy,có thể vì tỷ thí mà luyện công quá gian khổ chăng.

Bạch Vô Ly hoàn toàn quên mất bản thân cũng vừa bị người kia “luyện công”,mà chỉ một lòng muốn bồi bổ cho người yêu của hắn.

A,đúng rồi,trong phòng bếp có một túi đậu Vong ưu cốc do Đỗ Nguyệt Ảnh đem tới,hắn xem chút nữa đã quên.

Đậu này được hấp thụ nước suối và lớp đất phì nhiêu ở Vong ưu cốc nên nhất định rất bổ dưỡng.

Hắn sẽ tự mình mài đậu làm thành đậu hủ,rồi chưng với cá ở Hắc Long Đàm để Tường nhi bồi bổ thật tốt.

Bạch Vô Ly đã nghĩ thì liền làm,rón rén bò xuống giường.

Vì sợ Tường nhi tỉnh lại không nhìn thấy hắn sẽ giận giữ,nên mới để lại tờ giấy ghi hắn đi đâu lên trên bàn rồi mới rời đi.

Lấy đậu đi đến Thạch Ma phường,Bạch Vô Ly thuần thục đẩy cối xay đá.

Y từ nhỏ đã sống ở Huyện Ky Môn,khi còn bé sư phụ thường bảo y dùng cối xay đá để luyện công,vừa mới bắt đầu y phải dùng hết sức để đẩy,từ từ nội lực được tăng cao,y không cần dùng tay để đẩy mà dùng nội lực điều khiển cối xay.

Nhưng hôm nay y lại muốn chính tay mình làm,để Tường nhi có thể cảm nhận được tâm ý của y.

Nghĩ đến bảo bối ăn đậu hủ do y tự tay làm, trong lòng tựa như có một lon mật ong ngã xuống, tràn đầy ngọt ngào.

Haizzz, Bạch Vô Ly, người thật là điên rồi!

Tuổi một xấp đầy còn giống như thiếu nữ hoài xuân, thật vô cùng buồn nôn!

Vốn tưởng rằng mình thanh tu sẽ ít ham muốn, cách biệt với chữ “tình”, không nghĩ tới gần bốn mươi lại có mối tình đầu.

Hơn nữa còn yêu đồ nhi của mình, thật là chuyện nằm mơ cũng không nghĩ đến.

Dẫn câu sư phụ thường nói, nhân sinh đúng là vô thường.

Sau khi bận rộn một hồi ra khỏi phòng bếp, Bạch Vô Ly nhìn thấy Đỗ Nguyệt Ảnh và đồ đệ của hắn đang ngồi trong phòng nhỏ.

“Các người tại sao ở đây?”

“Chào tạm biệt người chứ gì, chờ tỷ thí xong chúng ta sẽ lên đường.”

“Nhanh vậy đã đi sao? Tại sao không ở thêm vài ngày nữa?”

“Không được, ta không muốn quấy rầy người.” Đỗ Nguyệt Ảnh cười vô cùng quỷ dị.

“Người nhìn cái gì?” Bạch Vô Ly bị ánh mắt có thâm ý khác của Đỗ Nguyệt Ảnh đánh giá đến cả người không được tự nhiên. Ho nhẹ một tiếng.

“Độc trên người đồ đệ người chắc giải được không ít hén.” Đỗ Nguyệt Ảnh đánh giá đủ người bạn tốt, khỏe mồi mang theo ý cười hỏi.

“Tại sao người biết độc trên người hắn đã được giải?”

“Nói nhảm.” Đỗ Nguyệt Ảnh bộ dạng như không chịu nổi bị người ta vũ nhục đáp trả. “Ta dầu gì cũng là mình chủ võ lâm, trên người tiểu tử thú kia có trúng độc hay không ta chẳng lẽ không biết, chẳng lẽ ta không nhìn ra được sao?”

Hắn nói xong, đầu nhích tới gần Bạch Vô Ly, hạ giọng nói “Quá trình giải độc nhất định . . . rất đặc sắc, đúng không?”

Bạch Vô Ly rồi rồi.

Lâm Kỳ Uy ở bên cạnh tò mò hỏi “Đồ đệ Bạch chương môn trúng độc sao?”

“Đúng vậy, trúng một loại kỳ độc.” Đỗ Nguyệt Ảnh nói “May nhờ sư phụ người lợi hại tìm được phương pháp giải độc duy nhất, chỉ đạo Bạch chương môn để hắn giải độc cho đồ nhi mình.”

Lâm Kỳ Uy sẽ không hỏi Đỗ Nguyệt Ảnh làm sao tìm được phương pháp giải độc duy nhất, vì một khi hắn mở miệng hỏi, sư phụ nhất định nói chuyện buồn nôn.

Lâm Kỳ Uy nhìn sang Bạch Vô Ly “Kỳ độc? Bạch chương môn thật lợi hại, người làm sao giải được chất độc đó? Đồ tử muốn thỉnh giáo một chút phương pháp được không?”

Bạch Vô Ly bị Lâm Kỳ Uy hỏi, mặt vốn đang kéo căng nhất thời nổi lên đỏ ửng.

Phương pháp giải độc cụ thể, đánh chết y cũng sẽ không nói ra.

“Tiểu Uy Uy, con phải biết rằng phương pháp giải độc ta cũng biết, hỏi ta không được sao? Cần gì đi hỏi Bạch chương môn. Phương pháp giải độc cụ thể, chính là. . .” Đỗ Nguyệt Ảnh kéo dài thanh âm, bị Bạch Vô Ly giận giữ trừng, liền phải hạ giọng nói “Chỉ bằng công lực thâm hậu Bạch chương môn thôi cũng đã đủ ép chất độc trên người đồ nhi y ra.”

Chữ “ép” kia cố ý được nhấn mạnh.

Lâm Kỳ Uy cau mày, giải độc thì giải độc, tại sao quỷ sư phụ của hắn cười đến hèn hạ thế kia ?

Bạch chương môn công lực thâm hậu, không sợ gian khổ ép chất độc trên người đồ nhi ra, cộng với dáng vẻ của sư phụ mình, nghĩ cũng biết khi dễ đồ đệ rồi!

Nghĩ tới đây Lâm Kỳ Uy liếc mắt nhìn sang sư phụ mình, rồi quay lại than thở với Bạch Vô Ly "Bạch chương môn thật là một sư phụ tốt, có thể vì đồ đệ của mình làm nhiều chuyện như vậy."

Không giống người khác. . . . Hừ!

"Đúng vậy, Bạch chương môn vì đồ đệ này, đúng là bỏ mạng quên mình." Đỗ Nguyệt Ảnh cười ha ha.

Không phải là bỏ mạng, là bỏ [thân] mới đúng a.

Bạch Vô Ly từ trước đến nay nghiêm chỉnh đứng đắn, lần nữa bị Đỗ Nguyệt Ảnh chế nhạo, trong lòng vừa thẹn vừa giận, chẳng qua không ngay mặt trách cứ Đỗ Nguyệt Ảnh, y chỉ có thể nhú mày, lạnh lùng nói "Chỉ là chuyện nhỏ cần gì luôn giắt ngoài miệng, ta tự mình ra tay giải độc là bởi vì hắn rất có thiên phú luyện võ. Tương lai sẽ chấn hưng Huyền Kỳ Môn, ta đây làm sư phụ đương nhiên phải lo cho đồ đệ của mình. Tất cả chỉ vì Huyền Kỳ Môn mà thôi."

"Chỉ có nhiều đó thôi sao? "

"Chỉ có nhiều đó thôi sao?"

"Vậy nếu những đồ đệ khác cũng trúng cùng loại độc đó, người cũng cam tâm tình nguyện giải độc cho bọn họ sao?"

Bạch Vô Ly ngừng lại đôi chút.

Mình có thể sao?

Mình cũng có thể đối với bọn họ như thế sao?

. . . Không, không thể. . . y biết y làm không được. . .

Y cũng sẽ lo lắng, cũng sẽ nghĩ cách cứu mạng bọn họ.

Nhưng không giống với.

Không giống với Tường nhi . .

Vì Tường nhi, y có thể làm tất cả. . .

Chống lại ánh mắt tràn đầy trêu chọc của Đỗ Nguyệt Ảnh, Bạch Vô Ly không thể cũng không muốn để cho người này nhìn ra hắn trong lòng điên cuồng yêu say đắm đồ nhi. Thế là y trả lời như đinh chém sắt "Chuyện đó là đương nhiên chỉ cần là vì Huyền Kỳ Môn."

"Chắc chắn, đúng là người sư phụ tốt." Đỗ Nguyệt Ảnh vỗ vỗ Lâm Kỳ Uy, thở dài một hơi "Tiểu Uy Uy, nhìn thấy chưa, sư phụ người khác nhìn như đa tình, kì thực không có tình. Người có thể trở thành đồ đệ của ta, đúng là phúc khí người tu luyện ba đời mới có đấy."

"Mới là lạ!" Lâm Kỳ Uy thét to.

Ba người hoàn toàn không biết, ở ngoài cửa sổ đứng sừng sững một bóng người cứng ngắc.

Mộ Dung Tường trên mặt một mảnh tro tàn, nét dịu dàng giữa lông mày đã không còn sót lại chút gì.

Bên tai mơ hồ truyền đến lời dặn dò của mẫu hậu trước khi chết . . .

Chữ "Tình" rất là hại người, cho nên trừ mình ra con không nên yêu bất luận kẻ nào.

Tường nhi. . . Sư phụ muốn vĩnh viễn sống cùng người. . .

Nam nhân từng tỏ tình đưa hắn lên Thiên đường, nhưng hôm nay. . .

Mộ Dung Tường lòng tựa như rơi xuống Địa Ngục, bị ngọt liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, cũng đốt sạch tất cả hi vọng. . .

Gạt ta. . . Người gạt ta. . . .

Thì ra . . . Thì ra người giải độc cho ta. . . rất tốt với ta. . . cũng chỉ vì Huyền Kỳ Môn. . .
. . . Người thật xứng với chức chương môn nhân, vì Huyền Kỳ Môn không tiếc bán đứng thân thể của mình.
. . .

Người nhất định cũng đã mở ra bấp đôi với những đồ đệ khác đúng không?

Bạch Vô Ly, tiện nhân giả tình giả nghĩa kia! Bỏ vương muốn người sống không bằng chết! Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 7.2

Kế tiếp cả hai tỷ thí —— nội lực và khinh công, Mộ Dung Tường dùng sự chênh lệch thắng Lâm Kỳ Uy.

Huyền Kỳ Môn ba trận thắng hai, cuối cùng thu được thắng lợi tuyệt đối.

Đỗ Nguyệt Ảnh thấy vẻ mặt thất vọng trên đài của đồ đệ bảo bối, thì một bụng khó chịu!

“Ăn gian! Ăn gian! Tiểu Bạch người ăn gian!”

Bạch Vô Ly nhú đôi mày anh tuấn, không vui nói “Người lại đang nói những gì đó?”

“Còn dám phủ nhận? Người có phải đem hơn phân nửa nội lực truyền cho Tiểu Mộ sao?”

Bạch Vô Ly tìm đập thành thịch, mặt không hề biến sắc trả lời “Ta chỉ dựa theo chỉ thị của người, trong lúc giải độc truyền cho hắn chút nội lực mà thôi.”

“Một chút? Hừ hừ, đừng tưởng rằng Bỏ mình chủ không nhìn thấy, mặc dù tiểu Mộ Dung cố gắng che dấu nhưng ta biết hắn chỉ mới đánh ra ba phần công lực mà thôi. Nếu dùng nội lực trước đây Tiểu Uy Uy của ta làm sao có thể thua hắn? Nhất định là chuyện tốt người làm!”

Bạch Vô Ly đột nhiên chột dạ.

Thấy bạn tốt không phản bác được, Đỗ Nguyệt Ảnh quả thực tức đến muốn nổ phổi! “Bạch Vô Ly! Người điên rồi sao? Cho dù người quan tâm đồ nhi bảo bối của mình thế nào, cũng không thể đem công lực mình khổ luyện hơn nửa đời tặng không cho người ta!”

“Ta chỉ là. . . chỉ là. . .”

“Chỉ là cái gì? Chỉ là người thương hắn muốn chết yêu hắn muốn chết, hận không được ngay cả mạng cũng cho hắn, có phải không? Người thành thật nói đi, có phải Mộ Dung tiểu tử sử dụng mỹ nam kế, người mới đem công lực tặng cho hắn?”

“Người đừng nói nhảm! Tường nhi căn bản không biết chuyện này. Người cũng đừng nói cho hắn biết.”

“Cái gì?” Đỗ Nguyệt Ảnh nghe đến đó giận đến nhảy lên! “Người đúng là đồ ngu ngốc? Đem thứ người tập võ quý giá nhất tặng cho người ta, còn không cho hắn biết?”

“Nếu Tường nhi biết nhất định sẽ khó chịu. Ta không muốn để hắn cảm thấy thiếu ta cái gì.”

“Hắn thiếu người rất nhiều mới đúng! Không được, ta đi nói cho hắn biết! Người đã hy sinh rất nhiều cho hắn, để hắn đập đầu thề với người, sau này cả đời phải che chở đầy đủ cho người, muốn gì được đó.”

Bạch Vô Ly không muốn nhất chính là Tường nhi cảm ơn và áy náy.

Hai người bọn họ tâm ý tương thông, còn cần gì phân rõ rạch rồi chứ.

Chỉ cần Tường nhi sống tốt, Bạch Vô Ly hắn đã hài lòng.

“Đỗ Nguyệt Ảnh. Bỏ chương môn cảnh cáo người, đây là chuyện riêng của ta, người tạm thời đừng lăm mồm.”

“Muốn ngăn cái miệng của ta rất đơn giản, hắc hắc. . .”

“Người..cái tên vô lại này. . . được,các danh kiếm binh khí tùy người chọn một vật!”

“Ha ha! Đồng ý!Bổn minh chủ có thể võ võ mông rời đi rồi! Trên giang hồ còn rất nhiều chuyện mới mẻ chờ Đại minh chủ ta trọng tài đây!”

“Hừ hừ,nhanh đi đi! Không tiễn!”

.....

“Bái kiến Bạch chưởng môn!”

Một nam tử trung niên phụng mệnh vất vả cuối cùng cũng đến trước cửa Huyền Kỵ Môn.

“Từ hộ vệ mau mời ngồi.” Bạch Vô Ly mỉm cười chào hỏi người hộ vệ ban đầu đưa Tường Nhi đến tìm hắc.

“Tạ ơn Bạch chưởng môn.” Từ Dung cung kính ngồi vào.

“Từ hộ vệ đã lâu không thấy,tất cả tốt chứ?”

“Nhờ phúc của Bạch chưởng môn,tại hạ mọi chuyện đều tốt.Mấy năm này Tiểu vương gia may nhờ có ngài tỉ mỉ chăm sóc,giải độc cho Tiểu vương gia.Ngài ấy mới thể bình an vô sự,trên dưới vương phủ đối với đại ơn của Bạch chưởng môn cảm động đến rơi nước mắt.”

“Chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.Tường nhi là ái đồ của Bạch Vô Ly ta,chuyện của y cũng là chuyện của Huyền Kỵ Môn.”

“Đúng đúng,Bạch chưởng môn thật là quý nhân của Tiểu vương gia chúng ta.Huyền Kỵ Môn và hoàng thượng có giao tình sâu đậm.Tiên đế và ân sư Bạch chưởng môn giao tình không phải mông,nhớ năm đó đại diện Bạch chưởng môn kế vị,tiểu nhân cũng từng theo tiên đế gia tới Huyền Kỵ Môn tham dự thịnh hội nha.”

“Đúng vậy,khoảng thời gian trôi qua thật vui vẻ.Chớp mắt một cái cũng đã qua mười mấy năm.”

“Bạch chưởng môn,không biết Tiểu vương gia hiện tại có tiện tiếp kiến tại hạ?”

“Tường nhi lúc này hắc đã luyện công xong,ta sẽ cho người dẫn đường đến đó.”

“Đã phiền ngài.”

Từ Uy vừa đi vào biệt viện Tiểu vương gia.Lập tức cung kính quỳ xuống”Tiểu nhân Từ Dung tham kiến Vương gia.”

Mộ Dung Tường tựa nghiêng trên giường.Nhàn nhạt liếc hắc một cái.”Người đã đến rồi,đứng dậy đi.”

“Tạ ơn vương gia.” Từ Uy len lén đánh giá Tiểu vương gia ba năm không thấy.Phát giác hắc chẳng những cao lên không ít,mặt mũi cũng trở nên càng thêm tuấn mỹ,còn đẹp hơn cả Hoàng quý phi đã qua đời.

Nhưng sắc mặt hắc dường như không phải quá tốt,mình phải cẩn thận ngàn vạn đắc tội phải tiểu tổ tông này,nếu không chết thể nào cũng không biết.

“Thứ Bốn vương muốn người tìm đã mang tới chưa?”

“Dạ,tiểu nhân theo căn dặn của Vương gia đã chuẩn bị xong.” Từ Uy cung kính đưa lên một hộp gấm nhỏ.

“Rất tốt,mấy ngày nay người khoan hành động,nghe chỉ thị của Bốn vương .”

“Dạ” Từ Dung trong lòng đột nhiên lo lắng.

Lần này hắc phụng mệnh Tiểu vương gia cấp tốc chạy tới,trong lòng vô cùng thấp thỏm không biết Tiểu vương gia âm hiểm lần này muốn làm gì.

“Lui ra đi.”

“Dạ,tiểu nhân xin được cáo lui trước.” Từ Dung thở phào nhẹ nhõm.Cung kính hành lễ lui ra.

Mộ Dung Tường mở ra hộp gỗ,ánh mắt lạnh lùng nhìn món đồ bên trong,khóe miệng chậm rãi nhếch lên nụ cười.

Chuyện ngày càng trở nên thú vị. . .

Thời gian ban đêm thuộc về tình nhân .

Bạch Vô Ly vừa mới được thiếu niên mạnh mẽ “yêu”. Giờ phút này cả người mờ hồ lâm ly uốn tại trong ngực y. . .

“Sư phụ có hài lòng biểu hiện vừa rồi của đồ nhi không?”

Bạch Vô Ly trên mặt hơi đỏ.Thở dốc nói.”Không được nói.”

“Ha ha.Sư phụ xấu hổ gì chứ? Vừa rồi rõ ràng phóng túng thế kia. . .”

“Mộ Dung Tường!”

“Đồ nhi thích nhìn dáng vẻ khi sư phụ đỏ mặt.” Mộ Dung Tường cười hân lên môi hân một cái.

Bạch Vô Ly vội vàng nói sang chuyện khác”Tường nhi,Từ hộ vệ lần này tới ở đây bao lâu? Hân ngàn dặm xa xôi tới đây,ngươi cũng đừng làm trễ nãi công việc của người ta.”

“Hân làm xong việc đã.”

“Làm chuyện gì? Có gì cần giúp không?”

Mộ Dung Tường khẽ mỉm cười”Thiên cơ bất khả lộ.”

Bạch Vô Ly biết đứa bé này trời sanh tính nghịch ngợm,nghe vậy cũng không hỏi nữa.

“Sư phụ,ta hôm nay nghe Từ hộ vệ nói năm đó tham gia đại điển chưởng môn,phụ hoàng ta cũng tới.”

“Đúng,tiên đế và sư phụ quả thật tình nghĩa thâm hậu,còn giúp đỡ lẫn nhau,ta thường nghe sư phụ nhắc tới tiên đế,còn khen ngợi ông ta một đời Minh Quân.”

“Hừ,có lẽ hân thống trị tiên triều thì giỏi nhưng đối với hậu cung thì thờ ơ. Nếu không phải ông ta lạnh lùng,mẫu hậu cũng sẽ không uất ức mất sớm.Ta cũng sẽ không bị gian nhân hãm hại.”

Nghe ra cảm hận trong lời nói của Tường nhi,Bạch Vô Ly thấy vô cùng đau lòng”Tường nhi,tất cả đều đã qua,sư phụ sau này sẽ quan tâm đồ nhi. . .”

“Phải không. . .”

“Hả,ngươi nói gì?”

Nằm trong ngực thiếu niên y không phát hiện trên mặt người kia xuất hiện nụ cười lạnh.

“Không có chuyện gì. Sư phụ,ta nghe Từ hộ vệ nói,đại điển kế vị có thấy tổ sư phụ đem một lệnh bài chưởng môn giao cho ngươi.”

“Đúng,Huyền Kỳ Môn gọi là Huyền Thiên lệnh.”

“Ta tại sao không thấy sư phụ đeo qua.”

“Ngốc,Huyền Thiên lệnh chính là lệnh phù quan trọng của Huyền Kỳ Môn, tại sao có thể tùy tiện mang ở trên người.”

“Quan trọng gì chứ? Bất quá chỉ là một tấm bảng mà thôi.”

“Ngươi không biết đấy thôi,Huyền Thiên lệnh chính là mạch sống chưởng môn nhân,thấy Huyền Thiên lệnh như thấy chưởng môn đích thân tới,ai có thể lấy được Huyền Thiên lệnh,người đó có thể hiệu lệnh tất cả đồ đệ Huyền Kỳ Môn trên giang hồ.”

“Món đồ quan trọng thế,khó trách sư phụ không để để người khác thấy. Ngay cả ta cũng không cho xem.”

“Tường nhi muốn xem thì không có vấn đề.” Bạch Vô Ly xuống giường đi tới trước một mặt tường,hướng về phía tường không cùng phương vị đánh ra mấy chục chưởng,một hốc tối nằm sắp âm một tiếng nhảy ra ngoài.

Mộ Dung Tường vỗ tay trầm trồ khen ngợi “Sư phụ,đúng là tuyệt vời,Huyền Thiên lệnh giấu ở đây nhất định thì tuyệt không có sơ hở.”

“Không chỉ là Huyền Thiên lệnh,ngay cả bản đồ phòng trong Huyền Kỳ Môn cũng có ở đây .”

“Thật không? Cho ta xem thử.”

Bạch Vô Ly không e dè mở ra quyển giấy bằng da dê,y để cho Tường nhi biết được cơ mật nhất của Huyền Kỳ Môn,không chỉ bởi vì Tường nhi là người y yêu,mà trong lòng y đã sớm nhận định hẳn là chương môn nhân tương lai của Huyền Kỳ Môn.Những đồ này sớm muộn gì cũng phải giao cho hẳn.Bất quá chỉ cho hẳn xem trước một chút thôi.

“Tường nhi,ngươi nhìn đi.”

Mộ Dung Tường tùy ý cầm lấy một khối huyền thiết lệnh bài nhìn một chút,rồi đem lực chú ý đặt trên bản đồ Huyền Kỳ Môn hỏi .”Sư phụ,con cờ màu đỏ trong tranh là nơi nào?”

“Đây là nơi đáng sợ nhất Thất Tinh Cung Nguyệt trận,lỡ như kẻ địch tập kích từ sau núi thì dùng nó để đề phòng”

“Thế à?Vậy làm sao để phá giải nó?”

Mộ Dung Tường từng chút một nêu ra vấn đề.

Bạch Vô y thấy đồ nhi yêu quý chịu học giỏi như vậy,trong lòng mừng rỡ,không thấy phiền ngược lại giải thích từng chút một. . . . Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 8.1

Hôm sau,thuận theo yêu cầu của Mộ Dung Tường,Bạch Vô Ly triệu tập mấy vị đồ đệ bắt đầu chỉ đạo diễn luyện trận pháp.

Chỉ thấy Bạch Vô Ly tay cầm lá cờ,lướt thật nhanh vào trong rừng,cắm Đông cắm Tây,không đầy một lát đã bày xong bố trận.

“Sư phụ hôm nay bày ra Vân Dao Bát Quái trận,pháp trận mặc dù không lớn nhưng trong lúc nguy cấp pháp trận này là bố trí nhanh nhất,có thể ngăn cản tiến công của quân địch,cho dù mấy trăm kẻ địch chớp mắt tấn công vào,nó cũng có thể ngăn cản nhất thời,dĩ nhiên dùng trận này trên chiến trường còn có thể biến hóa lớn hơn nữa,trận hình phức tạp hơn,năm đó tổ sư gia chính là dùng Vân Dao Bát Quái trận giúp tiên đế chống Cách Nhĩ tộc xâm lược,giành được thắng lợi.Trận pháp biến hóa hàng vạn hàng nghìn cho nên phải dựa vào bản thân linh hội đột phá.Hi vọng đệ tử Huyền Kỳ Môn chúng ta có thể trò giỏi hơn thầy thắng cho đẹp mắt,đem kỳ môn đột giáp thuật của Huyền Kỳ Môn phát dương quang đại,tương lai có cơ hội có thể đền ơn đất nước,tạo phúc cho dân chúng.”

“Cẩn tôn sư phụ dạy bảo.” Mấy đồ đệ cung kính hành lễ.

“Hiện tại các người tiến vào trong trận pháp,cảm nhận sự huyền diệu của nó,còn phải suy nghĩ ra cách phá giải.”

“Dạ.”

Mọi người nối đuôi nhau tiến vào trong trận pháp,Mộ Dung Tường và sư phụ thì đi ở lượt cuối cùng.

Vừa đi vào trận,chỉ thấy Kỳ Thạch đứng vững,mây mù bao quanh không biết mình đang ở chỗ nào.

Sư huynh sư tỷ vốn đi ở phía trước sư phụ không biết tại sao biến đâu không thấy.

Bạch Vô Ly đang giải thích với Mộ Dung Tường sự tinh diệu của trận pháp,đột nhiên bị hẳn chặn ngang đặt ở trên thạch bích ——

“Tường nhi,ngươi làm gì?” Bạch Vô Ly lo lắng bị những đồ đệ khác nhìn thấy,vội vàng ngăn cản.

Mộ Dung Tường khẽ mỉm cười”Sư phụ,lần này Từ hộ vệ từ trong cung lấy ra một món đồ chơi,đồ nhi muốn chia xẻ với sư phụ.”

“Tường nhi ngoan,có đồ vật gì thì đợi đến tối về phòng rồi hẵng nói,hiện tại mau buông sư phụ ra mau.”

“Không,ta mạn phép muốn bây giờ giao cho sư phụ.”

Mộ Dung Tường không khỏi nói nhiều từ trong lòng ngực lấy ra một hộp gấm nhỏ,mở ra trước mặt Bạch Vô Ly ——

Bạch Vô Ly định nhân vừa nhìn,chỉ thấy trong hộp gấm có hai vòng khuyên nho nhỏ,phía trên có khắc hoa văn kỳ dị,bên cạnh vòng bạc còn nằm một viên trái cây nho nhỏ màu đỏ.

“Sư phụ,người có biết lai lịch của loại trái này không?”

Bạch Vô Ly nhẹ nhàng lắc đầu”Không,sư phụ chưa từng thấy qua.”

“Loại quả này vô cùng trân quý,mười năm mới kết một lần quả,một lần chỉ có ba quả.Nghe nói dùng quả này sẽ làm cho người ta như lạc vào tiên cảnh,đồ nhi cố ý từ trong cung lấy ra hiến tặng cho sư phụ,sư phụ phải từ từ nếm thử đây.”

Bạch Vô Ly thấy người yêu nghị cho mình,trong lòng hân ngòn ngọt không sao tả xiết “Nếu là tâm ý của Tường nhi,sư phụ đương nhiên muốn nếm thử .”

Bạch Vô Ly cầm lấy quả trái cây màu đỏ đang muốn mở miệng ăn,lại bị Mộ Dung Tường cười cười đoạt mất!

“Sư phụ không nên phí của trời chứ,thứ trái cây này không ăn bằng cách đó.”

Bạch Vô Ly sửng sốt”Vậy phải ăn thế nào?”

“Phải dùng cái miệng nhỏ phía dưới để ăn nó ——”

Mộ Dung Tường cười ha ha,nhanh như chớp giắt xuống quần nam nhân,đem trái cây màu đỏ nhét sâu vào trong cúc huyết ——

“A!” Bạch Vô Ly thét lên một tiếng sợ hãi!”Tường nhi,người đang làm gì?”

Mộ Dung Tường trong mắt hiện lên một tia âm tàn”Sư phụ có từng nghe quả xà ***?”

“Quả Xà ***?” Bạch Vô Ly nghe sắc mặt đại biến!

Xà tính vốn ***,hỏa *** xà lại là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Tương truyền chỉ cần uống một giọt nọc độc của hỏa *** xà,là có thể đem một thôn nữ hiền lành chất phát biến thành *** phụ phóng đảng.

Mà quả xà *** chính là sinh trưởng trong hang Xà Vương hỏa *** xà,ngày ngày hút lấy *** khí của Xà Vương lớn lên,*** tính đương nhiên cũng không thua.

Bạch Vô Ly sắc mặt trắng bệch,sợ hãi níu lấy ống tay áo của đồ nhi!”Tường nhi,mau,mau lấy nó ra!”

Mộ Dung Tường cười ngọt ngào”Sư phụ chẳng lẽ không biết,quả xà *** tiếp xúc với nước sẽ tan sao,hiện tại đã không thể lấy ra. . .”

“Không. . . Không nên. . . Tường nhi,con tha sư phụ đi! A a. . .”

Nam nhân sâu trong cúc huyết đột nhiên truyền đến ngứa ngáy kì lạ,*** thủy như hồng thủy không ngừng từ giữa đùi tràn ra.Chảy đầy cả bắp đùi. . .

Mùi tanh tưởi nồng đặc nhất thời tràn ngập bốn phía. . .

Trước mắt Bạch Vô Ly không ngừng xuất hiện ảo giác,như có nhiều loại hoa nở rộ,lại có cầu vòng rực rỡ. . .

Hắn ở trong biển hoa sôi trào.Bị vô số bàn tay nóng bỏng vuốt ve. . .

“A a. . . Thật thoải mái. . .”

Bạch Vô Ly cúi xuống y phục toàn thân,mở rộng ra thân thể,để các nam nhân chung quanh tùy ý vuốt ve vỗ về chơi đùa trên người y . .

“Sảng khoái. . . Sảng khoái a. thêm nữa. . . Tường nhi. . . Tường nhi của ta. . . tâm can. . .”

Bất kể có bao nhiêu nam nhân,nhưng tất cả đều cùng một khuôn mặt.

Thật lớn . . . có rất nhiều Tường nhi. . . Rất nhiều đại nhục bồng . . .

Ta muốn. . . Ta muốn. . .

Bạch Vô Ly hai mắt ướn át,khát khao mở to miệng,đem côn thịt nam nhân ngậm vào thật sâu. . .

Một cây. . . Hai cây. . .

“Ồ ừ. . .”

Không đủ. Còn muốn. . . Còn muốn nhiều hơn nhiều hơn côn thịt của Tường nhi !

“A hừm —— cái miệng lớn của ngươi! Muốn mút sạch dịch thể của bốn vương sao?”

Bạch Vô Ly tóc bị nắm chặt!

“Không nên a! Tường nhi cho ta. . . Cho ta đại nhục bồng của ngươi! Không có côn thịt ta sẽ chết !”

“Dâm phụ!”

Côn thịt lần nữa cắm sâu vào trong miệng,Bạch Vô Ly hưng phấn mở to miệng,buông lỏng da thịt để côn thịt không lơ tùy ý từng chút từng chút cắm vào cổ họng ——

“Ồ ơ hơ —— cái miệng lớn này ngậm côn thịt!Bốn vương sướng muốn chết!Thao chết ngươi!Thao chết ngươi!”

Bên tai truyền đến nam nhân hưng phấn gào thét,Bạch Vô Ly thần hồn điên đảo cảm nhận được mùi tanh của đại nhục bồng xuyên qua cổ họng,vừa mút vừa dùng tay giúp nam nhân vuốt ve hai khóa âm nang. . .

“A a a —— sướng chết! Bốn vương muốn bắn! A a —— bắn chết cái tên *** đàng này!”

Nam nhân tinh thủy phun vừa mãnh liệt vừa nhanh,Bạch Vô Ly thêm khát nuốt xuống,một lát sau côn thịt bị rút ra ngoài,tiếp theo một lượng lớn dịch thể nồng đậm phun tung toé trên mặt y. . . .

“Hừ ừ. . . Còn muốn. . . Còn muốn. . .”

Khóe miệng Bạch Vô Ly đang chảy xuống dòng dịch thể màu trắng,nhưng y vẫn thấy chưa đủ cầm côn thịt nam nhân,đem đầu lưỡi đưa vào chính giữa,mút lấy dịch thể còn sót lại. . .

“A a —— tên tiện nhân này! Thiếu côn thịt thao sao!”

Nam nhân đẩy hán ngã trên mặt đất,điên cuồng cắn xé trên dưới cả người y ——

“A a a —— đau quá —— Tường nhi —— đau quá a ——”

Bạch Vô Ly đau đến kêu khóc giãy dụa,nhưng dục hỏa trong cơ thể không giảm đi ngược lại còn tăng cao,nam nhân thô bạo khiến thân thể phóng đảng khát khao hơn. . .

Dưới nhục huyết ngựa muốn chết,không ngừng phun ra *** dịch trong suốt. . .

“A a —— thao ta —— Tường nhi mau thao vào huyết sư phụ! Ta sắp điên rồi!”

Bạch Vô Ly bắt được côn thịt thô to nam nhân liền muốn nhét vào trong cục huyết của mình!

“Không dễ dàng như vậy!”

Nam nhân hất ra bàn tay y,lấy ra một chiếc vòng bạc,lạnh lùng cười “Chiếc vòng này có khắc gia huy của vương phủ ta,Bốn vương muốn để lại dấu hiệu trên người ngươi chứng minh ngươi thuộc về ta,vậy ngươi mới có tư cách để Bốn vương thao!Ngươi có bằng lòng không?”

Bạch Vô Ly nghe được hưng phấn không thôi, liếm môi dưới, dùng sức gật đầu, trả lời "Nguyện ý! Ta nguyện ý!"

"Tốt." Nam nhân hài lòng gật đầu, đột nhiên vươn ra hai ngón tay捏 đầu nhũ của y, rồi đem vòng bạc đâm xuyên qua ——

"Hu hu a a a ——" Bạch Vô Ly đau đến thét to!

Sau khi nam nhân đem hai chiếc vòng bạc gắn vào hai đầu nhũ, hài lòng thưởng thức "Bắt đầu từ lúc này, Bồn vương sẽ là chủ nhân của ngươi! Ngươi chính là tính nô của Bồn vương nuôi! Bồn vương có thể vào bất cứ lúc nào, nơi nào... cỡi lên chiếc mông *** đang của ngươi! Thao chà đạp phóng túng của ngươi!"

Nam nhân dùng chân giẫm phân thân giữa hai chân y. Tục tũ chơi đùa mọi cách!

"Hu hu a a a ——" Bạch Vô Ly uốn éo người không ngừng gào khóc, *** đang xoa nắn hai núm vú trên người, vội vả mở ra bắp đùi, rên rỉ liên tục "Được, được, chủ nhân, ta là của ngươi! Toàn thân trên dưới đều là của ngươi! Huhu. . . thao ta đi! Mạnh mẽ thao chết tính nô của ngươi đi!"

"Ha ha. . . thao con mẹ ngươi Huyền Ky Môn! Thì ra chương môn ngươi chỉ là hàng nát mà thôi!"

Bạch Vô Ly chỉ cảm thấy trong huyết trống rỗng muốn chết, hận không thể có côn thịt hung hăng thao vào gãi ngứa, lấy lòng lẻ lưỡi liếm đôi môi hoàn mỹ của nam nhân, thở gấp nói "Chủ nhân, chủ nhân tốt, trong huyết tính nô đang chảy nước. Ngài mau dùng côn thịt thao vào để ngăn cản dòng nước, van xin ngươi. . . Chủ nhân. . ."

"Hừ, tiện nhân kia, chẳng lẽ ngươi không sợ bị đồ đệ trông thấy trò hề cái mông của ngươi bị người ta thao sao?"

"Hmm Aha a. . . Ta quả không được nhiều như vậy. . . trong huyết tính nô muốn ngứa chết! Hu hu. . . Cho ta. . . chủ nhân. . . mau đưa mỹ vị đại nhục bồng thao vào đi a ! Mạnh mẽ thao vào ta!"

"Tiện nhân chính là tiện nhân! Hôm nay Bồn vương muốn thao chết *** phụ ngàn người cười, xem ngươi sau này còn dám tùy tiện mở ra bắp đùi câu dẫn nam nhân không!"

"Không dám! Không dám! Hu hu. . . Chủ nhân, tính nô sau này sẽ biết điều nghe lời, xin ngài mau thao ta đi!"

"Tốt, tốt lắm, nhớ kỹ những lời hôm nay ngươi nói. Xoay qua chỗ khác, tự mình tách mông ra!"

"Dạ, chủ nhân."

Bạch Vô Ly nghe lời quỳ sấp trên mặt đất, hai tay đưa về phía sau tách ra mông mình, đem nhục huyết giàn giữa *** thủy lô lộ hiện ra ở trước mặt nam nhân ——

"Chủ nhân, thấy không? Huyết của tính nô chờ đại nhục bồng của chủ nhân ngăn lại dòng nước ấy!"

Bạch Vô Ly như mẫu cẩu lấy lòng lắc lắc cái mông!

"Ha ha. . . Tốt, chủ nhân hôm nay sẽ đâm nát *** huyết này của ngươi, xem ngươi có dám chảy nước lung tung nữa không!"

Côn thịt thô to của nam nhân để ở miệng huyết của hắn, dùng đầu đỉnh lớn đục mở tràng huyết, hung hăng đâm vào nơi sâu nhất ——

"Ô wow a a a ——"

Bạch Vô Ly bất quá chỉ bị đại nhục bồng nam nhân thao vào, đã trợn to đôi mắt dã, thét chói tai bắn ra ngoài ——

"A a a —— tốt, cần rất tốt! Huyết của người cần Bồn vương làm ta sướng muốn chết! Cần chắc thêm một chút!"

Nam nhân hung hăng bắt lấy xương hông của hắn, cuồng loạn trước sau dong đưa, côn thịt thô to ở trong tràng huyết đầu đá lung tung, Bạch Vô Ly bị thao đến cả người mềm nhũn, *** thủy cuồng phun, đồng thời thét chói tai không ngừng xuất tinh ——

“A a a —— vừa bắn —— đại nhục bổng của chủ nhân thao ta bắn ra—— sảng khoái. . . sướng chết người!Thao ta!Thao chết ta!”

“Ô Ô ——” Nam nhân kéo lấy tóc y,không ngừng nói lời thô tục,thao cũng tàn ác mạnh hơn!”Chưa từng thấy được huyết nào tiện như của người! Thọc chết người!”

Quy đầu nam nhân giống như nhắm vào nơi nhạy cảm của y mà chọc vào.Đau đến tận xương khớp cảm mất hồn khiến Bạch Vô Ly nước mắt giàn giụa,cuồng lắc hông của mình,*** loạn kêu khóc “A a a —— Thao đi!Cứ đâm nát hông của ta đi! Ta sinh ra là để chủ nhân thao ! A a —— sảng khoái —— sướng đến muốn chết —— bay —— bay ——”

“Đúng là *** phụ thiếu thao! Ô ô —— bắn —— chủ nhân phải bắn vào cái hông *** đang của người ——”

Nhiệt tình nam nhân lần nữa cuồng xạ phóng ra, rót đầy tràn huyết khát khao . . .

Bạch Vô Ly hai mắt thất thần,phân thân sưng đến tím ngắt không ngừng phun tinh,cho đến phun không ra bất kỳ vật gì mới thôi. . .

“Bạch Vô Ly,người vĩnh viễn đừng mơ thoát khỏi lòng bàn tay bốn vương!”

Bạch Vô Ly hai mắt nhắm lại,rơi sâu vào trong bóng tối vô tận. . . Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 8.2

Rào ——

Một thùng nước lạnh giội lên người nam nhân.

Bạch Vô Ly giật mình tỉnh dậy ——

Ánh vào mi mắt là ánh lửa đầy trời. . .

Những người này. . . Những người này là người nào. . .

Trên bình đài khổng lồ sát vách Cô Tình Nhai,chỉ thấy đông nghịt binh sĩ bao quanh,người người giơ cao cây đuốc,trên mặt một mảnh xơ xác tiêu điều.

Đã xảy ra chuyện gì?

Y rõ ràng bày ra trận pháp trùng điệp chung quanh Huyền Ky Môn,phòng bị nghiêm ngặt,những người này sao có thể im hơi lặng tiếng đi đến đây?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?

Tường nhi đâu? Những người khác đâu?

Bạch Vô Ly lòng như lửa đốt,muốn đứng lên nhưng phát giác tứ chi vô lực!

Không tốt rồi!Bạch Vô Ly lập tức vận công nhưng không cách nào hợp lực,căn bản không có chút sức.Trong lòng hiểu mình đã bị cho uống tó gân tẩm.

“Rốt cục tỉnh rồi sao.”

Tiếng nói quen thuộc từ đỉnh đầu truyền đến,Bạch Vô Ly trong lòng mừng rỡ.Vội vàng ngẩng đầu lên ——

“Tường nhi! Thật tốt quá,người không có chuyện gì là tốt rồi,sư phụ rất lo lắng cho người.”

Nhìn thấy thiếu niên mình yêu bình yên vô sự,căn thẳng trong lòng rốt cuộc có thể thả lỏng.

Mộ Dung Tường vẻ mặt cao thâm khó lường,thản nhiên nói”Ông tốt nhất tự lo cho bản thân mình thì hơn.”

Giọng lãnh đạm của ái đồ khiến Bạch Vô Ly sửng sốt”Tường nhi ...người. . Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Những người này từ đâu đến?”

“Những người này là gia nô của Bồn vương,bắt đầu từ hôm nay Huyền Ky Môn sẽ do Bồn vương tiếp quản!”

Thiếu niên trên mặt không có bất kỳ biểu tình.

Không còn dịu như trước,cũng không có yêu thương như trước.

Có cũng chỉ lạnh như băng.

Trên Cô Tình Nhai gió thổi ào ào,Bạch Vô Ly toàn thân ướt đẫm,bị gió lạnh thổi đến cả người lạnh băng.

Nhưng lạnh nhất cũng là tâm và thân thể.

“Trường nhi. Trường nhi.” Bạch Vô Ly cả người run rẩy,khổ sở hoạt động tứ chi, giãy dụa bò đến dưới chân thiếu niên,kéo lấy vạt áo của hắn”Trường nhi. người người đang đùa với sư phụ sao?”

“Ha ha.”

Thiếu niên cười lên ha hả.

Bạch Vô Ly thà rằng y đừng cười.

Mộ Dung Tường từ trong lòng ngực móc ra một huyền thiết lệnh bài ném ở trước mặt hắn!”Ông nói đi? Hiện tại ông còn hoài nghi Bồn vương đang đùa không?”

Bạch Vô Ly thấy Huyền Thiên lệnh, thấy binh lính dày cộm trước mắt,bỗng nhiên hiểu tất cả.

Rõ ràng tất cả. đều đúng như trong kế hoạch của hắn.

Đáng hận y lại bị”Tình” che hai mắt,đến nỗi khiến Huyền Ky Môn chịu đại họa!

Trái tim giống như có một cây đao hung hăng xoắn động,Bạch Vô Ly thê lương thét to!”. Tại sao? Tại sao?”

Từ Dung khoanh tay đứng bên cạnh nhìn thấy thảm trạng nam nhân,không đành lòng đi đến mở miệng khuyên nhủ”Tiểu vương gia,giữa hai người chắc có hiểu lầm,ngài hãy cho chúng môn nhân một cơ hội giải thích.”

“Chúng môn?” Mộ Dung Tường cười lạnh nói”Hắn đã không còn là chúng môn.Kể từ hôm nay Bồn vương mới là chúng môn nhân Huyền Ky Môn ! Mà y! Chẳng qua là một tính nô Bồn vương nuôi!” Trí nhớ tối hôm qua bỗng chốc tựa như tia chớp đánh tới Bạch Vô Ly——

“Bắt đầu từ lúc này,Bồn vương sẽ là chủ nhân của ngươi!Ngươi chính là tính nô của Bồn vương nuôi !Bồn vương có thể vào bất cứ lúc nào,nơi nào...cởi lên chiếc móng *** đặng của ngươi!Thao chà đạp phóng túng của ngươi!”

“Được,được, chủ nhân,ta là của ngươi! Toàn thân trên dưới đều là của ngươi! Huhu. . . thao ta đi! Mạnh mẽ thao chết tính nô của ngươi đi!”

“A a a —— Ta không phải! Ta không phải!” Bạch Vô Ly đầu đau như muốn vỡ tung,khổ sở ôm đầu,quay cuồng trên mặt đất kêu rên!

Mộ Dung Tường sắc mặt trắng nhợt,lạnh lùng nói”Đi. Áp tải hắn về vương phủ! Bồn vương muốn đích thân điều giáo!”

“Tuân lệnh!”

Mấy thị vệ lao đến cực nhanh

Bạch Vô Ly làm sao chịu nổi nhục nhã thế này,y cắn chót lưỡi,đem máu nhả lên lòng bàn tay,âm thầm vẽ một máu phù cực kỳ hao tổn nguyên khí,một chữ khắc ở tâm mạch của mình ——

Âm ——

Bạch Vô Ly một chữ đánh trúng ngực thị vệ ,nhanh như chớp đoạt trường kiếm được hắn,trở tay bổ về phía hai gã thị vệ khác ——

Tất cả mọi người biết hẩn vị cho uống tô gân tăn,nên không hề phòng bị,bỗng chốc bị giết ứng phó không kịp,kêu rên ngã sang một bên!

Mũi kiếm kéo dài theo mặt đất,Bạch Vô Ly dựa thể thanh kiếm lui đến bên vách núi —— Mộ Dung Tường nhìn hẩn bị gió lớn thổi lảo đảo muốn ngã,trong bụng hoảng sợ,lạnh lùng nói”Không được nhúc nhích!”

Bạch Vô Ly ngửa mặt lên trời buồn bã cười “Bạch Vô Ly đã phụ phò thác của ân sư,dẫn sói vào nhà,khiến Huyền Kỵ Môn lần này chịu đại họa.Ta là tội nhân thiên cổ,còn mặt mũi gì để sống?”

Bạch Vô Ly nhìn sâu thiếu niên một lần,rồi xoay người nhảy xuống ——

“Sư phụ ——”

Mộ Dung Tường tâm hồn tê liệt,vội chạy đến vách đá nhìn xuống,chỉ thấy mây mù mịt mờ,nào có bóng dáng người hẩn yêu.

Từ Dung thấy chuyện chuyển biến bất ngờ,sắc mặt thay đổi,vội vàng chạy tới bên cạnh Vương gia.

Chỉ thấy đôi mắt Tiểu vương gia trống rỗng,sắc mặt như tro tàn,vừa muốn mở miệng khuyên bảo,thì Tiểu vương gia đã buông lỏng hai chân,nhảy xuống theo người kia—— Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 9.1

Bạch Mậu trấn,cửa tiệm Đậu Hủ buôn bán vô cùng thịnh vượng.

Cửa tiệm Đậu Hủ này được mở nửa năm trước ngay cả chiêu bài bằng đồng cũng không có,nhưng bởi vì có món đậu hủ vang danh bốn phía,vô cùng trơn mềm,làm cho người ta ăn một lần liền nghiện,vì vậy mỗi ngày mở cửa tiệm luôn có một đồng người đứng xếp dài như con rồng.

Kỳ quái chính là khách đến mặc dù nhiều nhưng bất ngờ một chút thanh âm cũng không có.

Thì ra chủ nhân của cửa tiệm đậu hủ này thích yên tĩnh,không những trầm mặc ít nói,tích chữ như vàng,đồng thời không thích khách nói đông dài.

Trước kia khách đến đây không hiểu quy củ,có khi chỉ hỏi thêm hai câu,chủ nhân cửa hàng đậu hủ không nói hai lời,lập tức đóng cửa đuổi người.Bị mấy lần đóng cửa không bán,mọi người bắt đầu theo khuôn phép,vì mua được đậu hủ non mịn thơm ngon độc nhất vô nhị,mọi người cam tâm tình nguyện ngâm miệng,đem tiền đồng ném vào trong chén,rồi cầm lấy từng miếng đậu hủ được gói trong lá sen rời đi.

Lão bản cửa hàng Đậu Hủ từ đầu tới đuôi không có xuất hiện,chỉ nghe phía sau cửa truyền đến tiếng động của cối đá.

Một thanh niên dung mạo bình thường,vóc người nhỏ gầy vác trên lưng một túi y phục lớn,quen thuộc đi vào cửa nhỏ bên cạnh phòng trọ.

Đẩy ra cửa sau phòng trọ Đậu Hủ,Diệp Tiểu Sam liếc thấy huynh đệ kết nghĩa của y,cũng chính là lão bản phòng trọ Đậu Hủ —— Bạch Vô Ly.

Diện mạo bình thường không có gì lạ nhưng thân thể nam tử anh tuấn vĩ ngạn đang khép hờ hai mắt,ngồi xếp bằng trên giường.

Mà cối đá bên cạnh không gió mà bay,Diệp Tiểu Sam nhớ tới năm đó lần đầu tiên y thấy còn sợ hãi muốn chết tưởng mình đã gặp quỷ.Sau mới biết được cái này gọi là”Vô công” .

Mà lão bản cửa hàng Đậu Hủ nhìn như bình thường,thật ra đang tránh né cừu gia đuổi giết,cao nhân thâm tàng bất lộ a.

Dùng nội lực thâm hậu mài ra nước đậu xanh hương thơm nồng nặc,khó trách làm ra đậu hủ được phong làm thiên hạ cực phẩm.

Diệp Tiểu Sam nhìn đại ca còn đang luyện công cho nên không muốn quấy rầy hắn,nhưng bởi vì nôn nóng muốn báo tin vui với hắn,vì vậy ngồi không yên, đứng cũng không yên,trong lòng ước gì hắn nhanh kết thúc luyện công đi.

“Được rồi,ngươi ngồi một chỗ cũng không yên,ta đây làm sao luyện công tiếp được?” Bạch Vô Ly khẽ mỉm cười,mở hai mắt ra.

Diệp Tiểu Sam ngượng ngùng gãi gãi đầu”Đại ca,xin lỗi,ta là người thiếu kiên nhẫn,huynh đừng trách ta.”

“Đừng nói nhiều,mau đưa ta xem.”

Diệp Tiểu Sam lấy làm kỳ lạ “Hả,sao biết đệ có đồ cho huynh xem?”

“Trên lưng đệ vác một cái túi lớn thế kia,nếu như ta còn không nhìn thấy,không phải ta có mắt như mù sao? Mau cho huynh xem thử là bảo bối gì?”

“Hi,đại ca anh minh,đại ca anh minh! Đệ thật sự có một bảo vật vô giá cho huynh xem!” Diệp Tiểu Sam cười toe toét,vội vàng tháo miếng vải ra——

Một đứa trẻ đang ngủ trắng mịn thơm ngào ngạt lập tức hiện ra trước mắt.

Diệp tiểu Sam lòng tràn đầy kiêu ngạo chỉ vào đứa bé nói “Đại ca,huynh xem đi,ta có nhi tử !”

Bạch Vô Ly nhìn thấy hài tử kia,hai mắt lóe kỳ quang,nhìn chăm chú vào đứa bé.

Diệp Tiểu Sam thấy đại ca không nói lời nào,sắc mặt cứng ngắc,khẩn trương kéo ống tay áo hắn,áp úng hỏi”Đại. Đại ca,huynh không vui gìùm đệ sao?”

“Lập tức bỏ nó!”

“Cái gì?” Diệp Tiểu Sam tròng lớn mắt.

“Đứa né này không tốt,đệ giữ lại hắn,tất có đại họa!” Bạch Vô Ly lạnh lùng nói “Đệ không đành lòng vậy để ta ném.”

“Không!” Diệp Tiểu Sam nghe vậy hoảng hốt,vội vàng ôm Cúc Thái Lang vào trong ngực!”Ai cũng không thể bỏ đi con hắn!”

“Tiểu Sam,nếu như đệ muốn có một đứa con,đại ca có thể cho đệ tiền để đệ cưới vợ sinh con.Nhưng đứa bé này,đệ tuyệt đối không thể giữ lại!” Bạch Vô Ly nói như đinh chém sắt.

“Không!Ta không muốn lấy tiền huynh! Đệ muốn đứa bé này!” Diệp Tiểu Sam gấp đến độ đỏ vành mắt.

“Tiểu Sam,chẳng lẽ đại ca sẽ hại đệ sao? Ta tinh thông tướng thuật,cũng đã nhìn ra đứa bé vô cùng khác thường vả lại trên người còn có yêu khí,nếu ở chung chỉ đem lại vận rủi cho đệ.Ngoan, nghe lời của đại ca,mau đưa đứa bé này đi đi.”

Lúc này đứa bé vừa hay tỉnh lại nhìn vào Bạch Vô Ly, y y a a kêu loạn.

Diệp Tiểu Sam thấy cục cưng tỉnh,vội vàng đứng đưa nó,cố gắng trấn an”Cúc Thái Lang ngoan,Cúc Thái Lang đừng giận đại bá ,đại bá không phải cố ý,thật ra đại bá rất hiền a.Con đừng giận ghen,Cúc Thái Lang ngoan,phụ thân thương con lắm á.”

Bạch Vô Ly nhìn y yêu thương đứa bé,không khỏi nhú mày.

“Tiểu Sam.”

“Đừng nói nữa!” Diệp Tiểu Sam lần đầu tiên lớn tiếng nói chuyện cùng đại ca kết bái hắn tôn kính,nhưng hắn thật sự không thể đứa bé,khổ sở nói”Đại ca,huynh nhất định là nhìn lầm rồi,đứa bé này sao có thể là yêu quái ? Hắn giống như đệ không cha không mẹ lẻ loi hiu quạnh,đệ tuyệt đối không vứt bỏ hắn .Nếu như huynh không thể tiếp nhận,đệ sau này sẽ không đưa cục cưng đến gặp huynh nữa.”

Bạch Vô Ly nghe vậy không khỏi cười khổ,nói “Không phải ý đệ là sau này cũng không đến đây gặp đại ca chứ?Haizzz,thôi,có lẽ tất cả đều là ý trời.Các người ở lại dùng cơm trưa đi.”

“Hi,cám ơn đại ca!” Xem ra đại ca đã đón nhận Cúc Thái Lang.Diệp Tiểu Sam mừng rỡ nói với cục cưng trong ngực”Cúc Thái Lang,đại bá của con mời chúng ta ăn cơm,còn không mau cám ơn đại bá.”

Đứa bé dường như không mấy vui vẻ,nhìn Bạch Vô Ly giương nanh múa vuốt,lạnh lùng nói”Tiểu Sam,đứa bé này hết sức cố chấp,đệ phải quản giáo nghiêm khắc, không nên quá nuông chiều nó,nếu không tương lai hậu hoạn vô cùng.”

“Đại ca,huynh nói gì đây? Cúc Thái Lang làm gì cố chấp? Nó mỗi ngày ăn no ngủ,ngủ dậy rồi ăn,rất ngoan đấy.”

Đứa bé hình như không thích mình bị ví như đầu heo,tức giận hung hăng khế cắn lên ngực hần!

Diệp Tiểu Sam bị đau,a a thét lên!

“TiểuSam,đệ sao vậy?”

“Không sao,Cúc Thái Lang chắc là đã đói bụng,muốn bú sữa.”

“Bú sữa mẹ? Vậy thì cứ cho nó uống.Đúng rồi,đệ không phải là nữ cũng không có sữa làm sao cho nó uống?”

Vấn đề đại ca khiến Diệp Tiểu Sam nhớ tới mình đã “Giả gái” cho nó mút núm vú,lập tức đỏ bừng mặt.

Hần sao có thể không biết xấu hổ để đại ca biết cục cưng mút đầu nhũ hần?

Chuyện xấu hổ đó Diệp tiểu áo thật sự nói không nên lời,vội vàng chạy trốn chết.

“Đại ca,đệ còn có việc,đệ đi trước.Lần sau rảnh rồi sẽ đến thăm huynh.Cáo từ.”

Bạch Vô Ly nhìn bóng dáng tiểu Sam vội vàng rời đi, trong lòng cảm thấy nặng nề.

Nửa năm trước hần nhảy xuống Cô Tình Nhai,bị nước lũ tại Hắc Long Đàm cuốn đến lưng sông Bạch Mậu Sơn.Tình cờ được Tiểu Sam xuống chân núi đón củi cứu lên.

Hần cả người mệt mỏi,còn bị bệnh hơn nửa tháng,nhờ có Tiểu Sam hết lòng chăm sóc mới dần dần khỏi hần.

Hai người vô cùng hợp ý nên kết bái huynh đệ.

Bạch Vô Ly là thật lòng xem Tiểu Sam như thân đệ của mình,nhưng hần vừa rồi đã nói dối Tiểu Lam.

Hần nhìn thấy trên người đứa bé không phải là yêu khí mà là tiên khí.

Nhưng chẳng biết tại sao,tiên khí này không tốt cho Tiểu Sam.

Rốt cuộc tương lai sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Tiểu Sam,đại ca phải làm sao mới có thể giúp đệ tránh vận rủi?

Bạch Vô Ly nhìn bóng người đi xa,ở trong lòng thở dài một hơi.

Rời khỏi Huyền Ky Môn nơi hần sống hơn nửa đời người,nửa năm qua Bạch Vô Ly sống ở Bạch Mậu Trấn cuộc sống hết sức đơn giản.

Mỗi ngày nửa đêm rời giường làm đậu hủ,trời tờ mờ sáng thì mở cửa tiệm buôn bán.Bán xong rồi về phòng trọ nghỉ ngơi.

Những thời gian khác hần dường như không bước chân ra khỏi nhà.

Huyền Ky Môn đã không còn chỗ để hần dung thân,thiên hạ to lớn hần từng oai phong một cõi,cại chỉ muốn yên lặng chết già ở trấn nhỏ này.

Hần cần yên tĩnh.

Hần cần yên tĩnh để quên đi tất cả. . . .

Quên đi bóng dáng đã khắc sâu trong xương cốt hần . .

Hần đã chết một lần nên không có gì có thể làm hần lo lắng.

Lo lắng duy nhất là huynh đệ kết nghĩa của mình.

Bạch Vô Ly đã chừng mấy ngày không thấy Tiểu Sam, không biết hắn và hai tử kia gần đây thế nào? Vừa mới nghĩ tới đây, mắt đã phát hiện bọn họ đi tới.

Chỉ nghe thấy Diệp Tiểu Sam và cùng hai tử kia hai người cười cười nói nói vô cùng vui vẻ.

Chờ bọn đi tới cửa sau tiệm đậu hủ, ngay cả cửa cũng chưa có gõ, hai cánh cửa đã “ầm” tự động mở ra——
—”Vào đi.”

Từ trong nhà truyền đến thanh âm lạnh lùng không có nhiệt độ, Diệp Tiểu Sam trong lòng nhất thời chấn động.

Có lẽ hôm nay mang đứa bé đến gặp đại ca, không phải là một ý kiến hay.

Bình thường đại ca nói chuyện vô cùng ấm áp, tại sao hôm nay có vẻ không vui đây?

Diệp Tiểu Sam vội vàng mang theo con trai bảo bối của hắn đi vào bên trong nhà.

Bạch Vô Ly nhìn thấy đứa bé kia trong lòng cười khổ.

Đứa nhỏ này quả nhiên không phải người phạm. Mới gần nửa tháng không tới hai tháng đã trưởng thành như một đứa bé bảy tuổi, chỉ sợ qua vài tháng nữa sẽ trở thành người lớn. Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 9.2

Diệp Tiểu Sam nhìn ánh mắt sáng quắc của đại ca nhìn đứa bé, vội vàng nói “Du Nhi, con mau gọi đại bá đi.”

Đại bá? Ta là đại nương đây!

Bổn đại thần mới không thèm gọi hắn!

Vân Du phối hợp liếm mút quả của mình, ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một lần.

Người này là người hắn ghét nhất, vĩnh viễn cũng không quên hắn gọi mình là yêu quái, còn bảo phụ thân vứt bỏ mình.

Diệp Tiểu Sam cũng thấy ngại ngùng, năn nỉ. “Du Nhi, ngoan, nghe lời của phụ thân mau gọi đại bá.” Vân Du xem như không nghe thấy, ăn xong mút quả lại ăn sang bánh hoa quế.

Diệp Tiểu Sam bất đắc dĩ cười khổ “Du Nhi.”

“Thôi, đừng gọi.”

Sợ đại ca y kính yêu nhất cho rằng đứa con mình ngang bướng, Diệp Tiểu Sam vội vàng giải thích “Đại ca, huynh đừng hiểu lầm, thật ra Du Nhi bình thường rất lễ phép, hôm nay nó chẳng qua xấu hổ.”

“Biết điều? Xấu hổ?” Bạch Vô Ly nghe vậy cười ha ha. “Huynh thấy hai tử này và nó một chút cũng không giống nhau.”

“Đại ca!” Diệp Tiểu Sam liếc mắt trừng hắn.

“Được rồi, được rồi, đừng nóng giận, đừng nóng giận. Đại ca không nói nữa là được chứ gì.” Bạch Vô Ly cười cười sờ sờ đầu của y.

Sờ cái gì mà sờ? Cái tên sắc lang này!

Phụ thân, người tại sao không đẩy ra sắc trao của hắn? Tại sao còn nhìn người ta cười vui vẻ thế kia?

Vân Du nhìn bộ dáng hai người thân mật, tức giận dồn lại một chỗ, một cước đá ngã đậu hủ vừa mới làm!

“Du Nhi!” Diệp Tiểu Sam thấy thế hoảng sợ, vội vàng chạy tới ngăn lại! “Du nhi con sao có thể làm vậy?”

“Hừ! Ta thích làm vậy đây!” Vân Du lại đá thêm một mâm.

“Du Nhi!” Diệp Tiểu Sam thật sự đã phát hỏa! mắng to”Con thật là quá đáng! Mau nói xin lỗi với đại bá!”

“Nói xin lỗi? Hần xứng sao?” Vân Du hất cằm lên cao,bộ dáng khinh thường người khác.

“Không được nói nhảm!” Diệp Tiểu Sam giận đến giơ tay lên muốn dạy dỗ đứa con!

“Ông muốn đánh tôi?” Vân Du nhìn về phía người phụ thân yêu thương hần lần đầu phát hỏa,trong lòng không biết từ đâu nảy lên chua xót ủy khuất nói”Ông vì xú nam nhân này muốn đánh tôi?”

“Phụ thân không đánh con.” Diệp Tiểu Sam sắc mặt kéo căng ngồi xổm người xuống,cầm bả vai đứa con nhỏ”Chỉ cần con dọn dẹp đồ mình làm hỏng,xong rồi xin lỗi đại bá,phụ thân sẽ không đánh con.”

“Con không làm!”

“Du Nhi,phụ thân cho con một cơ hội cuối cùng! Con có chịu xin lỗi không?”

“Không xin lỗi!” Vân Du cắn răng nói.

“Du Nhi! Phụ thân mặc dù thương con nhưng cũng phải để con hiểu đạo lý.Con chỉ vì bản thân không vui mà phá hỏng đồ người khác,sau chẳng những không hối hận còn kiên trì không xin lỗi.Đây là hành động không có gia giáo,phụ thân có trách nhiệm dạy dỗ con,để con sau này không được như thế nữa!”

“Phụ thân,người. . . . người muốn làm gì?”

Diệp Tiểu Sam đột nhiên ôm hần đặt lên gối,đánh mạnh lên mông hần!

“A a! Đau quá!”

Diệp Tiểu Sam yêu thương đứa bé này đến tận xương,nghe thấy nó kêu đau,lòng cũng đau đón con rút.

Nhưng vì muốn tốt cho con,hần vẫn nhịn đau đánh thêm mấy cái mới dừng tay.

“Phụ thân hỏi nữa con một lần nữa,con biết sai chưa?” Diệp Tiểu Sam đỡ nó dậy,thận trọng hỏi lại một lần nữa.

Vân Du cắn môi dưới không nói một câu,trong mắt mơ hồ ngấn nước.

Diệp Tiểu Sam nhìn bộ dáng tâm can bảo bối điềm đạm đáng yêu,đầu mũi đau xót,đau lòng đến hần thiếu chút cũng rơi nước mắt .

Vân Du là người dù chết cũng mạnh miệng,đánh chết cũng không chịu nhận sai,nhưng thấy hốc mắt phụ thân rưng rưng,dáng vẻ đau lòng không thôi, đột nhiên lòng mềm nhũn,không tự chủ gật gật đầu.

“Du Nhi biết sai là tốt rồi,cái mông đau không?” Diệp Tiểu Sam đau lòng hỏi.

Phụ thân nhắc tới thì tốt,nhắc tới cái mông liền đau .

Trong trí nhớ Vân Du từ trước tới nay còn chưa bị đánh mông,không khỏi vừa thẹn vừa giận,nước mắt thiếu chút nữa mất thể diện rơi xuống.

“Du Nhi không khóc,phụ thân thương,phụ thân thương.” Diệp Tiểu Sam đưa tay kéo nó nào trong ngực!

“Người nào khóc? Người mới là quý thích khóc ấy.” Vân Du dụi dụi mắt,mạnh mẽ nói.

“Đúng,đúng bảo bối của ta,Du Nhi không có khóc,phụ thân mới là quý thích khóc.” Diệp Tiểu Sam làm mặt quý dụ dỗ đứa con vui.

“Ha ha, phụ thân xấu quá !” Vân Du lúc này mới nín khóc mỉm cười.

Bạch Vô Ly ở một bên thấy tình hình hai người chung đụng,trong lòng giống như bị một tảng đá lớn đè lên nặng đến không thở nổi.

Tiểu Sam,đệ đệ tại sao không nghe lời của đại ca đây?

Đệ đem tình cảm của mình lún sâu thế này,tương lai làm sao phải rút ra?

Đứa nhỏ này không phải người phạm,một ngày nào đó nó cũng phải rời khỏi đệ,đến lúc đó đệ sẽ sống thế nào?

Chẳng lẽ đệ muốn giống như đại ca, đợi đến khi bị tổn thương thấu tim, mới chịu hoàn toàn tỉnh ngộ sao?

Đang ở Bạch Vô Ly đắm chìm trong ký ức trước kia, trên đường cái ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng hét của quan binh———”Tránh ra! Tránh ra! Không được chặn đường!”

“Ồ, quan gia, người xem như giúp đỡ chúng ta, gian hàng chúng ta bán đều sẽ cho ngài! Ngài có thể cho chúng tôi một con đường sống không?”

“Đừng dài dòng! Nếu quá nhiều Tịch vương gia tọa giá, ta xem người thật không muốn sống rồi! Mau rút!”

“Cái gì?” Tịch vương gia tới? Vậy chúng ta sao có thể đi!”

“Trời ạ! Là Tịch vương gia! Quan gia, xin ngài thương xót, cho chúng ta ở lại chiêm ngưỡng phong thái Tịch vương gia sao. Nếu như có thể nhìn thấy Tịch vương gia danh chấn thiên hạ, thảo dân có chết cũng không hối tiếc!”

“Đúng vậy, cho chúng ta ở lại đi!”

“Được rồi, được rồi, tất cả mọi người không được âm ỉ nữa! Không đuổi các người nữa! Tất cả đều quỳ qua một bên đi!”

“Cám ơn quan gia! Cám ơn quan gia!”

Không đầy một lát đã nghe được thanh âm mọi người quỳ xuống ——

Diệp Tiểu Sam ở bên trong phòng cũng phát ra một tiếng hét kinh hãi!”Woa, là người mỗi lần đánh giặc đều đánh cho kẻ địch đến hoa rơi nước chảy, đại đại hữu danh Tịch vương gia thế nhưng lại đến Bạch Mâu Trấn nhỏ bé này, thật là đáng ngạc nhiên! Đại ca, Du Nhi, chúng ta cũng ra ngoài xem một chút!”

Diệp Tiểu Sam dắt con trai bảo bối đi vài bước, đột nhiên phát giác người phía sau đứng im, vội vàng quay đầu đi ——

Chỉ thấy gương mặt đại ca trước giờ ung dung bình tĩnh, không sợ hãi bất cứ việc gì thế nhưng bây giờ lại trắng như tờ giấy, khuôn mặt hoảng sợ đứng thẳng bất động .

Trời ạ! Đại ca gặp quỷ sao?

Không đúng, đại ca am hiểu kỳ môn độn giáp sợ rằng ngay cả khi thấy quỷ cũng không sợ thế này!

Lần trước chỗ ở Lâm gia đại có chuyện ma quái, đại ca liền viết một phù cho hắc đính tại góc tường, hai ngày sau quả nhiên không có chuyện gì.

Chẳng lẽ có đồ vật gì so với quỷ đáng sợ hơn?

“Đại ca! Huynh làm sao vậy?” Diệp Tiểu Sam bị dọa sợ đến chạy đến bên cạnh hắc, kéo tay của hắc lắc lắc”Đại ca, huynh có khỏe không? Huynh đừng làm đệ sợ .”

Bạch Vô Ly cả người chấn động, đột nhiên tỉnh táo lại!

“Đại ca, người không sao chứ?”

Thấy Tiểu Sam lo lắng cho mình, gương mặt tái nhợt của Bạch Vô Ly thoáng hiện nụ cười:”Không có chuyện gì, đại ca tối hôm qua ngủ được ngon, tinh thần có chút không tốt, nằm một chút sẽ tốt hơn.”

“Ha, vậy thì tốt. Đệ còn tưởng rằng huynh bị trúng tà, làm đệ sợ muốn chết.” Diệp Tiểu Sam thở phào nhẹ nhõm”Vậy Đại ca nhanh vào phòng nghỉ ngơi đi. Có cần đệ đỡ huynh không?”

“Đỡ cái gì đỡ?” Vân Du đã chạy tới cứng rắn xen giữa hai người “Hắc cũng không phải không có chân! Tại sao không tự mình đi đi?”

“Du Nhi! Không cho phép vô lễ với đại bá!”

“Hừ! Ta mới mặt kệ có hay không lễ! Phụ thân, chúng ta đi thôi! Vương gia gì đó ta cũng không muốn xem, ta mệt mỏi, ta muốn về nhà!”

Vừa nghe được con trai bảo bối mệt mỏi, Diệp Tiểu Sam lập tức nôn nóng”Được rồi, được rồi, Du Nhi đừng giận nữa, phụ thân lập tức dẫn con về nhà. Đại ca, xin lỗi, vậy huynh nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta đi trước.”

“Ừ, đệ trở về đi. Sắc trời không còn sớm, trên đường nhớ cẩn thận.”

Sau khi tiễn Diệp Tiểu Sam, Bạch Vô Ly thất thần đứng một hồi lâu.

Cho đến đống đống tiếng vó ngựa xa dần, y mới kéo bước chân lảo đảo đến bên giường, ngoái người lại nhìn chăm chú ra ngoài ————— Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 10.1

Kể từ ngày len lén nhìn “người kia” ngoài cửa sổ, Bạch Vô Ly đã biết cuộc sống yên tĩnh của y đã không còn.

Bất kể tự nói với mình không nên suy nghĩ bậy nhưng hắn vẫn không chế không được tim của mình.

Đêm ngủ không ngon.

Bạch Vô Ly ngày nhớ đêm mong chính là Tĩnh vương gia uy chấn thiên hạ, sao lại vô duyên vô cớ đi tới trấn nhỏ này?

Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ y đến tìm hắn?

Đồ ngốc, Bạch Vô Ly, người thật là khờ.

[Người kia] hôm nay đã là Vương gia tay cầm trọng quyền, lập bao chiến công rực rỡ, mỹ nhân tuyệt sắc muốn bao nhiêu mà không có làm gì có thời gian rồi tới tìm một lão nam nhân bất tử?

Bạch Vô Ly, đừng tự coi trọng mình quá.

Hôm đó hắn đã thành công chiếm Huyền Kỳ Môn, còn người đã thành một người bị vứt bỏ, làm sao còn có thể nhận được sự chú ý của hắn?

Trong lúc nam nhân bị những hồi ức xưa kia bao phủ, đột nghe thấy đại nương cách vách vội vả gõ cửa phòng!

“Mở cửa! Lưu lão bản, ta là Vương đại nương, đã xảy ra chuyện! Nhanh mở cửa a!”

Bạch Vô Ly mai danh ẩn tích, ngoại trừ nói với Tiểu Sam tên thật của mình ra còn người hắn luôn tự xưng họ Lưu. Giờ phút này nghe bà ta lo lắng gọi trong lòng giật mình, sau đó lập tức đi đến trước đại môn, vội vàng mở ra cửa lớn —————

“Vương đại nương, xảy ra chuyện gì?”

“Ai ya, Lưu lão bản, xảy ra chuyện lớn rồi! Đệ đệ người đã xảy ra chuyện!”

Bạch Vô Ly sắc mặt trắng nhợt!”Tiểu Sam? Tiểu Sam đã xảy ra chuyện gì?”

Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ dự cảm của y đã trở thành sự thật? Tiểu Sam gặp bất trắc rồi?

“Đệ đệ người và hài tử nhà hắn bị quan binh nhốt vào đại lao!”

“Cái gì? Tiểu Sam phạm vào tội gì?”

“Hình như. . . hình như nghe nói hài tử nhà hắn giả mạo Vương gia đi nơi nơi hết ăn lại uống, kết quả hai người bị nhốt vào đại lao!”

Tĩnh vương gia. . .

Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ hắn thật tới tìm ta. . . hắn tới tìm ta. . .

Bạch Vô Ly trong lòng rối loạn, tất cả tư vị xông lên đầu, nói không ra lời là chua là khổ hay là. . . Ngọt.

Vương đại nương là người nhiệt tình, nhìn về phía vẻ mặt hoảng hốt của Lưu lão bản, liền vội vàng tốt bụng nói thêm "Lưu lão bản, người phải mau nghĩ biện pháp cứu đệ đệ người a, cháu ta giúp việc ở nhà môn, nghe hẳn nói Tĩnh vương gia thiết diện vô tư, ở trên chiến trường lại là Quỷ Kiến Sầu chém đầu người tựa như chém củ cải. Chỉ sợ đệ đệ người và hài tử hẳn lần này dữ nhiều lành ít! Hay là người nghĩ biện pháp đi gặp mặt hẳn lần cuối."

Bạch Vô Ly thu hồi suy nghĩ lung tung, khẽ gật đầu.

"Vương đại nương, cảm ơn đại nương, lòng tốt của người sẽ được hồi báo."

Sau khi Vương đại nương đi, Bạch Vô Ly lẳng lặng nhìn quanh gian phòng nhỏ hẳn ở hơn nửa năm.

Xem ra chỗ này không thể ở lâu.

Chờ cứu ra hai người Tiểu Sam, hẳn sẽ đưa theo bọn họ cao bay xa chạy. . . .

.....

Nguyệt hắc phong cao.

Là một buổi hết sức thích hợp để cướp tù.

Bạch Vô Ly thi triển khinh công tuyệt đỉnh lên vào đại lao, im hơi lặng tiếng đánh ngã mấy gã thủ vệ.

Rầm!

Bạch Vô Ly một cước đá văng cửa sắt màu đen——

"Tiểu Sam, mau cùng huynh đi!"

Sau khi mở rộng cửa lao, Bạch Vô Ly nhìn thấy "kỳ cảnh" trước mắt, hai mắt tròn tròn, kinh ngạc nói không ra lời.

Trời ạ! Tiểu Sam thế nhưng đã làm với con hẳn rồi?

Chỉ thấy Tiểu Sam cười trên người con hẳn lắc mông, vừa nhìn cũng biết đang làm chuyện tốt. . . .

Diệp Tiểu Sam quay đầu vừa lúc nhìn thấy đại ca tới, thật là muốn chết tâm.

Ngược lại Vân Du thấy xú nam nhân hẳn ghét nhất, chẳng những không kinh ngạc còn đắc ý cười gian, đột nhiên nắm chặt vòng eo phụ thân nhấn xuống phía dưới, còn mình đem côn thịt cứng ngắc dùng sức đỉnh đầu ——

"——" Diệp Tiểu Sam bị nhĩ tử đột nhiên công kích, hai mắt trắng dã phát tiết tại chỗ!

Chất lỏng màu trắng bắn tóe lên bụng dưới hai người.

Tràng đạo co giật mút chặt cự bồng của hẳn, Vân Du phát ra tiếng rên rỉ hưng phấn rồi theo phụ thân bắn tỉnh!

Bạch Vô Ly thấy vậy mặt hồng tai đỏ ở trong lòng thì mắng to cái tên yêu quái sắc đảm ngấp trời, dám lấy ân báo oán ngay cả phụ thân mình cũng ăn!

Đáng tiếc bây giờ không phải là thời điểm tính sổ, chờ bọn họ thoát khỏi đại lao này, sau đó làm thịt sắc phôi này cũng không muộn!

"Hu hu. Thối Du Nhi! Tại sao con có thể." Diệp Tiểu Sam xấu hổ và giận dữ muốn chết thật muốn đánh nhĩ tử.

Nghĩ đến đại ca kết bái đang ở cách đây mấy bước, y còn không biết xấu hổ đạt tới cao trào, Diệp Tiểu Sam thật muốn chết quá đi.

"Phụ thân, người còn lộn xộn nữa, nhĩ tử lại cứng rắn nha." Vân Du cười xấu xa, ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói. Diệp Tiểu Sam bị dọa sợ đến không dám cử động.

Bạch Vô Ly thật sự chịu không được bộ dạng hai người "kéo dài màn ân ái" lo lắng nói "Các người còn cò xát cái gì nữa? Đi mau!"

“Có cần ta tiễn các người một đoạn không?”

Một giọng nói cực kỳ dễ nghe như tiếng trời đột nhiên phá vỡ bầu trời đêm ——

Bạch Vô Ly nghe giọng nói kia cả người chấn động, giống như bị Định Thân Thuật làm đứng im, không nhúc nhích ngay người.

Vân Du nhìn thấy sắc mặt hoảng sợ của hắn giống y chang lần trước, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm truy điểm nguồn gốc, nghe được có người xa lạ tới hắn vội vàng giúp phụ thân lần nữa mặc chỉnh tề.

“Đi mau, người không phải tới cứu chúng ta sao? Còn sững sờ ở chỗ này làm gì?” Vân Du ôm ngang phụ thân đi tới phía phía cửa.

Diệp Tiểu Sam từ đầu tới đuôi đều cúi đầu, mặc cỡ không dám ngẩng đầu nhìn đại ca của mình một lần.

Bạch Vô Ly thấy tình thế lui không thể lui, không thể làm gì khác hơn kiên trì xoay người sang chỗ khác, đem theo người chậm rãi đi đến ——

Chỉ thấy người đó mi mục như vẽ, làn da trắng như tuyết, một thân cảm y màu trắng nổi bật lên mái tóc đen như rền sắt đến eo, bông bênh như tiên.

Bạch Vô Ly giống như gặp ma nhìn người trước mắt, tình ý cuộn cuộn không thể ngăn cản.

“Mỹ nhân, thật là một đại mỹ nhân!”

Diệp Tiểu Sam nghe được nhi tử lên tiếng ca ngợi, trong người không khỏi ghen tỵ, thoáng cái ngẩng đầu nhìn lên ——

Woa! Giờ đến phiên Diệp Tiểu Sam tròn tròn mắt.

Mỹ nhân. Thật là một đại mỹ nhân a! Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 10.2

Gương mặt tuấn mỹ khác với phong lưu tiêu sái của Du Nhi, nam tử đẹp theo nét nữ nhân, con người trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng mang theo ý thơ mộng lung , khiến người khác vừa gặp đã yêu.

“Đã lâu không gặp.” Mỹ nhân nhượng đôi môi duyên dáng mỉm cười, ánh mắt mê ly nhìn Bạch Vô Ly, nhẹ giọng gọi “Sư phụ.”

Diệp Tiểu Sam và Vân Du đồng thời thét lên! “Sư phụ?”

Đại ca là sư phụ của đại mỹ nhân này sao?

Chỉ thấy Bạch Vô Ly không nói lời nào, nhưng người lại như mất hồn kinh ngạc nhìn mỹ nhân tuyệt sắc trước mắt.

Mỹ nam tử thân hình khê chuyển động, Diệp Tiểu Sam còn chưa kịp nhìn rõ, hắn đã giống như mị ảnh chuyển đến trước mắt Bạch Vô Ly.

“Sư phụ thật nghịch ngợm, tại sao đi một chút lại ở đây nhiều ngày thế?” Mỹ nam tử dịu dàng cười, đột nhiên vươn ra một ngón tay nâng cao cằm y, dùng giọng nói mê đảo chúng sanh hỏi “Đồ nhi nhớ sư phụ muốn chết?”

Thoáng cái sắc mặt hắn đại biến, há ra bàn tay đường đột của y, lạnh lùng nói “Người nhận lầm người rồi!”

“Nhận lầm người? Ha ha.” Mỹ nam tử cười lớn hơn, một đôi mắt như ánh sao làm say lòng người nhìn thẳng vào hắn, đột nhiên tay nhanh như chớp vuốt ở khe móng y, giọng nói mập mờ “Sư phụ, thuật dịch dung của người có lẽ Thiên Hạ Vô Song, luôn khẩu âm cũng có thể thay đổi, nhưng xúc cảm của cái móng này. Đồ nhi làm sao có thể nhận nhầm?”

“Người.. cái tên nghiệt đồ này! Ta giết người!” Bạch Vô Ly mặt đỏ tới mang tai rống giận,ngay sau đó hướng hấn đánh ra mấy chục chưởng!

“Sư phụ,hạ thủ lưu tình, ha ha.”

Tiếng cười động lòng người quanh quẩn trong nhà lao,mỹ nam tử quơ ống tay áo,thân hình phiêu dật như tựa như tiên nữ lại như ảo mộng,đẹp đến làm cho người không nỡ dời đi tầm mắt.

Vân Du thiếu chút nữa không có vỗ tay khen đẹp!

Bất luận Bạch Vô Ly xuất chưởng thế nào,dường như ngay cả góc áo mỹ nhân cũng không dính nổi.

“Ha ha,cười chết người chưa,công phu thế này mà cũng muốn làm sư phụ người ta sao?” Vân Du ở bên cạnh chê cười.

“Du Nhi!Không được nói!” Diệp Tiểu Sam vội vàng ngăn cản.

“Vốn chính là vậy mà,trên thế giới này nào có sư phụ đánh không lại đồ đệ?”

Bạch Vô Ly giống như bị đâm phải chỗ đau,trong mắt chợt lóe ánh sáng lạnh,đột nhiên ngưng tụ nội lực đánh ra một chưởng im tiếng——

Mộ Dung Tường mặt liền biến sắc —— biết sư phụ thật sự nổi giận rồi,vội vàng thu hồi nét đùa giỡn,dùng ngay đòn đào thuật độc môn ——Ầm! Tường đá bị đánh thủng một lỗ to,khiến cả địa lao ầm ầm rung động!

Không nghĩ tới một chưởng im lặng kia thế nhưng ẩn chứa nội lực lôi đình vạn quân!

“Sư phụ. Người cảm hận không muốn nhìn thấy đồ nhi thế sao?” Mộ Dung Tường dùng vẻ mặt thương tâm nhìn hấn.

Bạch Vô Ly không hề cảm động,chỉ lạnh lùng cười “Người hại vi sư thảm đến thế,ta chỉ hận kiếp này không thể vĩnh viễn không thấy người !”

Mộ Dung Tường sắc mặt trắng nhợt,lộ vẻ sầu thảm cười nói “Sư phụ. Nếu cả đời này không gặp được người,đồ nhi tình nguyện lập tức chết ở trước mặt người!”

Bạch Vô Ly nghe vậy không những không xúc động ngược lại cười ha ha,cười đến nước mắt cũng chảy ra “Ha ha. Người cho rằng ta vẫn là người ngốc như trước kia sao? Người đường đường là Tĩnh vương gia uy chấn thiên hạ,muốn cái gì thì có thứ đó,làm sao dễ dàng bỏ mọi thứ để chết đây?”

Hấn là Tĩnh vương gia?

Người dong ruổi trên chiến trường,”Chiến thần” giết địch vô số lại là Đại mỹ nhân này sao?

Diệp Tiểu Sam và Vân Du nghe vậy không khỏi kinh ngạc dò xét tướng mạo y!

“Ta không phải là Tĩnh vương gia! Ở trước mặt sư phụ,ta vĩnh viễn là đồ nhi bảo bối người yêu thương nhất.”

Đồ nhi bảo bối? Người ép sư phụ nhảy vách đá mà còn dám nói mình là đồ nhi bảo bối!”

“Ta không có! Ta không có! Ta không có ép sư phụ!”

Mộ Dung Tường giống như điên cuồng lắc đầu kêu to,vung vẩy tóc đen lóe sáng trong nháy mắt biến thành một đầu chỉ bạc!

Hình ảnh quỷ dị khiến Diệp Tiểu Sam hoảng sợ thiếu chút nữa thất thanh hét chói tai,vội vàng trốn vào trong ngực nhi tử!

“Tường nhi!” Bạch Vô Ly thấy thế sắc mặt đại biến,nhanh như chớp đi tới trước mặt đồ nhi,đưa tay ôm y vào trong ngực!

“Tường nhi,sao ngươi lại phát bệnh rồi? Chết tiệt...đại ca hoàng đế không tìm giải dược cho ngươi sao?”

“Nếu như. nếu như không thấy được sư phụ. ta. ta cần giải được kia làm gì?” Mộ Dung Tường ở trong ngực sư phụ,ngẩn ngơ nhìn hần, hơi thở mong manh nói.

Đôi môi Bạch Vô Ly run rẩy nói không ra lời.

“Sư phụ. Ôm ta trở về phòng đi,có được không? Ta lạnh quá.”

Nghiệt duyên giữa hai người không phải nhất thời nửa khắc là có thể nói rõ,Bạch Vô Ly thấy sắc mặt y lộ vẻ sâu thẳm,trong lòng đại loạn luôn miệng đáp ứng, “Được được,sư phụ ôm người trở về phòng.”

Mộ Dung Tường yên tĩnh giống như con mèo nhỏ,bị sư phụ ôm ngang lấy.

Bạch Vô Ly giọng nói mang theo áy náy”Tiểu Sam,xin lỗi đã làm đệ sợ.Các người về trước đi,hôm nào đại ca mới giải thích rõ ràng với đệ.”

“Chúng ta có thể nghênh ngang ra khỏi đại lao sao?”

Bạch Vô Ly đau khổ cười “Hần đã ép ta hiện thân,đương nhiên sẽ không làm khó các người. Bảo trọng.”

Nói xong,Bạch Vô Ly cũng không nói thêm nữa,dùng khinh công tuyệt thế ôm Mộ Dung Tường nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng.

“Ha ha,đảo đi đảo lại,thì ra cái tên đại ca không dùng được chỉ là con ba ba a.”

“Đại ca tại sao là con ba ba?”

“Phụ thân gốc quá,Tĩnh vương gia là đang dùng chiêu ‘bắt con ba ba trong hũ ’!”

.....

Giống như thần tiên ngủ say,hai mắt nhắm nghiền,một đầu chỉ bạc tựa như áng mây xoa lên gối trên giường. . .

Bạch Vô Ly nắm bàn tay lạnh như băng của y,không thể tin ngấm nhìn .

Lần cuối cùng gặp mặt y tựa như trên Tu La đến trái đất,cuồng vọng vô tình không ai bì nổi. . .

Nhưng hôm nay. Hôm nay.

Tường nhi. Tường nhi thật như đả tiểu tụy không ít. . .

Nhìn thiếu niên tuổi còn trẻ nhưng hai đầu lông mày chứa đầy ưu tư đáng sợ.

Ngoài chiến trường anh dũng giết địch nhất định rất khổ,huống chi trong người y còn lại một phần độc. . .

Hần là một người thích chiều chuộng,tại sao chịu được nỗi khổ ấy chứ.

Mỗi lần nghe nói Tĩnh vương gia ra chiến trường,Bạch Vô Ly luôn bị ác mộng làm thức tỉnh.

Rõ ràng chính y đoạt đi toàn bộ tâm hồn hần,rồi hung hăng giẫm nát,tại sao,tại sao hần không hận y thấu xương,ngược lại còn lo lắng an nguy của y?

Bạch Vô Ly,người đứng là uống phí công sư phụ đối khổ tâm bồi tài cùng mong đợi,kết quả là người là một nam nhân không có tiền đồ . .

Nhưng sư phụ,đồ nhi thật không còn cách nào khác. . .

Người dạy đồ nhi rất nhiều. . . Nhưng quên dạy ta,trao tấm lòng ra ngoài làm sao thu trở lại. . .

Nam nhân chẳng qua ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn khuôn mặt thiếu niên,từ lúc đoạn tuyệt chia ly hần đã không rơi nước mắt,bây giờ lại nhìn không được nữa tràn mi nhỏ ra. . .

Bạch Vô Ly lòng đau như xoắn lại,nghe ngào cú đầu.

“Sư phụ. . . người đang khóc sao. . .”

Bạch Vô Ly nghe vậy kinh ngạc,chật vật lau đi nước mắt trên mặt,ngẩng đầu nhàn nhạt liếc hần”Tĩnh vương gia đã tỉnh,ta đi gọi thái y.”

“Không! Sư phụ đừng đi!” Mộ Dung Tường ngồi dậy,kéo lấy tay của y”Không cho phép đi,Bổn vương không cho phép người đi!” “Tình vương gia khẩu khí thật lớn.” Bạch Vô Ly lạnh lùng cười”Đáng tiếc ta Bạch Vô Ly không thích nghe theo người!”

Bạch Vô Ly muốn hất mạnh tay y ra,lại bị y cầm thật chắc không buông.

“Buông tay!”

“Muốn Bổn vương buông tay trừ phi ta chết!”

“Đừng cho rằng ta không dám giết người!” Bạch Vô Ly giận dữ,trở tay đánh ra một chưởng muốn thoát thân!

Ầm ——

Trắng vô cách nằm mơ cũng không còn nghĩ đến Mộ Dung Tường thế nhưng không chút nào né tránh địa bị hấn một chưởng!

“Người. . . Người tại sao không tránh?” Bạch Vô Ly mặt trắng như tờ giấy,nhìn qua sắc mặt còn tái hơn so với thiếu niên. Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 10.3

Mộ Dung Tường khoe miệng chảy xuống một dòng máu.Ánh mắt bị thương “Chỉ cần sư phụ không đi,người đánh chết ta cũng không ngại.”

Đôi môi Bạch Vô Ly run rẩy.Khổ sở nhìn hấn”Có ý gì? Lại là khổ nhục kế của người sao? Người thật cho rằng ta Bạch Vô Ly dễ lừa gạt lắm sao? Tình vương gia,người quá khinh thường ta đấy!”

“Không phải! Không phải!” Mộ Dung Tường giống như kẻ điên.Thét to kéo y vào trong ngực!”Người tại sao hiểu lầm ta? Sư phụ,ta không có,ta không có lừa người!Ta không có!”

“Đừng đụng ta! Tên nghiệt đồ như người! Đừng đụng ta!” Bạch Vô Ly bị áp đảo trên giường,tức giận giãy dụa mắng to.

“Tại sao bổn vương không thể đụng người? Sư phụ là của ta! Là của ta!”

Mộ Dung Tường không chịu được nam nhân từ chối,dùng nội lực bàn tay giống như sắt giam cầm hai tay của y,một tay bá đạo xé ra vạt áo của y ——

Bạch Vô Ly sắc mặt đại biến!”Nghiệt đồ! Người dám nhục nhã ta nữa,ta liền tự đoạn tâm mạch,chết cũng không để người được như ý!”

“Tốt” Thiếu niên cười xán lạn hơn cả hoa,nói.”Nếu sư phụ dám chết một lần nữa,Bổn vương sẽ đem Huyền Kỳ Môn đổi thành kỹ viện,mở cửa đón khách! Nói không chừng sư tỷ còn có thể trở thành người đứng đầu bản kỹ viện.”

“Cái gì? Người. . . Người dám!”

“Sư phụ còn không hiểu rõ cá tính đồ nhi sao?” Mộ Dung Tường nâng lên cầm nam nhân,ánh mắt sáng quắc nhìn hấn”Bổn vương nói được thì làm được!”

“Kẻ điên! Cái tên điên này!” Bạch Vô Ly không thể thương cho y một bạt tai thật mạnh!

“Không sai. . . . Bổn vương chính là người điên!” Mộ Dung Tường kéo xuống mặt nạ da người trên mặt nam nhân,lề lười cuồng nhiệt liếm hôn mỗi một tắc da thịt trên mặt hấn “Ta yêu sư phụ đến điên rồi!”

Thiếu niên ngoan cường liếm hôn nam nhân.

Từ trán,lông mày,lỗ mũi,đôi môi, cằm, lỗ tai. . .

“Không. . . Không. . . Muốn a. . . A. . . A. . .” Bạch Vô Ly bị chiếc lưỡi nóng ẩm của thiếu niên khiến cho toàn thân tê dại,nói không thành tiếng. . .

Mộ Dung Tường liếm hôn càng lúc càng say mê,cuối cùng thậm chí ngay cả mắt sư phụ cũng không bỏ qua!

“Ồ a a ——” Giống như ngay cả sâu trong linh hồn cũng bị liếm láp,Bạch Vô Ly hoàn toàn hồng mắt!

Cả người một run rẩy dữ dội,phân thân cứng ngắc cuồng xạ ra!

Mộ Dung Tường giật xuống quần lót nam nhân,bàn tay sờ soạng hạ thân hấn dính toàn tinh thủy.

“Ừ. . . mùi vị nhớ nhung đã lâu. . .”

Thấy thiếu niên hăng say liếm dịch trắng của y ,Bạch Vô Ly quả thực thấy thẹn không biết thế nào cho phải.

“Thật đậm đặc,xem ra mấy tháng này sư phụ không có tự mình giải quyết.”

Bạch Vô Ly đỏ mặt,trả lời lại một cách mỉa mai”Hừ.Ta cần gì tự mình giải quyết,có rất nhiều người muốn giúp ta đấy!”

Mộ Dung Tường trong mắt lóe ra sát ý,lạnh lùng nói”Người nào? Là cái tên Diệp Tiểu Sam kia sao?”

“Làm sao? Người lại muốn gây phiền toái cho hần?” Bạch Vô Ly tức giận nói.

“Ai dám đụng người của Bồn vương,giết không tha!”

Nhìn thiếu niên bộ dáng âm tàn dường như muốn đuổi tận giết tuyệt,Bạch Vô Ly biết rõ cá tính của y,nào dám ngoài miệng cậy mạnh nữa,thẹn quá thành giận thét to!”Được rồi!Coi như người thắng! Không có ai! Căn bản không có bất luận kẻ nào chạm qua ta! Chuyện này người hài lòng chưa?”

“Còn thiếu nhiều lắm.” Mộ Dung Tường mặt mày hớn hở trộm hương đôi môi sư phụ.

“Ta Bạch Vô Ly đời trước tạo nghiệt gì,tại sao gặp phải một nghiệt đồ như người?”

“Sư phụ còn đang hận đồ nhi sao?” Mộ Dung Tường ôm chặt mặt y,chằm chằm nhìn kỹ y”Tha thứ ta đi,sư phụ,là ta không tốt,không nên nhục nhã người, người biết không sau khi người nhảy xuống Cô Tình Nhai,ta cũng nhảy theo xuống. . .”

“Cái gì?” Bạch Vô Ly trong lòng chấn động,hoảng sợ nhìn y!

“Sư phụ cần gì kinh ngạc thế?” Mộ Dung Tường cười khở”Chẳng lẽ người chết ta còn có thể sống một mình sao?”

“Người. . . Người cần gì. . .”Bạch Vô Ly trong đầu trống rỗng,đôi môi run rẩy nói không ra lời.

“Sau khi ta nhảy xuống theo sư phụ,Từ Uy đã cứu ta lên,rồi khi ta tỉnh lại mỗi đêm mỗi ngày giống như điên lục soát khắp hạ du Hắc Long đàm,nhưng tìm thế nào cũng tìm không được người. . .” Mộ Dung Tường hồi tưởng lại khi đó trong lòng vẫn còn sợ hãi”Sau lại hoàng huynh sợ ta nghĩ không thông,nên hạ chỉ phái ta ra chiến trường giết địch,hơn nữa nhận lời sẽ xuất động tất cả lực lượng truy tìm hành tung của người,sống thì thấy người,chết phải thấy thi thể,chính điều đó đã khiến ta có hy vọng có ngày gặp lại được người,ta mới có thể ở trên chiến trường mở một đường máu.Kiên trì sống sót. . . May ông trời phù hộ rốt cục để cho đồ nhi lại gặp được sư phụ. . .”

Thiếu niên kể đều không thể tưởng tượng nổi.Cả Bạch Vô Ly thông minh tuyệt đỉnh cũng không thể hiểu,run rẩy nói”Không,không thể nào. .Nếu như người thật có tình cảm với vi sư,thì ban đầu tại sao đối xử ta như thế?”

“Bởi vì ta vô tình nghe được sư phụ nói chuyện với Đỗ minh chủ,nghĩ đến người rất tốt với ta cũng chỉ vì Huyền Ky Môn. . . Ta. . . Ta cho rằng sư phụ đang gạt ta. . . Người căn bản không thương ta. . .”

Trời ạ! Thì ra là vậy!

“Người tên ngu ngốc này! Tình cảm ta dành cho người làm sao có thể nói với người ngoài? Huống chi ngày đó còn có đồ đệ Đỗ minh chủ ở đó.Nếu người nghi ngờ tại sao không tự mình hỏi ta? Tại sao không cho ta

một cơ hội giải thích? Ta đem tất cả cho người,người còn hoài nghi ta,chẳng lẽ trong mắt người ta là một người *** tiện thể kia?”

Thấy trong mắt sư phụ có sự nhục xen lẫn thống khổ,Mộ Dung Tường hồi hận đến muốn giết mình!

Bởi vì hoài nghi và không tín nhiệm của y,y thiếu chút nữa tàn nhẫn bức tử người y đời này yêu nhất. . .

“Thật xin lỗi sư phụ,là Tường nhi không tốt,người tha thứ ta đi!”

Bạch Vô Ly tâm đã lạnh, nhẹ nhàng lắc đầu.”Ta đã không còn là chưởng môn nhân Huyền Ky Môn,cũng không còn là sư phụ của người.Người đường đường là Tĩnh vương gia cần gì một lão bản bán đầu hủ nhỏ noi tha thứ chứ,xin Tĩnh vương gia giơ cao đánh khẽ,buông ta tha.” Mộ Dung Tường thấy nam nhân muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với y trong lòng đau đớn,rung giọng nói”Nếu như sư phụ cảm thấy Tường nhi không xứng làm đồ đệ của người,vậy ta cũng không xứng có phần công lực này. . .”

Nói xong Mộ Dung Tường nhanh như chớp đưa tay điểm huyệt huyết của nam nhân,đỡ dậy cho y ngồi xếp bằng,còn hắn thì ngồi sau lưng y.Một tay ấn lên đại huyệt phong môn,một tay vận khí cứu huyền thần công,nhanh chóng truyền sang người y——

Bạch Vô Ly hoảng hốt,hét lên”Tường nhi,người muốn làm gì? Không được phép truyền sang ta! Người làm vậy sẽ khó toàn mạng a!”

Tường nhi trong người còn một phần độc tố,lỡ như sau khi công lực hoàn toàn biến mất,độc khí cần trả,y chắc chắn sẽ chết!

“Dù sao sư phụ đã không quan tâm ta,ở trên đời này cũng không có người thật lòng với ta,ta sống còn có ý nghĩa gì?”

Mộ Dung Tường không để ý y ngăn cản,tiếp tục đem công lực truyền vào trong cơ thể sư phụ.

Bạch Vô Ly lòng như lửa đốt,nhưng y bị điểm huyệt huyết không thể động đậy,không nhịn được khóc òa lên!

“Sư phụ làm sao không nhớ người? Sư phụ muốn người! Sư phụ đời này chỉ cần một mình Tường nhi! Hu hu. . . Tường nhi,người mau dừng tay! Sư phụ van người đấy!”

Mộ Dung Tường nghe vậy chấn động,nhanh chóng thu hồi chân khí.Giải huyệt cho sư phụ,tiếp theo từ phía sau lưng kéo chặt y vào trong ngực ——”Sư phụ, người không gạt ta chứ? Người thật sự còn muốn Tường nhi sao?” Mộ Dung Tường nghẹn ngào đem mặt vùi vào trong cổ y ——

Bạch Vô Ly cảm giác được da thịt nóng lên,có gì đó ẩm ướt đồ chảy xuống cổ của y . . .

“Tường nhi. . . Người khóc sao?”

Bạch Vô Ly xoay người sang chỗ khác,nhìn thấy nước mắt thiếu niên,đau lòng không thôi.

Vươn ra bàn tay run rẩy,khẽ vuốt khuôn mặt tuyết mịn đã khắc sâu trong tim y,Bạch Vô Ly cũng rơi xuống nước mắt”Tường nhi đừng khóc. . . Sư phụ ở chỗ này. . . Tường nhi của ta. . .”

“Sư phụ!” Mộ Dung Tường khóc hô một tiếng,hai cánh tay có lực ôm chặt nam nhân vào trong ngực!”Tường nhi rất yêu người! Không có người ta sống không bằng chết!Xin người đừng rời khỏi ta!Nếu sau này đồ nhi có chọc giận người,người có thể đánh ta mắng ta cũng có thể giết ta,chỉ cầu sư phụ đừng bỏ lại ta một mình!”

Bạch Vô Ly hai mắt đầm lệ nhìn thiếu niên mình yêu,dịu dàng hôn lên làn nước mắt của y”Được,sư phụ đồng ý với người,đời này kiếp này, không bao giờ ... bỏ lại người một mình. . .”

“Sư phụ. . .”

Hai người khóc điên cuồng ôm hôn,trao đổi miếng thơm ngọt lẫn nhau . . .

Bạch Vô Ly há to mồm,để đầu lưỡi nóng bỏng của thiếu niên xâm nhập sâu vào quần chặt không tha!

Mộ Dung Tường lần nữa tìm lại được bảo bối của mình,kích động muốn chết,thô bạo xé rách áo nam nhân

Trên đầu nhũ như hoa anh đào hôn lên vòng bạc run động lóe sáng!

“Sư phụ, người không lấy xuống sao?” Nhìn vòng bạc dính thân hần đeo, Mộ Dung Tường mừng rỡ không thôi.

Bạch Vô Ly lúng túng, nhưng vẫn mạnh miệng nói “Vì sư lười lấy xuống mà thôi. Có gì ngạc nhiên chứ?”

“Hi, sư phụ lúc nào cũng thích khẩu thị tâm phi, thật ra người yêu đồ nhi muốn chết đúng không, thân thể *** đây không có đồ nhi thương yêu, buổi tối chắc chắn ngủ không ngon?”

“Thối lắm! Vì sư không có người, buổi tối mỗi ngày đều ngủ rất là ngon đấy!”

“Phải không? Cái miệng nhỏ phía trên không thành thật chút nào, hay là để đồ nhi hỏi phía dưới a. . .”

“A a! Buông ra! Cái tên nghiệt đồ này!” Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 11: Vĩ thanh

Hai người xa cách gặp lại đương nhiên làm đến trời đất mờ mịt, nhật nguyệt vô quang.

Ước chừng bảy ngày bảy đêm không bước ra cửa phòng một bước.

Thật vất vả tích lũy dự hỏa hơn nửa năm, cuối cùng Mộ Dung Tường đề nghị đưa y trở về Cô Tình Nhai. Hần biết sư phụ từ nhỏ đến lớn ở Huyền Kỳ Môn, trong lòng nhất định rất nhớ nơi đó.

Bạch Vô Ly đương nhiên rất vui, lúc này mang theo đồ nhi từ biệt Tiểu Sam.

“Tiểu Sam, đại ca sẽ trở về thăm đệ. Đây là bản đồ Cô Tình Nhai, nếu đệ nhớ đến đại ca cũng có thể tới nơi này tìm ta.”

“Đại ca, ta sẽ nhớ huynh. Người phải bảo trọng.” Diệp Tiểu Sam vành mắt đã ngấn nước, nước nở nói.

Bạch Vô Ly lỗ mũi cay cay vẫn cầm tay của y.

“Được rồi, được rồi, đi mau, đi mau.” Vân Du ước gì xú nam nhân này nhanh rời đi, cho nên hần kéo ra bàn tay phụ thân mình.

“Cái tên tiểu tử thú vị này! Bỏ chưởng môn cảnh cáo người, mặc kệ người là yêu hay tiên, nếu dám làm Tiểu Sam thương tâm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!” Trong mắt Bạch Vô Ly lóe nguy hiểm nhìn chằm chằm Vân Du.

Mộ Dung Tường cảm kích Diệp Tiểu Sam đã cứu tánh mạng của sư phụ, lấy ra một rương lớn vàng bạc châu báu muốn tặng cho hần, lại bị hần mặt lạnh cự tuyệt.

“Y là đại ca của ta, cứu Y chăm sóc Y là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Người đưa ngân lượng cho ta chính là xem thường Diệp Tiểu Sam này, không xem ta là người chung một nhà.”

Mộ Dung Tường thấy hần đã kiên quyết như thế cũng không ép buộc.

Sau khi rời khỏi Bạch Mậu trấn, hai người ngày đêm lên đường trở về Cô Tình Nhai.

“Sư phụ!”

“Sư phụ! Người rốt cục trở lại!”

Mấy đồ đệ trong môn thấy sư phụ trở về đều khóc lóc chạy tới!

“Chúng ta vẫn ở tại chỗ này chính là mong sư phụ có thể sớm ngày trở lại.”

“Các con cực khổ rồi.” Thấy đồ đệ trong môn gầy gò không ít, Bạch Vô Ly hốc mắt cũng đỏ lên. “Tại sao không thấy được Uyển Nhi? Sư tỷ các người đâu?”

“Uyển Nhi. . . sư tỷ. . .” Tam đệ Tổng Hào Hùng mặt đỏ, gãi đầu nói “Nàng có thai đang nghỉ ngơi trong phòng ạ.”

“Có thai rồi?” Bạch Vô Ly vui mừng vạn phần.

“Đồ nhi có tội.” Tống Hào Hùng vội vàng quỳ xuống.”Chưa được sư phụ cho phép đã tự tiện thành thân với sư tỷ.Xin sư phụ trách phạt.”

“Sư phụ chẳng những không phạt,còn phải tặng cho con phần thưởng hậu hĩnh ha ha!” Bạch Vô Ly đỡ hân đứng lên,khẽ mỉm cười”Có thể giúp Huyền Ky Môn khai chi tán diệp,công lao của con thật không nhỏ a.”

“Hắc hắc,Tạ ơn sư phụ ca ngợi ha ha.”

“Sư phụ tùy tiện nói hai câu cái đuôi của người đã nhếch lên cao!” Hai đồ đệ khác giễu cợt .

Mộ Dung Tường đứng ở bên cạnh,không kiên nhẫn nhíu mày.”Thật là,có đủ chưa hả.”

“Ồ,người nói chuyện khách khí một chút đi nha! Đừng tưởng rằng sư phụ che chở người thì ta không dám làm gì người!” Tống Hào Hùng không chịu được sắc trở lại!

Mặc dù bọn họ nhiều lần nhận được thư do sư phụ cho bồ câu đưa đến,trong đó nói không ít lời tốt cho tiểu sư đệ,nhưng đừng mơ bọn họ nhanh chóng tha thứ cho hắn!

Mộ Dung Tường lười dãi dòng với bọn họ,ôm lấy sư phụ thì triển khinh công tuyệt đỉnh,bay đi như một làn khói!

“Ghe tởm! Tiểu sư đệ vừa về đã chiếm lấy sư phụ!”

“Quá đáng,chúng ta thật vất vả mới nhìn thấy sư phụ đây!”

.....

“Sư phụ,có cảm thấy nhớ nhung không a?”

“Hmm a. . . Có. . . Có. . .”

Ở trong mật thất hai người lần đầu tiên hoan ái,nam nhân cả người trần truồng cười ở trên người thiếu niên,vừa mới trở về nhập chức trưởng môn nhân Huyền Ky Môn y đang khẩn cấp hưởng dụng “bữa tiệc lập xương” do ái đồ dâng lên.

“Sư phụ,cái miệng nhỏ nhắn dói bụng lắm sao,xem nó ăn đến nước miếng chảy ròng kia. . .”

“Hu. . . Tường nhi thật xấu. . .”

“Sư phụ không vui sao?Vậy đồ nhi rút ra thôi!”

“Đừng!Đừng rút nha!Cắm sâu chút ——”

“Đùng —— chính là như vậy —— mạnh mẽ đỉnh vào a —— đỉnh sâu vào huyết sư phụ ——”

“Hu a a a —— đỉnh a —— sắp bị đại nhục bồng đỉnh rách a! A a —— sướng chết sư phụ! Đại nhục bồng —— sư phụ thích nhất đại nhục bồng của đồ nhi——”

“A a —— tâm can —— thao chết ta —— sư phụ không sống nổi —— Tường nhi —— Tường nhi ——”

Ngay khi phân thân thô to của thiếu niên ở trong nhục huyết tràn đầy *** thủy điên cuồng đỉnh,Bạch Vô Ly bị thao đến nước mắt chảy ròng,kêu khóc liên tục

.

Hai người ở trong mật thất ôn lại chuyện cũ cuồng thao vài canh giờ cũng không chịu thu binh,trong lúc huyết sư phụ đã sớm rút dây dịch thể vừa nồng đậm vừa tanh của ái đồ,nhưng còn chưa biết dừng lại liều mạng lắc lắc cái mông. . .

Hai người thao muốn ngừng mà không được,thình lình nghe nghe thấy cửa đá mật thất truyền đến tiếng động bị người mở ra——

Bạch Vô Ly đột nhiên kinh hoảng!

Cách mở mật thất mở ra chỉ có lịch đại chương môn nhân biết, rốt cuộc là người nào to gan dám xông vào Thánh Địa đây?

“Hừ, sư phụ, đừng lên tiếng.” Mộ Dung Tường đưa chân qua ngang hông sư phụ, ôm hắt trốn vào góc tủ.

Bạch Vô Ly bị đại nhục bồng của thiếu niên đỉnh đến cả người mềm yếu, một chút khí lực cũng không còn gật đầu liên tục.

Cửa đá bị từ từ đẩy ra, nghe tiếng bước chân có thể xác định là hai người, hơn nữa còn là nam nhân.

“Nhanh lên một chút, đừng để người ta phát hiện.”

“Nửa đêm canh ba, còn người nào đến đây nữa chứ?”

“Đừng dài dòng, mau cầm đồ rồi rời đi mau.”

“Được được, tiểu tâm can, đừng nóng giận, ta tìm là được chứ gì. Hả, tại sao không thấy?”

“Cái gì? Không thấy? Để ta xem! Đáng ghét, là ai đã lấy chiếc chìa khóa kia đi?”

“Ta cũng không biết. Theo lý mà nói mật thất này trừ đồ nhi ta Vô Ly ra thì không thể có ai đến.”

Bạch Vô Ly phút chốc kinh ngạc!

Là sư phụ! Khó trách hắn cảm thấy giọng nói rất quen! Trời ạ! Thì ra sư phụ không có chết!

Lúc trước nhận được thư do người dùng bồ câu đưa tin, nói người sắp đi về cõi tiên cho nên không cần đi tìm ông. Hắn hắt đau khổ thật lâu, kết quả sư phụ lại không chết!

Bạch Vô Ly và Mộ Dung Tường kinh ngạc vĩnh tai nghe tiếp.

Không nghĩ cảnh kế tiếp còn khủng bố hơn!

“Cũng do tên vương bát đản này! Nếu để cho người khác trộm đi chìa khóa mở ra ngọc hộp tử, trăm sẽ giết cửu tộc nhà ngươi!”

Trăm? Mộ Dung Tường cả kinh!

Không đúng, giọng không giống của hoàng huynh.

Không hiểu ra sao thôi thì nghe tiếp. . .

“Được rồi, được rồi, tiểu hồng Nhi đừng nóng giận nữa, cũng là lão công không tốt, mặc cho lão bà xử phạt nha!”

Tiểu Hồng Nhi? Hồng? Hồng?

Chẳng lẽ là. . . Mộ Dung hồng?

Trời ạ, là phụ hoàng! Ông ấy không phải đã băng hà rồi sao?

Mộ Dung Tường bị dọa sợ đến thiếu chút nữa thét ra tiếng, mạo hiểm len lén từ trong khe cửa nhìn lại.

Chỉ thấy hai nam tử vóc người thon dài cao gầy như trước đang ôm chặt nhau.

“Kỷ Vân Sinh! Mau buông trăm ra! Hôm nay không có tìm ra chìa khóa, trăm tuyệt đối không từ bỏ ý kiến của mình!”

“Đừng lo lắng, cho dù bọn họ lấy đi chìa khóa thì thế nào, làm sao họ cũng không biết hộp ngọc này được giấu trong thạch bích mật thất đây?”

“Người mau đi xem hộp ngọc kia còn ở đó hay không?”

“Được được, ta xem ta xem.”

Chỉ thấy nam nhân dậm chân một cái phi thân lên, ở trên đỉnh mật thất có ba viên Dạ Minh Châu nổi lên nhau——

Trên thạch bích đột nhiên nứt ra một khe hở, nam nhân đưa tay lấy ra một hộp ngọc hẹp dài.

Mộ Dung Hồng đoạt lấy hộp đó từ tay người kia,vứt trên mặt đất,hung hăng đạp mấy cái!

“Cũng là người! Cũng là người!”

“Ai nha! Không được! Không được! Mưu đồ đông cung này là vật đính ước của chúng ta mà!”

“Phi! Vật đính ước cái gì!Căn bản là cái tên vô lại người mạnh mẽ ép thượng trẫm !”

“Hi,lão bà tốt tốt,đừng nóng giận nha! Ta biết người yêu ta yêu đến muốn chết.Ngay cả hậu cung cũng không cần,còn vì ta từ bỏ ngôi vị hoàng đế,lão công thật là yêu người chết mất!”

“Người nào. . . Ai là lão bà của người! Trẫm chẳng qua ngăn làm hoàng đế mà thôi!Người cũng đừng quá tự cao!”

“Hi,bộ dạng lão bà giận dữ thật đáng yêu. . .”

Kỷ Vân Sinh cúi người hôn hấn,Mộ Dung Hồng vốn đang muốn tránh thoát,lại bị hôn đến thở hổn hển,mềm nhũn ngồi phịch ở trong ngực nam nhân.

Kỷ Vân Sinh ôm hấn đến trên giường đá,cởi ra y phục cả hai,trần truồng quần cùng một chỗ. . .

Mộ Dung Tường từ khe cửa thấy nam nhân bị thao đến chết đi sống lại,khóc đến thật đáng thương,thật sự rất khó tin đó chính là người làm người ta nghe thấy đã mất ví,mặt lạnh vô tình phụ hoàng của y.

Hiện tại y rốt cục hiểu tại sao phụ hoàng lãnh đạm với hậu cung. . . .

Một người là ân sư của mình,một người là phụ hoàng của mình .

Bạch Vô Ly và Mộ Dung Tường nhìn cũng không phải,không nhìn thì lại nén không được tò mò.

Cuối cùng vẫn bị thanh âm *** đáng của hai người dụ dỗ,nhịn không được nơi đó đứng lên ——

Hai cặp người yêu chia ra ở trong thánh địa Huyền Kỳ Môn vũ động nhạc khúc mất hồn

Xem ra Mộ Dung gia và Huyền Kỳ Môn thật đúng là [sâu xa uyên thâm] a! Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 12: Đặc điển:Đồ nhi khả ái

Bởi vì biên thù không có chiến sự,Tĩnh vương gia có danh xưng là”Chiến thần”mừng rỡ được ung dung tự tại,mang theo sư phụ yêu mến du sơn ngoạn thủy.

Bạch Vô Ly trước kia luôn thanh tâm dục quả ở Cô Tình Nhai thanh tu,mười năm mới xuống núi một lần nhưng kể từ khi gặp phải “nghiệt đồ” này,chẳng những thường cùng đồ nhi chung du ngoạn quanh,mỗi ngày đều cùng hấn làm chết đi sống lại,đương nhiên cũng sớm đem dạn dò của ân sư ném lên.....chín tầng mây!

Nói đến y cũng là nghiệt đồ đây!

Ngày này,hai người tới Vong U cốc.

“Ha ha. Tiểu Bạch,Tiểu Bạch thân ái của ta,người rốt cuộc đã tới!”

Thấy Đỗ Diệu Nguyệt giang ra hai tay thật rộng từ xa xa vọt về phía bọn họ,Mộ Dung Tường tròn mắt chột lóe sát khí,huyền nhật thần kiếm tuốt ra khỏi vỏ!

“Không được làm càn!” Bạch Vô Ly làm sao không biết tính tình người yêu,nhanh như chớp đặt lên tay hấn!

“Sư phụ!” Mộ Dung Tường tức giận nhìn chằm chằm y”Người buông tay,để ta giết tên sắc phu này!”

“Sắc phu?” Bạch Vô Ly vừa bực mình vừa buồn cười nhìn đồ nhi”Đỗ Nguyệt Ảnh ngay cả hôn cũng chưa hôn qua ta một cái vậy mà là sắc phu,vậy người là gì nha?”

“Ta, ta là đồ nhi tốt nhất của sư phụ,với lại cũng là” Mộ Dung Tường nói đến đây bỗng nhiên chuyển sang vô cùng mỉa mai”Lão công tốt của sư phụ.”

“Nhỏ giọng một chút!” Bạch Vô Ly mặt cũng đỏ lên,sợ bị cái tên không sợ thiên hạ đại loạn nghe được!

“Sợ cái gì? Ta đang muốn mời y tới uống rượu mừng của ta và sư phụ đây.”

Bạch Vô Ly nghe thiếu chút nữa ngất đi.Đang muốn mở miệng ngăn cản Đỗ Nguyệt Ảnh đã đi tới trước mắt!

Nháy mắt với Bạch Vô Ly,sau đó y nói”Tiểu Bạch,ta thật sự nhớ ngươi muốn chết!”

Thấy nam nhân nháy mắt với tâm can bảo bối của mình,Mộ Dung Tường hận không được móc ra mắt y!”Xem ra mắt Đỗ minh chủ bị bệnh rất nghiêm trọng , trong cung có một vị thuốc chuyên trị bệnh của ngài,có cần dùng thử hay không?”

“Hả? Là cái gì?” Đỗ Nguyệt Ảnh tò mò hỏi.

Mộ Dung Tường cười lạnh trả lời “Hạc Đỉnh Hồng.”

“Ha ha,Tiểu Mộ Dung,đã lâu không thấy ngươi cũng trở nên biết nói đùa,rất vui,đúng là rất vui!” Đỗ Nguyệt Ảnh chẳng những không tức giận,còn cảm thấy rất thú vị .

“Bổn vương mới không nói đùa với sắc phôi.”

“Tường nhi! Không được vô lễ!”

Nhìn sư phụ dường như muốn nổi giận.Mộ Dung Tường mới hừ lạnh một tiếng,không nói thêm gì nữa.

“Tiểu Bạch ngươi mắng Tiểu Mộ làm gì? Bổn minh chủ vốn chính là sắc phôi mà,nam nhân mà không sắc làm sao gọi là nam nhân chứ. Ha ha.”

Bạch Vô Ly thật phục cái người da mặt dày này,cười khổ nói”Tại sao không nhìn thấy đồ nhi ngươi?”

“Hắn à.” Gương mặt tuần tú nhất thời chán nản,đến phiên Đỗ Nguyệt Ảnh cười khổ”Hắn giận ta,không chịu để ý ta..”

Mộ Dung Tường nhìn có chút hả hê cười”Ha ha,Lâm sư huynh quả nhiên thật tinh mắt,chim khôn biết chọn cành mà đậu.Đỗ minh chủ yên tâm,bổn vương sẽ giới thiệu cho hắn một sư phụ tốt.”

Đỗ Nguyệt Ảnh lạnh lùng nhìn hắn nhưng không nói gì.

Bạch Vô Ly nhìn đồ nhi đã chọc giận Đỗ Nguyệt Ảnh,sợ hai người đánh nhau nên vội vàng nói sang chuyện khác”Nguyệt Ảnh,người không phải là luôn khoe Bách Hoa tửu trong Vong Ưu cốc vừa thơm vừa đậm đặc,nghe thấy không nằng đi uống liền,đi,chúng ta đi uống hai chén.”

“Không thành vấn đề,trước kia luôn gọi ngươi xuống núi vui chơi một chút,nhưng ngươi luôn không nghe,hôm nay rất cuộc cũng chờ được,chúng ta tối nay không say không về!”

Mộ Dung Tường nhìn hai người nói chuyện vui vẻ,trong lòng mừng rỡ lần không vui,đưa tay ôm eo sư phụ,ở bên tai y trầm giọng nói”Dám uống rượu say,xem ta làm sao phạt người!”

Bạch Vô Ly thoáng cái nhớ tới lần trước bị “Nghiệt đồ” cột vào trên giường mạnh mẽ trừng phạt,đỏ mặt,trong mắt nhộn nhạo xuân ý.

.....

Bởi vì cái gọi là rượu vào đã buồn càng buồn hơn.

Đỗ Nguyệt Nhân không để ý đến bạn tốt,mình đã uống say trước.

“Uống tiếp. Tiểu mỹ nhân,rót rượu!” Đỗ Nguyệt Ảnh gục xuống bàn,miệng lẩm bẩm nói lời người say.

Mộ Dung Tường lớn lên âm nhu nên y ghét nhất bị gọi là nữ nhân,nghe vậy thiếu chút nữa trở mặt.

“Thôi đi,Tường nhi,cũng đừng so với tên ma men đó làm gì.”

“Hừ,sao sư phụ luôn che chở y? Thành thật mà nói,y lần trước còn nói người đã từng ngủ qua với y,là có ý gì?”

Bạch Vô Ly cười khổ không thôi.

Tường nhi quả nhiên còn nhớ rõ chuyện này,A không,đừng nói y định bắt chuyện này tính sổ một lượt với y nhá.

“Đỗ Nguyệt Ảnh nói không sai khi còn bé y đã cùng sư phụ tới Huyền Kỵ Môn.Khi đó chúng ta còn rất nhỏ,mấy sư huynh đệ ngủ chung một giường bắt quả là chuyện thường thôi.”

“Hừ,người không có tấm với y sao?”

“Ack. việc này.” Trong ấn tượng y dường như có một lần.

Mộ Dung Tường biết sư phụ không biết nói dối,nhìn muốn nói lại thôi cũng biết nhất định là có rồi,giận đến mắng to!”Không được phép gạt ta!”

“Ồ!Cái tên thối tiểu quỷ không biết cảm ơn kia!Tại sao hung dữ với sư phụ người a?” Đỗ Nguyệt Ảnh đột nhiên ngẩng đầu lên chửi ầm lên!”Tiểu Bạch tên ngu ngốc kia đem công lực mấy chục năm truyền hết cho người,người còn không đối tốt với y!”

“Cái gì?” Mộ Dung Tường nghe chấn động,không dám tin nhìn sư phụ”Y. y nói là thật sao?”

Bạch Vô Ly thật sự rất muốn tìm một lý do cho qua,nhưng hắn biết nếu không nói thật sợ rằng đồ nhi sẽ trở mặt thật,không thể làm gì khác hơn áp úng nói”Khi đó người trúng độc,cho nên. Cho nên.”

Nhìn sư phụ giống như thừa nhận chuyện đó là thật,Mộ Dung Tường trong lòng đau nhói,lạnh lùng nói”Người. tên khốn kiếp này!”

” Tường nhi!” Bạch Vô Ly thấy hắn sắc mặt trắng bệch,bối rối đứng dậy ôm lấy hắn”Tường nhi đừng kích động,nếu không độc trong người tái phát.”

“Người. Người muốn chọc chết ta.”

Bạch Vô Ly không ngừng vỗ lưng y,bối rối nói”Tường nhi,thật xin lỗi,là sư phụ không tốt,sư phụ không nên gạt người.Người muốn phạt sư phụ sao cũng được, chỉ xin người bớt giận.”

Đỗ Nguyệt Ảnh ở một bên thấy vậy thiếu chút tức điên,vỗ mạnh lên bàn giận giữ mắng”Bạch Vô Ly! Người có lương hay không? Người đã đem công lực cho hắn, còn phải nói xin lỗi hắn sao? Tiểu Bạch,người cũng quá hèn nhát đi?”

“Người câm miệng cho ta!” Bạch Vô Ly oán hận trừng mắt nhìn cái tên miệng rộng”Chờ người tỉnh dậy sẽ tìm người tính sổ!”

“Nên tính sổ hắn là hai người chúng ta mới đúng,phải không sư phụ?”

Thấy khóe miệng đồ nhi lóe nụ cười lạnh,Bạch Vô Ly cả người lạnh run ——

.....

Diễm dương cao chiếu.

Trong rừng cây truyền đến tiếng vang kỳ dị.

“Hu hu. đừng mà. Tường nhi. Tha sư phụ đi.”

Nam nhân toàn thân trần truồng,hai tay bị trói ở sau lưng quỳ gục,cái mông tuyết trắng nhếch cao hiện đầy từng vết đỏ,thoạt nhìn vô cùng mê người.

Mộ Dung Tường quơ roi ngựa màu đen,giận giữ nói!”Ta không buông tha người! Chuyện quan trọng thể mà người dám gạt ta?”

Thiếu niên cho dù đang nổi giận vẫn khống chế lực vừa đủ,Bạch Vô Ly chẳng những không cảm thấy đau,ngược lại khi bị thiếu niên quất còn cảm nhận được khoái cảm,không nhịn được giãy dụa thân thể,phát ra rên rỉ khó nhịn.

“A a —— Tường nhi. Tường nhi. Không nên như vậy.”

“Không nên như vậy. là thế này sao?”

Thiếu niên lạnh lùng cười, đem chuôi tiên lê nhẹ giữa đùi y, kích thích nam nhân cả người run rẩy, cục huyết ngựa ngáy.

“Sư phụ *** đang, cái móng có phải ngựa rồi?”

Bạch Vô Ly biết thiếu niên đang trêu chọc y, không dám đem khoái cảm biểu hiện quá mức rõ ràng, đành phải nuốt nước miếng, khó khăn nói “Không có. Không có.”

“Dám gạt ta!” Mộ Dung Tường sắc mặt chợt lóe giận dữ, đem chuôi tiên đâm vào——

“A ——” Bạch Vô Ly phát ra một tiếng thở gấp!

“Để xem sau này còn dám gạt ta?”

Chuôi tiên thô ráp ở ** trều động róc rách, tràn huyết được gãi ngứa càng cảm thấy trống rỗng, nam nhân sớm quen bị hung hăng thao, khó chịu nước mắt doanh tròng, run giọng trả lời “Không dám. Tường nhi.”

Cảm giác trống rỗng gấp đến độ khóc lên!

“Hu hu. Tường nhi đừng khi dễ sư phụ, mau vào! Sư phụ đã sắp tiết tinh——”

“Muốn tiết tinh sao?” Mộ Dung Tường sửa lại ngồi lên thân cây không”Tự mình tới đây.”

“Cái gì?” Bạch Vô Ly ngây dại.

“Đại Hương Tràng đang ở chỗ này, tự mình tới .”

“Nhưng Nhưng. Sư phụ không biết.” Bạch Vô Ly hai tay bị trói sau lưng, thật không biết phải làm thế nào.

“Sư phụ võ công cái thế, ngay cả chuyện ngồi trên ngựa đơn giản vậy cũng không biết sao?”

Nam nhân bị đồ nhi cười nhạo không thể làm gì khác hơn đỏ mặt, run rẩy ngồi lên phân thân kiên quyết đứng vững của thiếu niên, chậm rãi hạ thân thể xuống ——

Không có tay phụ giúp, Bạch Vô Ly thử nhiều lần đem *** cắm vào của mình, tuy nhiên đều thất bại, gấp đến độ hần đây mồ hôi.

Mộ Dung Tường phân thân bị nam nhân dùng móng lần nữa lê nhẹ trêu chọc, cũng nhịn không được rống giận!

“***! Người muốn hại chết Bổn vương sao?”

Mộ Dung Tường nắm chặt bờ eo của hần, cái móng chợt đỉnh lên ——

“A a a ——”

Dương cụ hung hăng đâm vào cục huyết ướt đầm rớt cục hợp làm một thể, khoái cảm khiến hai người hưng phấn thất thanh kêu to ——

Bạch Vô Ly cười trên người đồ nhi, giống như điên giãy dựa cái móng, lúc lên lúc xuống phun ra nuốt vào mỹ vị!

“A a a —— thật khỏe——*** sướng khoái—— Tường nhi —— tâm can! Thao chết sư phụ ! Sư phụ toàn thân cao thấp đều là của người! Mạnh mẽ thao sư phụ đi!”

“Thao chết người! Thao chết người! Đáng ghét! Người thật đáng ghét!” Mộ Dung Tường nắm lấy tóc hần, trên môi cũng ra ra sức! Nước mắt nhịn không được nữa chảy xuống”Người biết rõ ta thà rằng chết cũng không muốn sư phụ tự làm tổn thương mình! Tại sao, tại sao người lại ngốc như vậy?”

Nghĩ đến sư phụ thân là một đại tông sư, lại đem phần công lực quý giá nhất của người tập võ không chút keo kiệt cho hần, Mộ Dung Tường đau lòng như cắt!

Bạch Vô Ly biết thiếu niên yêu mình hơn cả tính mạng ,nhìn hấn rơi lệ,bản thân đau lòng nói”Tường nhi. Bảo bối của ta. Đừng khóc,sư phụ yêu người. rất yêu người.”

Bạch Vô Ly cúi đầu hôn lên nước mắt của hấn,lần nữa uốn éo người điên cuồng khuấy động hấn!

Mộ Dung Tường kích cuồng hét to”Hơ hơ —— sư phụ! Ta cũng yêu người! Tường nhi đời đời kiếp kiếp chỉ yêu một mình người! Đồ nhi muốn vĩnh viễn thao sư phụ ! A a a —— đồ nhi——”

Cảm giác được cú huyết kịch liệt co quắp,Bạch Vô Ly càng thêm điên cuồng xoay cái mông,hét to!”Bắn cho ta! Bắn cho sư phụ! Sư phụ muốn cú huyết rót đầy dịch mỹ vị của đồ nhi ——”

“A a a —— bắn ——”

Thiếu niên mạnh mẽ mà có lực bắn vào cú tâm mãnh mai Bạch Vô Ly bị dịch nóng làm bỏng đến hét chói tai liên tục,hai mắt trắng dã,tiếp theo cũng mãnh liệt bắn ra.

.....

“Ừ,xem ra đồ tôn công lực không thua ta ah.”

“Câm miệng!Mau tìm nhanh một chút? Bọn họ sắp xong việc rồi đấy.”

“Đừng nóng vội,ta đang tìm.Tức chết,y phục này tại sao nhiều túi thế,a,tìm được rồi! Tìm được rồi!”

“Thật tốt quá! Mau mở ra hộp ngọc!”

“Được được,lão bà,ta lập tức mở.Ha ha,thật tốt quá,đầy đủ không sót mẻ.”

“Lấy ra cho trầm nhìn! Đáng ghét ——”

“A a! Đừng xe,bảo bối! Đây cũng là bảo vật vô giá mà!”

“Bảo bối cái rắm! Đây là chuyện trầm bình sinh vô cùng nhục nhã!”

“Ai nha,lão bà thật không biết thưởng thức chút nào,người nhìn đi,bộ dáng người mặc long bào,mang mũ phượng,trên mặt bắn đầy dịch lão công,quả thực mê chết người!Người nhìn,lão công chỉ xem thôi đã cứng rần!”

“Người. Người muốn trầm làm cái gì?Đừng dính vào ta!Nhi tử trầm đang ở bên cạnh! Đừng mà a——”

Ánh mặt trời rực rỡ!

Mộ Dung gia và Huyền Kỳ Môm hôm nay vẫn là cố gắng đã “sâu” càng thêm “sâu”.

—Hoàn— Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-chien-thanh-cong>